

Giới thiệu Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ

Do lúc nhỏ gặp chuyện không may, tận mắt chứng kiến cái chết của mẫu thân, nàng từ một cô nương hoạt bát lanh lợi mà trở thành một người lạnh nhạt. Vì thế tạo nên một tiểu thư của Kiếm Vân sơn trang, nơi nổi tiếng trong giang hồ cũng như cung đình về vấn đề giao thương.

Chàng là giáo chủ của Huyết giáo, nổi tiếng là người lãnh khốc vô tình, một ngày không giết người không được. Định mệnh để hai người gặp nhau, nhưng vì ác cảm lúc nhỏ nên nàng luôn bài xích hằn trong khi đó hằn lại theo đuổi nàng.

Mời các bạn theo dõi truyện Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ cũng như cuộc chinh phục người đẹp của vị giáo chủ này.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Con ác mộng

" Mẫu thân, người đang ở đâu? Chi nhi sợ lắm, người đang ở đâu? Hic ... Hic "

" Người còn khóc nữa sao? Mẫu thân của người đã bị bọn ta giết rồi. Nếu như người chịu hợp tác thì bọn ta đã để cho cho tiện nhân đó chết toàn thây, có trách thì hãy trách phụ thân người, đắc tội với chủ nhân của bọn ta chỉ có con đường chết. Nhưng con nhóc như người, mới chỉ có 10 tuổi mà đã yêu mị như vậy rồi, đến, để ta hảo hảo yêu thương người nào "

" Không, đừng đụng vào ta, tránh xa ta ra "

" Tiểu tiện nhân, dám cản lão tử ta, hôm nay ta sẽ cho người nằm thử tư vị sống không bằng chết "

" Không, đừng mà, đừng mà "

" Tiểu thư, người mau tỉnh dậy, đó chỉ là ác mộng mà thôi, tiểu thư, tiểu thư "

Người đang gặp ác mộng kia chính là Hàn Nguyệt Chi, tiểu thư của Kiếm Vân sơn trang. Số lần nàng gặp ác mộng phải nói là nhiều không thể đếm được, mà mỗi lần đều là giấc mộng kia. Vì thế, ban đêm đã trở thành nỗi sợ lớn nhất của nàng.

" Làm sao vậy? Tiểu thư đã xảy ra chuyện gì ". Một nam tử tầm 20 tuổi chạy vào.

" Bẩm thiếu gia, tiểu thư lại gặp ác mộng. nô tỳ đã cố gọi tiểu thư dậy nhưng không được "

" Được rồi, người lui ra đi, đi thông tri bên chỗ phụ thân để người biết ". Nam tử sau khi nghe xong liền ra lệnh cho nha hoàn, tiếp đó liền đi đến bên giường với vẻ mặt lo lắng.

" Chi nhi, muội mau tỉnh lại đi, bây giờ không có gì có thể tổn thương muội nữa, đã có ca ca và phụ thân bên cạnh muội rồi, muội mau tỉnh lại đi ". Nam tử vừa ngồi cạnh giường vừa cầm tay Hàn Nguyệt Chi ân cần nói chuyện để giảm đi nỗi sợ của muội muội.

Một lúc sau, Hàn Nguyệt Chi từ trong cơn ác mộng choàng tỉnh dậy. Khắp người nàng đều là mồ hôi, nàng hoảng hốt nhìn cảnh vật xung quanh. Sau khi chắc chắn là mình đang ở Kiếm Vân sơn trang, Hàn Nguyệt Chi quay sang cười với nam tử đang ngồi bên cạnh giường giống như cơn ác mộng đó chưa từng đến tìm nàng.

" Ca ca, xin lỗi, lại làm huynh lo lắng. Bây giờ muội đã không sao rồi, trời cũng đã sáng, huynh mau đến chỗ phụ thân trước đi, muội sẽ đến sau ". Nàng vừa cố gượng nở nụ cười vừa cầm lấy tay nam tử để an ủi

" Được rồi, muội không cần phải an ủi huynh, người cần được an ủi phải là muội mới đúng. Chi nhi, gần đây muội cứ thường xuyên gặp ác mộng, ta phải làm sao để muội không còn bị ám ảnh bởi chuyện đó đây? ". Vừa nói nam tử vừa lấy tay đưa lên má của Hàn Nguyệt Chi. Nàng đang định mở miệng thì một nam nhân trung niên chạy vào với vẻ mặt hết hoảng

" Khiết Nam, Chi nhi đã xảy ra chuyện gì? Nó lại mơ thấy ác mộng sao? "

" Phụ thân, nữ nhi không sao, đã khiến phụ thân lo lắng, mong phụ thân thứ lỗi ". Nam nhân trung niên nghe vậy liền chạy đến nhìn nàng.

" Chi nhi, con nói gì vậy, để phụ thân coi con nào. Nhìn con này, người đầy mồ hôi, mau chóng sửa soạn lại đi rồi ba chúng ta cùng nhau ăn sáng. "

" Phụ thân, người cùng ca ca hãy đi ăn trước đi, Chi nhi muốn đi đến Đào viên một chút. Người không cần phải lo lắng, hiện tại nữ nhi đã không sao rồi ". Hàn Nguyệt Chi cười nói.

Nam tử trung niên kia chính là Hàn Minh, trang chủ của Kiếm Vân sơn trang. Thê tử là Dạ Vân, bà đã sinh cho ông hai người con, nhi tử là Hàn Khiết Nam, nữ tử là Hàn Nguyệt Chi. Lúc 10 tuổi, nàng và mẫu thân đã bị địch nhân bắt đi, mẫu thân vì chống trả đã bị trọng thương, sau đó hương tiêu ngọc vãn. Nàng bị địch nhân bắt đi, mãi đến hơn một năm sau nàng mới được giải thoát.

Nhìn nụ cười của nữ nhi, Hàn Minh làm sao không biết nàng đang nghĩ gì? Sự việc năm đó dù sao cũng đã trôi qua 5 năm, rất khó để quên đi. Từ sau khi trở về, nữ nhi đáng yêu hoạt bát của ông đã tự thu mình vào một chiếc vỏ, dù cho có nở nụ cười thì đó cũng chỉ là nụ cười giả tạo, chẳng hạn như bây giờ.

“Phụ thân, người cùng con đi ăn trước đi, việc Chi nhi muốn làm chắc người cũng hiểu mà. Còn Chi nhi, muội cũng đừng tự gắng ép bản thân quá”. Hàn Khiết Nam nói giúp nàng.

“Muội đã biết”. Hàn Nguyệt Chi nói với vẻ mặt cứng nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Từ hôn

Một ngày mới lại đến, mọi việc trong Kiếm Vân sơn trang vẫn diễn ra theo đúng trật tự của nó. Kể cả việc Hàn Nguyệt Chi đi đến Đào viên, đó cũng không còn là chuyện lạ gì đối với người hầu ở đây nữa. Vì sao ư? Chính phu nhân tự tay mình trồng những cây đào tại nơi đó.

Phu nhân rất thích hoa đào, Đào viên là nơi mà cả gia đình trang chủ cùng nhau thưởng hoa nên đó là nơi chứa nhiều kỷ niệm về phu nhân. Đã 5 năm sau sự việc kia, tất cả mọi người trong sơn trang đều tránh đi ngang qua Đào viên vì chỉ cần đi ngang qua đó, mọi người đều sẽ nhớ đến phu nhân. Sau khi Hàn Nguyệt Chi trở về, việc nàng làm đầu tiên chính là chạy đến Đào viên.

Tất cả những ký ức về mẫu thân tại Đào viên đều trở về khiến nàng không thể kiềm chế được nữa, hai hàng nước mắt cứ thế trào ra. Nàng cứ khóc, khóc mãi cho đến khi Hàn Minh cùng Hàn Khiết Nam tiến đến, nàng mới thôi khóc. Đào viên từ nơi khiến cho mọi người cảm thấy hạnh phúc, đã trở thành nơi cấm kị trong lòng Kiếm Vân sơn trang.

Đôi lúc, Hàn Minh và Hàn Khiết Nam cũng đến Đào viên, nhưng chỉ một khắc sau họ sẽ rời đi. Còn đối với Hàn Nguyệt Chi, cứ mỗi lần thức dậy sau cơn ác mộng, nàng sẽ đến Đào viên.

"Vân nhi, người ra ngoài đi, ta muốn ở đây một mình"

"Nô tỳ lui xuống trước, nếu tiểu thư cần gì xin cứ gọi nô tỳ". Vân nhi lui xuống với vẻ mặt chán chừ.

"Mẫu thân, Chi nhi lại đến thăm người đây. Đạo gần đây Chi nhi không đến thăm mẫu thân, người rất cô đơn phải không?". Nàng ngồi dưới gốc cây đào lớn nhất, cứ thế lầm bầm nói chuyện một mình.

"Hôm nay giấc mơ đó lại đến, dù cho Chi nhi có cố kiên cường đến đâu nhưng mỗi khi nó tìm đến, Chi nhi vẫn không thể quên nó được. Có phải Chi nhi vô dụng lắm không? Khiến cho mẫu thân vì Chi nhi mà hy sinh tính mạng. Phụ thân cùng ca ca đã nói không phải là lỗi của Chi nhi, nhưng Chi nhi vẫn không thể không tự trách mình. Nếu lúc đó Chi nhi không ham chơi thì đã không bị địch nhân bắt, người cũng sẽ không rời khỏi nhân gian sớm đến như vậy"

Nàng càng nói, hai dòng nước mắt không tự chủ được lại càng chảy ra. Hàn Nguyệt Chi coi việc đi đến Đào viên sau khi gặp ác mộng như một sự trừng phạt bản thân. Cơn ác mộng kia khiến nàng nhớ đến những ngày tháng tối tăm đó, còn ở Đào viên, nàng sẽ lại nhớ đến những lúc vui vẻ mà mọi người trong nhà bên cạnh nhau.

Hai tâm trạng khác nhau khiến cho tâm của nàng càng day dứt hơn, vì ý niệm bản thân chính là tội nhân khiến cho mẫu thân mất đi, cũng như tiếng cười đầy ghê tởm của kẻ thù.

Hàn Minh cùng Hàn Khiết Nam đã nhiều lần nói chuyện hòng giúp cho nàng bỏ đi ý niệm đó, nhưng càng nói, càng khiến cho Hàn Nguyệt Chi ray rứt hơn. Do đó, họ chẳng thể làm gì hơn ngoài giúp nàng tỉnh dậy sau cơn ác mộng, và để nàng dằn vặt bản thân vì tội lỗi của mình.

Lúc đang chìm sâu vào trong ký ức, Vân nhi từ bên ngoài đi vào chấm dứt lời tự trách của Hàn Nguyệt Chi.

"Tiểu thư, bên phía trang chủ cho người tới thông báo, nói là Bạch công tử đến bãi phòng"

"Là Bạch công tử sao, ta biết rồi". Nàng nở một nụ cười tự giễu rồi đứng lên sửa soạn lại y phục đã có chút loạn rồi đi về phía đại sảnh.

Còn ở đại sảnh, không khí nơi đây rất căng thẳng. Hàn Minh đang ngồi ở vị trí chủ vị với vẻ mặt tức giận, còn phía dưới là Bạch y nam tử với vẻ mặt bình thản vẫn đang uống ly trà cầm trên tay. Nếu như chỉ nhìn vẻ mặt thì ai cũng sẽ ngộ nhận Bạch y nam tử mới là gia chủ ở đây.

" Bạch công tử, ta nói lại một lần nữa, ta không chấp nhận việc giải trừ hôn ước. Đây là hôn ước do đích thân gia mẫu của công tử định ra với chúng ta. Bây giờ công tử muốn nói là giải trừ hôn ước, ít nhất công tử cũng nên cho ta một lý do chính đáng, còn không thì chuyện giải trừ hôn ước công tử cũng không cần nhắc lại nữa ". Hàn Minh nói với vẻ mặt đầy tức giận.

" Vậy vẫn bối xin nói thẳng. Hàn trang chủ, 5 năm trước Hàn tiểu thư bị bắt cóc, phải mất 1 năm sau mới được giải thoát. Bản thân ta cũng có nhiều nghi vấn, không biết trong 1 năm đó đã xảy ra chuyện gì? Mong Hàn trang chủ có thể có thể giải tỏa thắc mắc của vấn bối "

Trong mắt Hàn Minh thoáng hiện qua một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh ông đã che dấu sự kinh ngạc đó.

" Bạch công tử, đây chính là lý do mà công tử muốn hủy hôn ước sao? Trong suốt 1 năm đó nữ nhi của ta bị địch nhân bắt đi, hơn 1 năm sau ta mới giải thoát được, đây là chuyện mà mọi người trong giang hồ. Vì sao công tử lại muốn biết chuyện trong 1 năm đó "

" Không giấu gì Hàn trang chủ, theo một tin tức mà ta biết, ngay sau khi Hàn tiểu thư bị bắt đi, sau 3 ngày đã được giải cứu rồi. Nếu như vậy, thì tại sao sau 1 năm Hàn tiểu thư mới trở về Kiếm Vân sơn trang ? Hàn trang chủ, xin ngài cho vấn bối một lời giải đáp ". Bạch y nam tử nói với vẻ mặt bình thản, nhưng trong mắt lại không giấu được vẻ khinh thường đối với Hàn Nguyệt Chi.

" Bạch Thiên Chính, nếu huynh còn là huynh đệ tốt của ta, thì huynh hãy rút lại lời vừa mới nói đi ". Hàn Khiết Nam vội đứng lên nói, trên mặt đầy vẻ lo sợ.

" Chuyện ta hỏi vốn chỉ cần một câu trả lời là được, việc gì mà huynh cứ phải giấu? Hôm nay ta nhất quyết phải làm cho rõ chuyện này, Bạch Thiên Chính ta cũng không muốn lấy một thê tử không giữ được thân mình "

" Nếu như Bạch công tử đã muốn giải trừ hôn ước, vậy phụ thân hãy ưng thuận đi ". Hàn Nguyệt Chi từ ngoài bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hôn ước được giải trừ

" Nếu như Bạch công tử đã muốn giải trừ hôn ước, vậy phụ thân hãy ưng thuận đi ". Hàn Nguyệt Chi mang mạng che mặt từ ngoài bước vào.

Nàng vốn đã đến từ lâu, những gì diễn ra trong phòng nàng đều đã biết. Chuyện xảy ra trong 1 năm đó chính là quãng thời gian mà nàng không muốn nhắc tới nhất. Phụ thân và ca ca vì không muốn để cho mọi người biết về đoạn thời gian đó nên mới nói rằng 1 năm sau nàng mới được giải thoát.

Dù sao Bạch Thiên Chính cũng không hề ưa thích gì Hàn Nguyệt Chi, hôn ước được định ra là do chủ ý của bậc trưởng bối. Vì Bạch gia đã chịu ơn của Hàn gia, nên hôn ước được định ra cũng coi như là trả ơn.

Còn bản thân Bạch Thiên Chính, hán tử nhỏ đã không ưng ý gì hôn ước này. Vì thế cho dù Hàn Nguyệt Chi có làm gì để lấy lòng hắn, cho dù nàng có gọi hắn một tiếng Bạch đại ca, Bạch Thiên Chính cũng không để vào mắt và cũng không cho phép nàng gọi hắn một tiếng đại ca.

Sau khi nghe Hàn Nguyệt Chi nói chấp nhận việc giải trừ hôn ước, cả Hàn Minh lẫn Hàn Khiết Nam đều bất động. Không biết thời gian đã trôi bao lâu, lúc này, Hàn Minh tức giận lên tiếng.

" Chi nhi, con vừa mới nói cái gì? Đây không phải là chuyện mà con muốn là có thể giải trừ được. Con có biết nếu như hôn ước bị giải trừ, sau này con sẽ không thể gả cho ai được. Con không cần lo, chỉ cần phụ thân kiên quyết không chấp nhận, thì hôn ước vẫn còn đó. "

" Phụ thân nói đúng đó, Chi nhi, nếu muội chấp nhận giải trừ thì sau này muội không thể gả đi nữa. Nghe lời phụ thân, muội hãy đứng ngoài chuyện này đi ". Hàn Khiết Nam cũng đứng lên can ngăn Hàn Nguyệt Chi.

" Không, phụ thân, ca ca, Chi nhi đã quyết định rồi. Dù cho Chi nhi cùng Bạch công tử có tiến hành hôn lễ thì Chi nhi cũng không thể hạnh phúc được. Nếu như Chi nhi không thể gả, thì hãy để Chi nhi ở cạnh hầu hạ người, dù sao thì nữ nhi cũng không nỡ xa phụ thân ".

Bạch Thiên Chính ngồi phía dưới, ngoài mặt thì vẫn ung dung ngồi đó, nhưng trong lòng thì lại chán ghét Hàn Nguyệt Chi đến cực điểm. Từ lần đầu tiên hắn gặp nàng, hắn đã cảm thấy nàng là một con người giả tạo.

Phàm là người trong giang hồ, bất kỳ nữ tử nào cũng có một vẻ kiên cường. Khi nhìn vào Hàn Nguyệt Chi, hắn lại cảm thấy nàng rất hồn nhiên, yếu đuối cần người bảo vệ.

Nhưng Bạch Thiên Chính không biết được rằng nàng có vẻ hoạt bát đều là do Hàn gia, Hàn Minh không muốn Hàn Nguyệt Chi biết chuyện giang hồ quá sớm nên nàng đã được nuôi dưỡng như một tiểu thư, chứ không phải là một nhân sĩ giang hồ. Dù bây giờ nàng đã không còn vẻ hồn nhiên như xưa, nhưng sự chán ghét trong lòng Bạch Thiên Chính vẫn còn.

Thấy Hàn Nguyệt Chi muốn từ hôn, trong lòng hắn vừa vui mừng vừa chán ghét. Nếu Hàn Minh không từ hôn thì Bạch Thiên Chính vẫn có cách khiến

hắn đồng ý, hắn không cần nàng giả vờ từ bi đứng ra đồng ý. Vì thế, nhân lấy cơ hội nàng vừa mới chấp thuận, Bạch Thiên Chính nhanh chóng mở lời.

"Nếu Hàn tiểu thư đã đồng ý, vậy Bạch mỗ xin cảm tạ. Cảm phiền Hàn tiểu thư giao ra ngọc bội tín ước, coi như hôn ước đã được giải trừ".

Hàn Minh nghe vậy, trong lòng liền nổi lên một tầng tức giận. Muốn quay lại mắng chửi Bạch Thiên Chính thì Hàn Nguyệt Chi đã cướp lời.

"Được, tiểu nữ đã sai nha hoàn trở về thăm phòng lấy ngọc bội. Sau khi trao trả ngọc bội, hôn ước giữa Hàn gia cùng Bạch gia coi như giải trừ. Về sau nam hôn nữ gả, không ai liên can gì đến nhau"

"Chi nhi"

"Chi nhi"

Hàn Minh cùng Hàn Khiết Nam đồng thời lên tiếng. Cả hai đang tính thay mặt Hàn Nguyệt Chi rút lại lời vừa nói thì Bạch Thiên Chính đã nói một tiếng hào. Hắn sẽ không để cho bọn họ có cơ hội rút lại lời mới nói. Đến đây, Hàn Minh lẫn Hàn Khiết Nam biết chuyện đã không còn cứu vãn được nữa, đành phải chấp nhận sự thật.

Lúc này, Vân nhi, nha hoàn thiếp thân của Hàn Nguyệt Chi trên tay cầm một hộp gấm từ ngoài bước vào.

"Tiểu thư, nô tỳ đã đem ngọc bội đến rồi"

"Bạch công tử, đây chính là ngọc bội tín ước. Nay tiểu nữ giao lại cho người, từ nay về sau hôn ước giữa tiểu nữ và công tử được giải trừ". Hàn Nguyệt Chi lấy hộp gấm từ tay Vân nhi rồi đưa cho Bạch Thiên Chính.

"Đa tạ Hàn tiểu thư đã chấp nhận, hy vọng Hàn gia sẽ không vì chuyện này mà cắt đứt giao thương giữa hai gia tộc". Bạch Thiên Chính hắn cũng không mong vì chuyện này mà gây hiềm khích với Kiểm Vân sơn trang, dù sao người hắn chán ghét chỉ có Hàn Nguyệt Chi.

Nghe lời này, Hàn Minh thiếu chút nữa là xuất thủ, hận không thể đánh Bạch Thiên Chính thật thảm hại. Đang tính mở lời từ chối thì một lần nữa Hàn Nguyệt Chi lại mở lời trước.

"Được, Hàn gia sẽ không vì chuyện này mà cắt đứt giao thương với Bạch gia, Bạch công tử cứ yên tâm"

"Nếu Hàn tiểu thư đã chắc chắn, vậy tại hạ yên tâm. Hàn trang chủ, Hàn huynh, Hàn tiểu thư, tại hạ mạn phép cáo từ"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ngũ công tử và Tam mỹ nhân

Trên đại lục hiện tại gồm hai nước, một là Tề Quốc ở phía nam, còn lại là Kim Quốc ở phía bắc. Thuở xưa, chiến tranh giữa hai nước không ngừng diễn ra khiến cho nhân dân khắp nơi oán trách.

Vài trăm năm sau, Tề Vương cùng với Kim Vương đã quyết định dừng cuộc chiến, và họ đã lập ra bản giao ước. Trong bản giao ước có nêu rõ, nếu như một trong hai nước có ý định xâm lược hay bất cứ âm mưu nào làm tổn hại đến nước kia, chiến tranh sẽ lại diễn ra.

Hiện tại, sự giao hảo của hai nước vẫn diễn ra bình thường, người ngoài nhìn vào sẽ thấy quan hệ giữa Tề Quốc và Kim Quốc diễn ra rất tốt. Nhưng ẩn sâu bên trong là những âm mưu mà không ai có thể ngờ được.

Kiểm Vân sơn trang nằm ở Tề Quốc, Hoàng gia luôn tỏ ý định muốn người của Hàn gia vào triều đình làm. Một phần vì muốn trọng dụng nhân tài, một phần cũng vì lợi dụng thực lực của Kiểm Vân sơn trang. Nhưng người của Hàn gia có một quy định, nam thì không được làm quan, nữ không được gả vào Hoàng gia cũng như Quý tộc, điều đó đã được lưu truyền đến đời của Hàn Minh.

Trở về hiện tại, điều khiến cho tất cả mọi người trên cả đại lục phải điên đảo chính là Ngũ công tử và Tam mỹ nhân.

Ngũ công tử gồm có Kim Vương Lâm Vũ Hạo, Tề Vương Trần Thiên Vũ, Kiểm Vân sơn trang Hàn Khiết Nam, Bạch gia Tề Quốc Bạch Thiên Chính và Giáo chủ Huyết giáo Lãnh giáo chủ. Tam mỹ nhân có Vân gia Kim Quốc Vân Tiểu Niên, Bạch gia Tề Quốc Bạch Văn Nhu và Đại Công chúa Tề Quốc Trần Y Nhiên

Nam là nhân tài về võ công cũng như văn thơ, nữ là tuyệt sắc giai nhân cầm kì thi họa, đến cả võ công cũng thuộc hàng cao thủ

Lâm Vũ Hạo là vị Vương trẻ tuổi nhất của Kim Quốc, lên ngôi từ năm 13 tuổi. Hắn đã tại vị được 7 năm, nhưng Hậu cung vẫn chưa có một vị phi tử

nào. Các đại thần đã nhiều lần dâng tấu chương nhưng Lâm Vũ Hạo vẫn làm ngơ. Bởi vì trong lòng hắn chỉ có một người, Vân Tiểu Niên. Cả hai đều lưỡng tình tương duyệt, khi tin hôn lễ giữa hai người sắp diễn ra, tất cả nam tử lẫn nữ nhân mọi nơi đều vỡ mộng.

Bạch Thiên Chính và Bạch Vân Nhu là huynh muội cùng một mẫu thân, Du Minh Tuyết. Bạch gia là một gia đình thương nhân. Lúc khởi đầu, Bạch gia là nơi buôn bán rất uy tín, nhưng càng về sau, Bạch gia càng đi xuống. Họ đã sử dụng những thủ đoạn để thu được lợi nhuận, cho đến đời phụ thân của Bạch Thiên Chính, ông đã cố gắng xây dựng lại tất cả.

Một lần, ông đã được Hàn Minh cứu trợ, hôn ước giữa Bạch Thiên Chính và Hàn Nguyệt Chi cũng từ đó mà thành, và Kiểm Văn son trang cũng trở thành nguồn giao thương chính với Bạch gia. Kể từ sau khi phụ thân qua đời, Bạch Thiên Chính đã tiếp quản gia nghiệp đến nay đã được 5 năm. Nhưng ẩn sau dáng vẻ anh tuấn đó, là một con người mà không ai có thể ngờ đến được.

Bạch Vân Nhu nổi danh là hiền lương thực đức, nhưng thực ra nàng là một người điêu ngoa đánh đá, phàm là ai đắc tội với mình, nàng sẽ hành hạ kẻ đó chết không được mà sống cũng không xong.

Trần Thiên Vũ và Trần Y Nhiên đều là do Hoàng Hậu Nguyệt Vân sinh. Trần Thiên Vũ tuy lên ngôi mới 2 năm nhưng hắn cũng là một vị vua tài giỏi không kém gì Lâm Vũ Hạo.

Trần Thiên Vũ hiện nay đã 20, hắn cũng giống với Tây Lâm Hạo, Hậu cung vẫn chưa có bất kỳ ai. Hắn thường lấy lý do quan tâm việc triều chính, không có thời gian chăm lo việc này, nhưng bởi vì Trần Thiên Vũ chán ghét những nữ nhân giả tạo ở danh môn thế gia. Thái Hậu thì lại tin tưởng nhi tử nên chuyện lập Hậu hay không bà cũng không quản.

Còn Trần Y Nhiên năm nay vừa tròn 15 tuổi, nhiều người vì ham mê quyền lực nên đã ngỏ lời cầu thân nhưng đều bị nàng “mời” ra khỏi cửa. Cả hai huynh muội đều muốn tự mình tìm kiếm một nửa của cuộc đời.

Vân Tiểu Niên là nữ nhi duy nhất của Vân gia, hiện tại đã 18 tuổi. Vân gia là nơi cung cấp mọi mặt hàng cho cả Kim Quốc cũng như Hoàng cung. Trong một lần lên Kinh thành dự hội, nàng đã vô tình gặp được Tây Lâm Hạo đang vì phục xuất tuần. Cả hai rất hợp ý nhau, trong một lần dạo hồ, vì chấn một đao của thích khách mà Vân Tiểu Niên đã bị trọng thương, nhờ đó nàng mới biết thân phận thật sự của Tây Lâm Hạo. Hắn đã phải mất một thời gian khá dài mới khiến cho Vân Tiểu Niên hết giận, và hiện tại hôn lễ của cả hai sắp được diễn ra.

Hàn Khiết Nam hiện tại đã 20 tuổi, ý trung nhân cũng đã có, nhưng không một ai biết cô nương đó là ai. Có người nói cô nương đó vì là xấu nữ nên không dám gặp ai, có người nói cô nương đó không có thật, vì muốn trốn tránh sự ngưỡng mộ của Bạch Vân Nhu nên Hàn Khiết Nam mới dựng chuyện. Thật ra ý trung nhân của hắn thật sự tồn tại, nhưng chỉ có người của Kiểm Văn son trang mới biết cô nương đó là ai.

Còn Hàn Nguyệt Chi, từ sau khi nàng trở về, rất nhiều lời đồn không tốt về nàng đều bị mọi người đem ra bàn tán. Trong đó lời đồn về trình tiết của nàng là chiếm đa số. Hàn Minh khi nghe xong lời đồn liền đứng dậy cầm kiếm toan giết hết bọn người kia, nhưng chính Hàn Nguyệt Chi đã ngăn lại.

“Phụ thân, người đừng nóng giận. Nếu giờ người giết bọn họ thì tất cả mọi người sẽ tin tất cả lời đồn kia là thật. Chúng ta cứ mặc kệ họ, con cũng không quan tâm, dù sao đời này con cũng sẽ không gả cho bất kỳ ai”. Đó là lời mà Hàn Nguyệt Chi đã nói với Hàn Minh.

Còn về Lãnh giáo chủ, không ai có thể biết được danh tính của hắn. Bởi hắn chưa bao giờ xuất hiện trước bất kỳ ai, và người duy nhất gặp được hắn chính là những người do hắn giết khi làm nhiệm vụ.

Huyết giáo chủ vừa xuất hiện trên giang hồ hơn 1 năm mà đã khiến cho nhiều người không khỏi kinh hãi. Vì sao? Phàm là có người được Huyết giáo giải quyết, thì gia quyến người đó không sống qua được một ngày. Họ đã giải quyết Lam gia chỉ trong nửa canh giờ, dù Lam gia là nơi khiến mọi người khinh bỉ nhiều nhưng cũng tránh không được khiếp sợ. Vì thế, thân phận của giáo chủ Huyết giáo càng khiến mọi người tò mò hơn. Người trong giang hồ chỉ biết, hắn họ Lãnh, là giáo chủ của Huyết giáo, tính tình lãnh khốc, một ngày không giết người hay nhìn thấy máu là không thỏa mãn.

Tất cả bọn họ đều là những con người tài giỏi, khiến mọi người đều phải nể trọng. Chỉ tiếc Hàn Nguyệt Chi lại không được bất kỳ ai quan tâm đến ngoại trừ gia quyến của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Hắc thần công

Tại Bạch gia, Bạch Thiên Chính với khuôn mặt tức giận vừa bước vào cửa thì Bạch Vân Nhu không biết từ đâu tức giận nhảy ra nắm chửi hắn.

"Ca ca, tại sao huynh lại từ hôn? Nếu huynh không thích con tiện nhân đó thì cứ thú vào cửa, muội sẽ giúp huynh trị ả. Huynh từ hôn rồi thì muội làm sao có cơ hội tiếp cận Khiết Nam ca ca đây. Giờ huynh từ hôn huynh ấy sẽ càng xa lánh muội, cơ hội để muội có hôn ước của huynh ấy càng khó. Rốt cuộc huynh có nghĩ đến hôn sự của muội không hả? "

Bạch Vân Nhu vừa nói vừa đập bẻ tất cả bình hoa quanh đó, hiện giờ đại sảnh chả khác gì một chỗ phế tích.

Bạch Thiên Chính trong lòng đang cảm thấy không vui giờ lại nghe lời này càng làm cho tính khí của hắn bạo phát.

"Im miệng, nào có muội muội dám trách cứ ca ca, có vẻ như ta đã quá nuông chiều muội rồi. Người đâu, mau đưa tiểu thư về phòng, không có lệnh của ta thì không được bước ra khỏi phòng nữa bước "

Nói rồi Bạch Thiên Chính phất tay áo đi thẳng đến thư phòng, để lại Bạch Vân Nhu đứng đó với khuôn mặt trắng bệch. Nàng làm sao có thể quên được rằng ca ca là người tính khí bất thường, vẻ đẹp phong nhã kị chỉ là để lừa dối người khác.

Nhưng nàng thật sự rất tức giận, ca ca từ hôn thì mối quan hệ giữa hai nhà sẽ xấu đi, nàng sẽ không còn cơ hội tiếp cận Khiết Nam ca ca, nàng còn phải đánh bại con tiện nhân đã cướp Khiết Nam ca ca. Bạch Vân Nhu càng nghĩ càng tức, bọn hạ nhân xung quanh tuy rất sợ nàng, nhưng nếu không nghe theo lời thiếu gia thì càng thảm hơn. Vì thế Tôn quân gia vốn đã đứng đó từ lúc đầu tiến lên nói.

"Tiểu thư, người hãy mau quay trở về tắm phòng đi. Thiếu gia đã hạ lệnh cho chúng nô tài, nếu như người không tuân theo e rằng".

Tôn quân gia mới nói được một chút thì đã Bạch Vân Nhu nhìn lão bằng ánh mắt như nói nếu như lão dám nói tiếp thì chuẩn bị về châu tổ tiên. Bọn hạ nhân đứng đó mồ hôi trên người đều đã toát ra gần hết, chân tay đều run lẩy bẩy. Bạch Vân Nhu liếc nhìn bọn hạ nhân một hồi, nàng quay lưng cất bước quay về tắm phòng, nàng cũng không đợi đến mức đắc tội với ca ca.

Bạch Thiên Chính sau khi quay về thư phòng, liền thuận tay quét tất cả những gì trên bàn xuống đất.

"Hàn Nguyệt Chi, cô nghĩ mình tài giỏi lắm sao, dám uy hiếp Bạch Thiên Chính ta. Một nữ nhân không giữ được tâm thân mà còn lên tiếng biện minh, thật đúng là một á tiện nhân "

Hắn vừa chửi vừa nhìn vào lá thư đang cầm trên tay. Sau khi nhận được lời ưng thuận, Bạch Thiên Chính mang theo vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại vui mừng vì vừa trút bỏ cục ung nhọt bước ra Kiềm Vân sơn trang. Nhưng khi vừa bước ra khỏi cửa liền thấy Hàn Nguyệt Chi đang đứng đó. Lúc hắn đang ngây người thì Vân nhi tiến đến nói.

"Bạch công tử, tiểu thư mời người qua phía bên kia để nói một vài điều "

Bạch Thiên Chính nghe xong lời đó liền khôi phục lại dáng vẻ ban đầu và tiến lại chỗ Hàn Nguyệt Chi đang đứng. Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng lẽ cô ta muốn nuốt lời đã định hay là muốn nói lại hôn ước, đang muốn mở lời thì nàng đã lên tiếng trước.

"Bạch công tử, ta chỉ muốn nói công tử một câu. Một trong những lý do công tử muốn từ hôn với ta là vì nghi ngờ ta không còn là xử nữ, vậy ta cũng xin nói thẳng, đó chỉ là tin đồn. Công tử muốn từ hôn ta không oán không trách, nhưng lời công tử nói lúc này đã sỉ nhục danh dự của ta. Mong rằng đây là lần đầu cũng như lần cuối ta nghe công tử những lời như vậy, tiểu nữ xin cáo từ "

Hàn Nguyệt Chi đột nhiên thay đổi cách xưng hô khiến Bạch Thiên Chính ngỡ ngàng, ngạc nhiên hơn chính là cách nói của nàng. Trong trí nhớ của hắn, Hàn Nguyệt Chi là người rất giữ quy củ, luôn tìm cách để lấy làm hắn vui, đôi lúc cũng lộ ra bản tính trẻ con. Còn người đứng trước mặt hắn bây giờ, là một người lạnh nhạt, lời nói lạnh nhạt và đã không còn là người luôn đi theo muốn gọi hắn một tiếng Thiên Chính ca ca.

Bạch Thiên Chính đang muốn ngăn nàng lại nhưng Hàn Nguyệt Chi lại cố tình đi lướt qua hắn, như thể hắn đang vô hình ngay trước mắt. Điều đó làm cho tính khí của hắn bạo phát. Chẳng những lời hắn đến để nói những điều hắn chẳng quan tâm, mà còn cố tình làm lo lắng. Chuyện thất thân chẳng qua chỉ là cái cớ để hắn hủy hôn, bản thân Bạch Thiên Chính cũng không quan tâm việc nàng còn là xử nữ hay không.

Hắn lại không thể ở ngoài mà bộc lộ tính khí của mình, nên đã cố gắng nhẫn nhịn cho đến khi về đến nhà. Bạch Vân Nhu lại là người vô tình làm cho lửa giận cho hắn lên đến cực điểm. Sau khi đã đập gần hết đồ trong thư phòng, có một hắc y nhân nhảy vào.

"Thiếu chủ, chủ nhân một tháng nữa là sẽ xuất quan. Sau đó người sẽ đến đây nói với thiếu chủ về Hắc thần công "

"Tại sao sư phụ không gửi thư đến mà phải gặp trực tiếp? Ta vốn đã luyện sắp thành rồi, chỉ còn 1 tầng cuối cùng "

"Chuyện đó, chủ nhân nói đó là chuyện quan trọng, thành hay bại là nhờ vào chuyện này, nếu người không nghe thì hậu quả tự biết "

Sắc mặt Bạch Thiên Chính liền trở nên hoang mang, cả người hắn như đông cứng lại, vẻ mặt như muốn nói tuyệt đối không thể thất bại. Hắn càng im lặng càng khiến cho tên hắc y nhân cảm thấy lo sợ.

"Người nói với sư phụ một tháng sau là Đại hội võ lâm, ta không thể không đi, nói người hãy đến núi Trung Sơn gặp ta ". Bạch Thiên Chính mở lời cắt đứt sự im lặng đáng sợ kia.

"Thuộc hạ đã rõ ".Nói rồi hắc y nhân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nam tử thần bí

" Thuộc hạ đã rõ ". Nói rồi hắc y nhân rời đi.

Hắc thần công là loại võ công mà Bạch Thiên Chính đã luyện từ lâu. Đó là một loại tà công, gồm 10 tầng. Để luyện đến 8 tầng đã là một quãng đường rất khó, nhưng Bạch Thiên Chính lại có thể luyện được 9 tầng trong 7 năm. Để luyện thành tầng cuối cùng, hắn đã thử rất lâu nhưng chưa thể hoàn thiện được.

Dù sao đây cũng là tà công, Bạch Thiên Chính mỗi ngày đều phải uống một loại dược đặc biệt để áp chế tà khí, không thì giờ này hắn đã về châu trời rồi. Bạch Thiên Chính im lặng một hồi, liền ra lệnh cho hạ nhân dọn dẹp thư phòng, còn hắn thì đến từ đường.

Tại từ đường, hắn nhìn bài vị của phụ mẫu mình nhưng lại không có cảm giác nhớ thương gì cả. Hiện tại trong mắt hắn chỉ có nỗi căm phẫn xen lẫn đau thương, nhưng ẩn sâu trong ánh mắt là sự sát ý mãnh liệt.

" Cũng đã 7 năm rồi, nhưng ta lại không thể quên được. Các người đem ta giao cho bọn thổ phi để lấy lại dược hàng hoa, chẳng lẽ mạng của nhi tử không quan trọng bằng sản nghiệp sao? 2 năm sau ta trở lại, không ngờ các người vừa nhìn thấy ta đã sốc đến chết. Cũng đúng, một con người 2 năm không có tin tức, các người không nghĩ ta chết mới là điều lạ ". Hắn nói với giọng chứa đầy ưu thương.

Phải, đây là chuyện đã xảy ra vào thời điểm 7 năm trước. Khi phụ mẫu của Bạch Thiên Chính đi lấy hàng hóa về, vô tình bị tị son tặc cướp lấy, lúc đó hắn đã 13 tuổi. Nếu Bạch Thiên Chính không bị chúng hạ độc, thì hàng hóa làm sao có thể mất đi dễ dàng như vậy. Điều không ai có thể nghĩ đó là phụ mẫu hắn lại có thể chấp nhận lấy nhi tử làm điều kiện để đổi lấy hàng hóa mà không chần chừ suy nghĩ.

Sau đó Bạch Thiên Chính đã được sư phụ hắn cứu thoát, kể từ đó hắn bắt đầu luyện Hắc thần công. 2 năm sau khi hắn trở về, phụ mẫu vì sốc quá nên mất, còn Bạch Vân Nhu không hề biết sự tình, chỉ biết rằng phụ thân cùng mẫu thân mất do đám sơn tặc sát hại. Một mình Bạch Thiên Chính chần hưng lại công việc Bạch gia, thậm chí còn làm tốt hơn cả phụ thân mình. Nhưng mỗi hận đối với phụ mẫu mình lại không thể nào xóa đi được.

" Các người cho là ta đã chết, thế nhưng lại không hủy hôn với Hàn Minh. Muốn lợi dụng hôn ước để làm lợi sao? Thật tiếc cho kế hoạch của các người, giờ hôn ước đã không còn, một mình Bạch Thiên Chính ta sẽ khiến cho sản nghiệp Bạch gia trở nên phồn thịnh hơn, để các người ở nơi tuổi vàng thấy mình vô dụng đến mức nào ". Bạch Thiên Chính vừa cười một cách điên cuồng vừa nói.

Sau khi từ từ đường bước ra, hắn liền bắt tay vào giải quyết việc làm ăn cũng như chuẩn bị cho Đại hội võ lâm.

Tại một nơi ẩn sâu trong khu rừng, có một nam tử vận hắc y đang đứng dưới một tán cây. Hắn đeo trên mặt một chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt, chỉ chừa phần miệng, nhìn qua thì thấy đây là một người tập võ đã lâu. Hiện tại, xung quanh hắn tỏa ra khí lạnh khiến cho đám thuộc hạ không ai dám lại gần. Bỗng từ trong tán cây xuất hiện một hắc y nhân.

" Thuộc hạ chậm trễ, mong giáo chủ trách phạt ". Người kia không chút chần chừ liền quỳ xuống bên cạnh hắc y nam tử.

Hắc y nam tử vẫn không nói gì khiến hắc y nhân ngày càng lo sợ. Hắn tuân lệnh giáo chủ đi điều tra nữ nhân mà người trông thấy ven rừng ở Kiếm Vân sơn trang. Vốn giáo chủ muốn biết mọi tin tức về nữ nhân đó trong một canh giờ nhưng hắn lại khiến người chờ đến hai canh giờ. Thật ra hắn cũng không muốn a, nhưng trên trong lúc điều tra vô tình gặp chuyện " khó nói " nên phải đi mao xí (WC).

" Bẩm giáo chủ, thuộc hạ đã tra ra. Nữ nhân kia là nữ nhi duy nhất của Hàn Minh, Hàn Nguyệt Chi. Còn nam nhân đứng với họ lúc đó là Bạch Thiên Chính, là người đứng đầu Bạch gia hiện tại. Sáng nay Bạch Thiên Chính đến Kiếm Vân sơn trang là để giải trừ hôn ước mà hai gia tộc đã lập từ nhiều năm trước "

" Là muội muội của tên đó sao? Thật là một nữ nhân thú vị, xem ra lời đồn không phải lúc nào cũng đúng, Ảnh Hồn "

" Có thuộc hạ ". Một nam nhân vận phi y (đỏ tươi) xuất hiện.

" Người hãy cử người giám sát nàng, ta muốn biết mọi nhất cử nhất động của nàng "

" Thuộc hạ tuân mệnh "

Sau khi tên thuộc hạ kia lui xuống, hắc y nam tử thầm nghĩ: nữ tử này lại có thể khơi gợi sự hứng thú của ta, thật là giống tên kia. Rồi hắn liếc nhìn những thi thể xung quanh đó, mắt hắn không rời hiện lên một tia lạnh khắc.

" Tra cho ta, khẳng định là có gián điệp, ta tuyệt không tha thứ cho kẻ phản bội "

Cảm nhận được giọng nói của giáo chủ lạnh đi, bọn thuộc hạ ai mà dám chậm trễ chứ. Tất cả đều nhanh chóng nhận lệnh rồi đi điều tra, trong lòng không khỏi vì tên gián điệp đó cầu phúc. Chắc hẳn tên đó uống nhầm thuốc mới dám phản bội giáo chủ, tính khí của giáo chủ khắp Huyền giáo này không kẻ nào không biết. Tên này nhất định chết không toàn mạng.

Đúng vậy, hắc y nam tử kia chính là Lãnh giáo chủ nổi tiếng lãnh khốc vô tình của Huyền giáo. Khi đang đi giải quyết một chuyện thì không biết từ đâu xuất hiện một toán sát thủ. Chuyện hắn đi ra ngoài chỉ có vài người thân cận mới biết, cho nên hắn chắc chắn là có gian tế hay có kẻ phản bội. Chỉ tội cho lũ sát thủ kia bị lấy ra làm nơi hứng con giận của hắn, tất cả đều chết không toàn thây.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mượn lại đồ đệ

Bây giờ khắp giang hồ mọi người đang chú tâm chuẩn bị cho Đại hội võ lâm diễn ra ở núi Trung Sơn một tháng sau. Vì 10 năm mới tổ chức một lần nên ai cũng mong đợi, không biết sẽ có những nhân tài nào sẽ xuất hiện. Đại hội võ lâm không cấm người Hoàng gia nên năm nay Kim Vương Lâm Vũ Hạo, Tề Vương Trần Thiên Vũ cũng sẽ tham dự. Huỳnh muội Bạch gia cùng Hàn Khiết Nam cũng đến, cho nên người trong giang hồ đều rất hy vọng vào kỳ Đại hội võ lâm này.

Tại Kiếm Vân sơn trang lúc này, tưởng chừng như tất cả đều đã yên giấc, nhưng có một người không thể ngủ được. Mới lúc này, Hàn Nguyệt Chi lại mơ thấy ác mộng, nàng liền giật mình tỉnh giấc. Biết rằng không thể ngủ tiếp, nàng nhìn ra cửa sổ ngắm cảnh đêm. Đang dần chìm vào cảm xúc của mình bỗng trước mặt nàng xuất hiện một lão nhân.

"Nguyệt nhi, đêm đã khuya sao con còn thức? Lại gặp ác mộng sao?".

" Sư phụ, tại sao người lại xuất hiện ở đây vào giờ này? ". Hàn Nguyệt Chi lúc đầu sững người, sau đó liền mở lời hỏi thăm lão nhân.

" Đồ đệ yêu quý của ta, con có biết một tháng sau là gì không? "

Chẳng biết từ lúc nào, lão nhân đã yên tọa ngồi trong phòng, cứ như nơi đây là phòng của lão. Hàn Nguyệt Chi đã quen với cách hành xử của sư phụ mình, nên cũng không mấy ngạc nhiên.

" Một tháng sau... hừm, là Đại hội võ lâm. Sư phụ, mọi khi người không quan tâm đến việc trong giang hồ, sao giờ người lại hứng thú với lần Đại hội này? "

" Ta có việc phải giải quyết ở đó, cho nên Nguyệt nhi, con mau chuẩn bị hành trang đi, theo vì sư đến Đại hội lần này "

" Sư phụ, con có thể không đi được không? ".

" Vì sư biết con không muốn đi, nhưng lần này ta cần con ở đó để trợ giúp cho ta. Tên tiểu tử kia cũng tham dự nhưng hắn không thể đi chung. Dù sao khi thi đấu ở Đại hội võ lâm cũng không tránh khỏi thương tích, có con ở đó ít nhiều cũng có thể trợ giúp cho hắn "

Lúc này Hàn Nguyệt Chi đang rất phân vân. Bây giờ nàng không muốn liên quan đến chuyện giang hồ, chỉ muốn sống yên ổn nửa đời còn lại ở Kiếm Vân sơn trang. Nhưng lời sư phụ nói lại khiến nàng thay đổi suy nghĩ. Yên lặng một hồi, lúc này nàng mới mở lời.

" Được, con đi với người, nhưng chỉ đến khi việc của sư phụ được giải quyết, dù sao con cũng hơi lo cho ca ca "

" Aiz, ta vốn có thể tự giải quyết, nhưng đề phòng vẫn hơn không, vì thế ta mới cần con. Đúng rồi, Nguyệt nhi, con vẫn còn sử dụng thuốc đó sao. Con nên biết thuốc đó dùng lâu cũng gây hại cho cơ thể, về sau khả năng có thai cũng kém hơn "

Hàn Nguyệt Chi không trả lời ngay, mắt nàng vô thức nhìn ra ngoài sân. Nàng cứ im lặng, ngắm người, lão nhân gia đang tính lái sang vấn đề khác, thì nàng đã mở lời.

" Nó vẫn cứ ám ảnh con hết đêm này đến đêm khác, từ lâu thuốc đã bị phụ thân và ca ca đã ném bỏ nó rồi. Đúng là thuốc có thể giúp con ngủ được nhưng giấc ngủ đó lại kéo dài đến 3 ngày. Con mơ thấy cả gia đình mình đang hạnh phúc bên nhau như lúc trước khi dùng thuốc. Sư phụ, con đã từng muốn chìm trong giấc ngủ đó mãi mãi "

" Hồ đồ, Nguyệt nhi, ta biết nỗi khổ của con nhưng nếu con cứ suy nghĩ ngu ngốc như vậy thì người thân của con sẽ rất thương tâm. Con có từng suy nghĩ đến cảm giác của họ hay không? ". Vừa mới nghe xong lời của Hàn Nguyệt Chi, lão nhân tức giận đập bàn đứng lên mắng nàng.

Hàn Nguyệt Chi nghe xong lời đó không nói gì, vẫn tiếp tục ngắm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Lão nhân cũng hiểu tính cách của nàng nên đành thở dài ngồi xuống.

" Nguyệt nhi, con mau thu dọn hành trang đi, chúng ta sẽ xuất phát vào tối nay. Về phần phụ thân và ca ca con, ta đã để trong phòng họ một phong thư rồi. Giờ con chỉ cần đi với ta thôi "

Ngoài Kiếm Vân sơn trang, hai nhân ảnh từ từ biến mất trong màn đêm. Cùng lúc đó, một bóng đen sau khi nhìn hai nhân ảnh đã đi mất, liền li khai khỏi nơi ẩn nấp.

Sáng hôm sau, khi mọi người vừa mới thức dậy, hai tiếng la dường như là cùng lúc được vọng ra từ Kiềm Vân sơn trang.

" Lão Dược Vương chết tiết "

Bọn hạ nhân ở Kiềm Vân sơn trang phải nói là đã quá quen thuộc với chuyện này. Dược Vương mỗi lần đến là mỗi lần đưa tiểu thư đi, không phải là buổi sáng mà chính là vào đêm khuya mới khiến cho trang chủ cùng thiếu gia mỗi lần nhìn bức thư Dược Vương để lại mà hỏa khí lại không tự chủ được bùng cháy.

Cả Hàn Minh và Hàn Khiết đều cùng lúc chạy đến phòng của Hàn Nguyệt Chi. Khi đến nơi, họ thấy trên bàn có một phong thư. Không cần suy nghĩ, Hàn Minh cùng Hàn Khiết Nam ngay lập tức mở phong thư ra xem, và nội dung càng khiến cho lửa giận của cả hai ngày càng tăng cao.

" Ta biết các người đã xem thư ta gửi nhưng ta vẫn muốn nói lại. Tạm thời ta cần Nguyệt nhi giúp ta ở lần Đại hội võ lâm này nên đành "mượn" con bé vài tháng. Biết các người sẽ không cho phép nên ta đành một lần nữa "mượn" Nguyệt nhi vào đêm khuya. Tiểu tử kia cũng sẽ tham dự nên cho đến lúc đó các người cứ an tâm mà giao Nguyệt nhi cho ta "

" Lão nhân chết tiết ". Cả hai người đồng thanh la lên.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dược Vương

" Lão nhân chết tiết ". Cả hai người đồng thanh la lên.

" Ất xì "

Lão Dược Vương đang ngồi nghỉ ngơi bỗng hắt hơi một cái, thầm nghĩ trong đầu, chắc là hai người kia đã đọc được bức thư rồi. Hắc hắc, dù sao thì bây giờ Nguyệt nhi đã đi với lão rồi, hai người các người muốn chửi rửa thì cứ chửi đi, lão già ta đây không sợ.

Hàn Nguyệt Chi ngồi kế bên cũng không nói gì, chỉ yên lặng uống trà. 3 năm nay việc sư phụ cùng phụ thân và ca ca cứ như kẻ thù, hễ gặp nhau là phải đầu khẩu với nhau vài lời mới chịu được. Dù sao sư phụ cũng không có người thân, nên người luôn coi nàng như cháu gái, khó trách có ý muốn tranh giành với phụ thân cùng ca ca.

Trong một nhà trọ ở gần đó, hắc y nam tử đang ngồi đọc những lời báo cáo của ám vệ. Qua thời gian một khắc, hắn liền buông giấy xuống rồi mở lời.

" Hiện tại nàng đang ở đâu? Còn về lão nhân kia, các người đã điều tra được thân phận của lão chưa? "

" Bẩm giáo chủ, chúng thuộc hạ đã điều tra ra. Hàn cô nương đang ở một quán trà gần đây, còn lão nhân kia chính là Dược Vương, Hoàng Dục. Theo như những gì chúng thuộc hạ tra được, hình như Hàn tiểu thư là đệ tử của Dược Vương. Nhưng theo như trên giang hồ nói, thì đệ tử của Dược Vương chỉ có Từ Nguyệt "

" Từ Nguyệt? "

" Vâng. Từ Nguyệt là đệ tử duy nhất của Dược Vương, cô ta lúc nào cũng vận hồng y, luôn đeo mặt nạ trên mặt. Đặc biệt ở chỗ là chiếc mặt nạ này có hình hoa đào, nghe nói Từ Nguyệt rất thích hoa đào "

" Hừm? Các người nói nàng đang ở quán trà gần đây? Vậy hiện tại nàng đang vận y phục màu gì? "

" Bẩm giáo chủ, Hàn tiểu thư đang vận lam y "

" Các người cứ tiếp tục theo dõi, nếu vài ngày sau kế bên Dược Vương là Từ Nguyệt mà không phải Hàn Nguyệt Chi thì Từ Nguyệt chính là nàng. Hãy làm thật kín đáo, tránh để bắt dây động rừng "

" Thuộc hạ tuân mệnh! ". Nói rồi hắn xoay người rồi đi

Nói về hắc y nam tử thì có thể là ai khác ngoài Lãnh giáo chủ. Hiện tại hắn đang có ý định muốn tham gia Đại hội võ lâm, đương nhiên lý do không ai khác ngoài Hàn Nguyệt Chi. Biết nàng có ý định muốn giúp sư phụ nên tham gia Đại hội võ lâm, hắn không tự chủ được mà muốn đến đó bảo hộ cho nàng.

Gặp nàng vào lúc đó chỉ là một sự tình cờ, nhưng hắn lại không thể gạt bỏ hình ảnh của nàng ra khỏi đầu được. Một cô nương lạnh nhạt, bóng dáng nàng luôn thể hiện sự bi thương, cô đơn, hắn cũng không hiểu vì sao mình lại đắm chìm vào nàng.

Ngắn người một lúc, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

" Nói đi ". Giọng của hắn trở lại lạnh lùng như trước kia.

" Bầm giáo chủ, người đã bắt được rồi. Hiện tại đang bị giam trong địa lao, tùy giáo chủ định đoạt "

Nghe nói đến tên phản bội đó, cả người Lãnh giáo chủ hiện lên một tầng hàn khí. Lúc trước gia quyến của hắn chỉ vì có người phản bội nên gặp họa diệt môn, hắn là người duy nhất còn sống. Nên chỉ cần tận tâm trung thành, hắn tuyệt không bạc đãi. Nếu tâm có ý phản bội, hắn sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết.

" Các người làm việc cũng nhanh lắm, thưởng cho tất cả mỗi người 1 tháng nghỉ ngơi. Ta cũng phải cho hắn biết, đắc tội với ta thì hậu quả sẽ như thế nào ". Nói rồi hắn cất bước đi đến địa lao.

Huyết giáo tuy tồn tại mới hơn một năm, nhưng lực lượng lại trải rộng khắp bốn phương tám hướng. Khắp nơi nếu như không phải là quán trọ, thì cũng là địa lao để thuận lợi cho việc tra khảo tù nhân vừa bắt được.

Địa lao được xây dựng dưới lòng đất, khắp nơi đều treo những dụng cụ dùng để tra khảo, nhìn vào thôi cũng thấy ghê sợ. Hiện tại, khắp nơi đây đều có một mùi máu tanh. Tuy chỉ mới bắt được tên đó nửa canh giờ trước nhưng giờ khắp cả người hắn đầy vết thương. Vết roi, vết đao chém... thậm chí còn có những vết kim châm. Sau khi an tọa, lúc này Lãnh giáo chủ mới lên tiếng.

" Tình trạng bây giờ của hắn như thế nào? "

" Giao chủ, sau khi áp giải hắn đến đây chúng thuộc hạ đã dụng hình tra khảo nhưng hắn nhất quyết không chịu khai. Hắn chỉ mới vừa ngất đi, chúng thuộc hạ đang chuẩn bị dội nước cho hắn tỉnh thì giáo chủ đến "

" Trước khi các người làm cho hắn tỉnh, trộn thêm muối vào nước đi ". Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Nghe theo lời hắn, bọn hạ đồ thêm muối vào thùng nước, sau đó dội thẳng vào người tên kia. Nước muối chạm vào vết thương khiến toàn thân hắn đau xót mà tỉnh lại. Vừa mở mắt liền thấy giáo chủ đang ngồi ngay trước mắt, hắn biết mệnh của mình đã đến lúc tàn.

" Ôn Thực, người đã biết tội của mình chưa? "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trừng phạt

" Ôn Thực, người đã biết tội của mình chưa? "

Hắn vừa mờ lờ, liền khiến cho bọn thuộc hạ trong phòng cảm thấy ớn lạnh. Bây giờ bọn họ đều có cùng suy nghĩ, làm cách nào để có thể thoát khỏi nơi đây càng sớm càng tốt. Khắp người chủ tử bây giờ là hàn khí, họa ngu mới dám đứng gần người. Thấy Ôn Thực không trả lời, bọn họ liền trở nên gấp gáp.

" Còn không mau trả lời giáo chủ ". Một tên cầm roi da đánh vào bụng của Ôn Thực.

Ôn Thực dù cho bị đánh cỡ nào cũng nhất quyết không chịu mở miệng. Thấy vậy, Lãnh giáo chủ bình thân đứng lên, giật lấy roi trong tay thuộc hạ rồi từng bước đến gần Ôn Thực.

" Không nói, vậy hãy để chủ tử là ta đây nói hộ người. Người tiết lộ thông tin tuyệt mật cho người khác, người cố gắng hạ độc trong thức ăn của ta, người cố tình đem nữ nhân dơ bẩn đến chỗ ta, và điều cuối cùng là người dám phản bội ta. Sao? Như thế đã đầy đủ chưa? "

Một tội được kể ta, cây roi trên tay hắn lại đánh vào thân thể của Ôn Thực 5 lần. Đã thế, hắn còn truyền nội lực vào roi khiến cho cả người Ôn Thực trở nên huyết nhục mơ hồ, hầu như có thể thấy được nội tạng bên trong người hắn.

" Ôn Thực, ta đối xử với người không bạc, tại sao người lại phản bội ta? Chỉ vì hắn hứa cho người chức giáo chủ Huyết giáo mà người lại có thể phản bội ta. Không biết nên khen người tham vọng đủ cao hay là ngu ngốc nữa đây. Người nên nhớ, những kẻ trước đây phản bội ta, dù cho còn sống, cũng sẽ như là một người điên, chịu đủ mọi hành hạ ". Hắn điềm tĩnh kẻ sát tại Ôn Thực nói ra những lời trên.

Cả đám hạ nhân cùng Ôn Thực nghe những lời đó liền cảm thấy ớn lạnh. Lúc trước cũng có người ngu ngốc có ý phản bội giáo chủ, mạng hắn cũng không tốt lắm. Bị giáo chủ ra lệnh đem đi thiến, ép uống xuân dược nhưng lại phải chịu sự nóng bức của dược hành hạ suốt hai canh giờ, tiếp đó là một canh giờ bị đòn roi hỏi thăm

Mỗi ngày đều như thế, hơn 1 tuần liền bỏ mạng. Giáo chủ lại ra lệnh đem xác tên kia ra bãi tha ma, sau đó đem cốt về làm bằng chứng, không có thì cứ

ở lại bãi tha ma bầu bạn với tên kia.

Điều đó khiến cho toàn bộ Huyết giáo không ai có ý muốn phản bội. Dù thủ đoạn của giáo chủ rất tàn khốc, nhưng tất cả đều là để răn đe kẻ dưới. Thế nhưng hiện tại, tên Ôn Thục này lại không biết sống chết, cư nhiên dám có ý định đó, hại tất cả mọi người trong Huyết giáo phải chịu đựng hàn khí bức người từ giáo chủ.

Ôn Thục trước sau như một vẫn không nói một lời, thấy thế, Lãnh giáo chủ ra lệnh.

"Người vẫn nhất quyết không nói, vậy để ta thành toàn cho người. Đem hắn đi cắt lưỡi, rồi đưa vào kỹ viện làm nam kỹ, một ngày không đủ 10 người thì đem đầu về gặp ta, để coi hắn còn im lặng được đến bao lâu "

Bọn thuộc hạ làm gì còn thời gian chần chừ liền nhanh tay đem Ôn Thục xuống giải quyết.

"Chuyện còn lại ta giao cho các người, nếu sau 3 ngày mà không thấy động tĩnh, giải quyết như mọi khi ". Lãnh giáo chủ sau khi phân phó cho bọn thuộc hạ liền rời đi.

Vừa mới đặt chân về nhà trọ, hắn thấy trong phòng có một mảnh giấy. Chỉ thấy trên đó viết: Hàn cô nương chính là Từ Nguyệt. Nhìn những chữ trên mảnh giấy, hắn không tự chủ được mà cười, điều này khiến cho bọn ám vệ hóa đá.

Giáo ... giáo chủ nổi danh tuyệt tình, rất ghét nữ nhân giờ đây chỉ vì thông tin về một nữ nhân mà cười, có phải là bọn họ đang nằm mơ không?

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của ám vệ, hắn liếc mắt nhìn bọn họ. Bọn ám vệ nhận được ánh mắt của chủ tử, đầu còn kẻ nào dám có ánh nhìn khác thường đối với chủ tử chứ.

Ngày hôm sau, khi Lãnh giáo chủ vừa mới ăn xong điểm tâm thì có thuộc hạ đến thông báo.

"Bẩm giáo chủ, Ôn Thục sau một đêm không chịu được nhục nhã đã cố tự sát nhưng không thành. Hiện tại chúng thuộc hạ đã giữ lại được mạng sống của hắn, tiếp theo ta nên làm gì? "

Nơi kỹ viện Ôn Thục được đưa đến phần đông là các công tử ăn chơi trác táng, dù nam hay nữ đều muốn cả. Ôn Thục đã được điều trị nên thân hình hắn không hề có một vết thương nào, vốn dĩ hắn cũng có tướng mạo, một ngày bị hơn mười tên bại hoại cùng lúc chà đạp, hắn quyết định cắn lưỡi tự sát.

"Cứ xử lý như mọi khi, đem ra bãi tha ma rồi đem cốt về cho cầu xương. Ta muốn nghe chính miệng hắn nói ra nhưng có lẽ người phía sau Ôn Thục không ai khác chính là lão ác ma kia. Nếu lão muốn diệt trừ ta để trừ hậu họa thì lão nghĩ làm rồi ". Giọng hắn đầy sát khí.

"Thuộc hạ tuân mệnh "

Tên kia vừa mới đi thì bàn gỗ trong phòng liền hóa thành bột gỗ. Hiện tại trong lòng hắn rất tức giận, lão ác ma quả nhiên vẫn muốn diệt trừ hắn, nhưng hắn sẽ không để lão toại nguyện. Bỗng nhiên hắn phun ra một ngụm máu đen, Ảnh Hồn thấy thế từ trong bóng tối nhẩy ra.

"Giáo chủ, người không nên vận nội công quá mức vào lúc này. Chất độc trong cơ thể người sẽ ngày càng phát tán nhanh hơn nếu người vận nội công quá mức ". Nói rồi hắn đưa cho Lãnh giáo chủ một viên thuốc.

"Giáo chủ, sư phụ người vừa mới cho người đưa tin. Biết người sẽ tham sự Đại hội võ lâm, ngài ấy sẽ nhờ sư đệ của mình giúp ngài giải độc. Ngài ấy dặn dò ngài cho đến lúc đó đừng khiến cho chất độc bộc phát thêm lần nào nữa, không thì tính mạng của người sẽ nguy hiểm "

"Sư phụ có nhắc đến sư thúc là ai không? ". Sau khi ổn định lại nguyên khí hắn liền hỏi Ảnh Hồn.

"Ngài ấy nói sư thúc của người chính là Dược Vương "

Sững người một hồi lâu, hắn mở miệng cười to

"Dược Vương? Không ngờ người đó lại chính là sư thúc của ta "

Nghĩ đến đó hắn không khỏi có chút hứng thú, nếu như Dược Vương là sư thúc của hắn, vậy hắn có thể quang minh chính đại tiếp cận nàng. Hắn thật mong chờ đến ngày gặp nhau ở Đại hội võ lâm

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Gặp lại Bạch Thiên Chính

Đêm nay thật là yên tĩnh, ánh trăng lúc này sáng hơn mọi khi. Dưới một thác nước sâu trong rừng, có một bóng dáng đang đứng dưới chân thác, phải nói

đây thật là mỹ cảnh.

Làn da trắng mượt mà, dáng người thon gọn, mái tóc đen dài xõa xuống làm cho người ta liên tưởng đến tiên nữ.

Nàng lúc này đang chìm mình vào trong dòng nước, đôi lúc lại bơi lội. Nếu có nam nhân nào ở đây lúc này sẽ cảm thấy hận không thể đem người con gái này về giấu kĩ trong nhà. Lúc này, một bóng trắng đang chiêm ngưỡng cảnh đẹp trước mắt.

Bạch Thiên Chính đang trên đường đến Đại hội võ lâm, nghe thấy có tiếng nước chảy dự định đến uống một chút nước, không ngờ lại có thể gặp được người trong mộng mấy năm nay. Nhìn nàng đang hòa mình vào làn nước kia, hắn ước gì mình chính là dòng nước kia để có thể ở cùng nàng.

Hắn đang nhìn đến gần người thì có một giọng nói vang lên khiến hắn bừng tỉnh.

"Thật không ngờ Bạch công tử lại có sở thích nhìn lên người khác "

Khi hắn nhìn lại thì lúc này nàng đã đứng trên bên kia bờ với y phục chỉnh tề. Nàng vẫn vậy, vẫn luôn vận hồng y và đeo mặt nạ trên mặt.

"Ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi. Từ Nguyệt, lâu rồi không gặp nàng, nàng vẫn khỏe chứ? ". Bạch Thiên Chính nói với giọng đầy ôn nhu.

"Đa tạ Bạch công tử quan tâm, Từ Nguyệt ta vẫn tốt lắm "

Nàng vẫn lạnh lùng như vậy. Hắn lần đầu gặp nàng vào 2 năm trước, lúc đó vì không nghe lời sư phụ mà bị trúng kịch độc. Đang nằm tại giữa rừng, cứ nghĩ là sẽ bỏ mạng nơi này, thì nàng xuất hiện và cứu hắn.

Trên danh nghĩa là cứu nhưng nàng chỉ lại gần, bắt mạch sau đó quăng cho hắn một viên thuốc. Khi hắn vừa mới nuốt viên thuốc vào người, đang tính quay qua nói lời cảm tạ thì nàng đã đi mất. Tuy nàng vẫn lạnh lùng như vậy nhưng hắn không thể tự chủ được mà yêu nàng.

Đang đắm chìm vào trong cảm xúc của mình, Bạch Thiên Chính không hề nhận ra bên cạnh Từ Nguyệt đã xuất hiện một lão nhân, lão chính là Hoàng Dục. Nhìn tên tiểu tử kia theo đuổi đồ đệ mình đã lâu, lão lại tỏ vẻ chán ghét.

"Tiểu tử kia, bản thân ngươi đã có hôn thê rồi thì nhanh chóng mà thú nàng về đi. Hà cớ gì lại muốn cướp đi Nguyệt nhi của ta "

Bạch Thiên Chính nghe lão nhắc đến Hàn Nguyệt Chi thì trong lòng lại nổi lên một tảng khó chịu. Biết lão Dục Vương vốn không ưa gì mình hắn cũng không quan tâm, bởi vì Từ Nguyệt mới là người quyết định. Lúc đầu hắn rất giận dữ vì lão luôn nháy ra phá hỏng những lúc hắn và nàng ở chung. Nhưng hắn đã trả thù bằng cách làm lo lắng, như thế lão sẽ tự tức điên lên rồi bỏ đi.

"Về vị hôn thê của tại hạ, vài ngày trước ta đã hủy bỏ hôn ước rồi. Cho nên bây giờ tại hạ đã là người tự do, muốn thú ai quyền quyết định là ở tại hạ "

'Hủy bỏ hôn ước? Tên Bạch Thiên Chính chết tiệt, cư nhiên dám bỏ Nguyệt nhi. Nhưng nếu hắn biết Nguyệt nhi và Hàn Nguyệt Chi là một người chắc lúc đó sẽ vui lắm đây, hắc hắc hắc '. Lão Dục Vương nghĩ trong lòng.

"Vậy sao? Giờ ta và Nguyệt nhi có việc phải đi trước, tiểu tử ngươi ở lại thông thả. Nguyệt nhi, chúng ta đi "

Không chờ Bạch Thiên Chính đang muốn mở miệng khuyên ngăn, hai người đã dùng khinh công bay đi mất, để lại hắn một mình đứng đó.

"Nguyệt nhi, con đề ý tên tiểu tử kia phải không? "

"Đã từng, dù sao người hắn muốn là Từ Nguyệt, không phải là Hàn Nguyệt Chi. Từ Nguyệt chỉ là người mà con tạo nên, với lại hắn từ trước đến giờ không hề đề con vào mắt, vì cớ gì con cứ phải níu kéo? ". Hàn Nguyệt Chi nói với giọng điệu bình thản, như đây không phải là chuyện liên quan đến nàng vậy.

Hai người vẫn tiếp tục đi, còn Bạch Thiên Chính sau khi Từ Nguyệt đã đi, hắn vẫn đứng đó.

"Người đâu? ". Hắn lạnh lùng nói

"Có thuộc hạ "

"Những kẻ không biết sống chết dám nhìn nàng, giết hết cho ta "

"Thuộc hạ tuân lệnh "

Đúng là một lũ không chán sống, cư nhiên dám lên nhìn nàng, giết bọn chúng cũng coi như là quá tiện nghi rồi. Nhìn thấy nơi nàng vừa đứng có một chiếc khăn tay, hắn liền dùng khinh công bay qua đó.

Cầm chiếc khăn trên tay, hắn cảm nhận được là đang cầm tay nàng, mùi hương của nàng vẫn còn lưu lại trên khăn. Hắn ngửi một hơi thật sâu rồi cắt khăn vào trong người, nâng niu như một món bảo vật để vỡ rồi ly khai.

Ở gần đó, một bóng đen đang đứng trên cành cây cao đã thấy hết tất cả mọi việc. Sau khi Bạch Thiên Chính ly khai, hắn cũng biến mất, để lại một trên thân cây một vết đầm tay to gấp mấy lần đầm tay của người thường.

Chương 11: Sư huynh xuất hiện

Aiz~, thử hỏi trên đời này có ai khổ bằng bọn họ không? Rõ ràng tâm tình giáo chủ lúc này vẫn bình thường nhưng sau khi trở về vào lúc đêm khuya thì xung quanh người chỉ toàn là sát khí. Một nô tì vừa mới dâng trà lên giáo chủ liền tức giận đập bễ ly trà, còn trách phạt nô tì đó làm trà nguội.

Khi ly trà chạm đất ai cũng có thể thấy hơi khói trà nóng bốc lên? Vậy thì giáo chủ à, trà nguội ở đâu ra vậy? Aiz~, mà bọn họ cũng không đại gì nói ra, không ai ngốc đến mức tự đào mộ chôn mình. Cũng tội cho nô tì kia, bị đem ra ngoài đánh chết, dù sao cô nương đó vẫn còn rất trẻ.

Hắn cảm thấy buồn chán nên muốn đi dạo quanh khu rừng gần nhà trọ, tình cờ phát hiện nàng đang tắm dưới chân thác nước. Vì không muốn nàng phát hiện nên hắn chỉ dám đứng trên một cây cao gần đó.

Phải nói đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy đối với nữ nhân. Nhìn nàng đang ngâm mình trong nước, dù chỉ thấy bóng lưng nàng nhưng không ngờ dục vọng trong người hắn lại trỗi dậy. Nhưng không ngờ tên khốn Bạch Thiên Chính dám ngang nhiên đứng ngắm nàng, đã vậy còn có tư tình với nàng. Nhìn nàng lạnh lùng với hắn (BTC), sự giận dữ trong lòng như vói bứt đi một phần.

Cho đến khi hắn cảm thấy tay của nàng rời bỏ đi, bản thân hắn mang theo tâm tình phức tạp trở về. Hắn, Lãnh giáo chủ, được mọi người biết đến với tính tình lãnh khốc, không gần nữ sắc. Nhưng hiện tại lại có một nữ nhân gọi lên dục vọng trong hắn, khiến hắn lúc nào cũng chỉ nghĩ về nàng? Không lẽ cảm giác này là chính là thích sao?

Không thể nào, hắn chỉ mới gặp nàng hai lần. Không được, hắn nhất định phải bình tĩnh, suy nghĩ cho thật kỹ.

Biết là đêm nay không thể ngủ, hắn liền ra lệnh tất cả lập tức lên đường. Sáng sớm hôm sau, đoàn người của Huyết giáo đã đến phía dưới chân núi Trung Sơn, chỉ cần chờ mọi người thức dậy là bọn họ đã đến được đỉnh núi, nơi diễn ra Đại hội võ lâm.

Cả Hàn Nguyệt Chi cùng Hoàng Dục trong đêm đó cũng đã đến đỉnh núi Trung Sơn. Hiện tại đang cả hai đang nghỉ ngơi tại phòng.

"Sư phụ, người có mang theo thuốc phải không?". Hàn Nguyệt Chi hỏi Hoàng Dục

"Nguyệt nhi, con lại muốn uống sao? Đêm qua ta không thấy con có biểu hiện gì mà?"

"Người cũng biết mà, tuy con không có biểu hiện gì ra bên ngoài nhưng lòng con khó

mà yên ổn. Khi nghĩ đến có một nam nhân nhìn thấy, con lại nhớ đến việc xưa. Lúc đó hắn...hắn...hắn". Nàng càng nói giọng càng run thêm

"Nguyệt nhi, con đừng suy nghĩ thêm nữa. Hứa với sư phụ, sau lần này đừng dùng thuốc thêm nữa". Hoàng Dục giữ lấy vai nàng để giúp nàng trấn định lại.

"Con hứa"

Ngay lúc Hàn Nguyệt Chi đang chuẩn bị uống, thì Hoàng Dục lại lên tiếng.

"Sư huynh của vi sư cũng đến đây, đồ đệ của sư huynh bị trúng độc. Vì huynh ấy đã đến đây nên con không cần giúp ta nữa, ta sẽ giao cho con việc giải độc cho tên đồ đệ của sư huynh"

"Con biết rồi"

"Ta không nói nữa, con mau nghỉ ngơi đi. Nhớ, con đã hứa với ta đây chính là lần cuối cùng đây"

Nói rồi Hoàng Dục bước ra khỏi phòng, thuận tiện dặn dò hạ nhân nơi đây đừng vào làm phiền nàng trong 3 ngày này. Còn bản thân Hàn Nguyệt Chi sau khi thấy sư phụ đã đi ra ngoài, nàng liền đi vào phòng trong, thoát áo ngoài, chỉ chừa lại trung y rồi nằm xuống giường.

Nàng mới chỉ vừa nuốt viên thuốc thì đã chìm ngay vào giấc ngủ. Nhìn gương mặt nàng lúc này trông thật là thanh thản, không hề có vẻ khó chịu, chỉ có sự bình yên vào lúc này.

Lúc Hoàng Dục đang tính đi dạo một vòng quanh núi thì thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng gần đó nhìn lão. Khi nhận ra đó là ai thì lão liền tấn công tên đó.

Một lão nhân mặc giả y (màu nâu) cũng không ngần ngại tiếp chiêu với Hoàng Dục. được một lúc, lão nhân từ y lên tiếng.

" Sư đệ, võ công tiến bộ không ít. Lâu năm không gặp, đệ lại có thêm nếp nhăn rồi "

" Đệ không có nếp nhăn, huynh mới là người ngày càng già đi ". Lão tức giận dậm chân cái lại.

Sư huynh của lão, Hoàng Lân, là một người không thích chỗ đông người. Nếu Hoàng Dực được mọi người biết đến thì sư huynh của lão lại là người không ai biết đến. Cả hai sư huynh đệ đều là cô nhi bị bỏ rơi khi vừa mới sinh, khi lão sư phụ thu nhận liền coi như con mà nuôi dưỡng. Vì thế cả hai đều cùng họ Hoàng.

" Tên tiểu tử đồ đệ của huynh bị trúng độc đâu? "

" Tiểu tử gì, dù sao đệ cũng là sư thúc của nó. Còn đệ tử của đệ đâu? Không phải đệ nói con bé sẽ giải độc cho đồ đệ ta sao? "

" Aiz~, việc này đệ không thể nói cho huynh được. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau 3 ngày, huynh đưa cho tên tiểu tử đó mỗi uống thuốc này, mỗi ngày một viên. Nó sẽ giúp cho việc ngăn chặn độc phát tán 3 ngày tới "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Diệp Hỏa đơn

" Đồ đệ yêu của ta, lâu rồi không gặp con có nhớ đến sư phụ không? ". Hoàng Lân khoác tay lên vai Lãnh giáo chủ thân mật nói.

Nghe lời đó của lão, bản thân hắn cảm thấy sớn hết cả gai ốc. Từ hồi theo sư phụ đến giờ, hắn lúc nào cũng phải nghe những lời sớn gai ốc của sư phụ. Nên dù rất kính trọng Hoàng Lân nhưng đa phần hắn đều muốn tránh xa người. Nếu không phải vì bị trúng độc, hắn cũng không muốn nhờ đến sư phụ giúp đỡ.

Hắn không nói lời nào chỉ lạnh lùng bỏ cánh tay đang khoác trên vai xuống. Hoàng Lân thấy thế liền biểu mô như một đứa trẻ chịu ủy khuất rất lớn.

" Aiz, có ai khổ như ta không chứ. Chỉ có duy nhất một đồ đệ mà hắn lại không chịu gần gũi với ta, thiệt là bất công mà "

Nhìn sư phụ ngồi đó oán trách, hắn vẫn không hề lên tiếng. Thấy dáng vẻ lạnh lùng của đồ đệ, lão lại khóc òa lên.

" Lão thiên a, người thật là bất công đối với ta, cho ta một người đồ đệ thật là lạnh lùng. Người thật là thiên vị, sư đệ ta thì có một đệ tử biết chăm lo cho hắn còn ta thì sao "

Bọn ám vệ xung quanh đều đen mặt, dù cho đã nhìn không biết bao nhiêu lần cảnh lão khóc lóc nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy cảnh đó là bọn họ lại muốn đâm thủng mắt mình.

Một lão nhân đã hơn 50 tuổi mà tính tình cứ như là một oa nhi, tất cả đều lên nhìn về phía giáo chủ thảm than. Giáo chủ à, người làm ơn hãy nói gì đi, sư phụ người sắp đem lỗi tai chúng thuộc hạ đây dọa đến thùng luôn rồi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt ai oán "thâm" của bọn thuộc hạ, hắn đứng dậy bước đến gần Hoàng Lân. Dù sao chính bản thân hắn cũng không thể chịu nổi tiếng khóc than của lão nữa.

" Thôi được rồi sư phụ, người không cần phải tiếp tục ai oán đâu. Người nói là sẽ nhờ sư thúc giải độc cho con, vậy bây giờ người đâu? "

" Phải rồi, con không nhắc thì ta cũng quên. Sư đệ của vi sư đến đây vì việc khác nên đệ tử của đệ ấy sẽ giải độc cho con. Hiện tại đệ ấy có việc bận nên 3 ngày sau mới có thể qua đây. Đệ ấy đưa cho con ba viên thuốc, mỗi ngày một viên, có thể áp chế độc tính trong 3 ngày này "

Nói rồi lão đưa cho hắn ba viên thuốc mà Hoàng Dực mới đưa cho lão lúc nãy. Uống một viên xong, hắn lên tiếng phân phó bọn thuộc hạ thu xếp chỗ nghỉ cho Hoàng Lân, còn mình lại ngồi xuống ghế. Cầm trên tay lọ thuốc, hắn cứ nhìn vào đó, tự nhủ trong lòng: chỉ còn 3 ngày nữa là hắn sẽ được gặp nàng, chỉ còn 3 ngày nữa thôi.

Thời hạn 3 ngày đã tới, Hàn Nguyệt Chi vào giờ Thìn (7-9h sáng) đã tỉnh giấc. Nàng ngồi dậy nhẹ nhàng cử động thân thể, vì nằm bất động đã 3 ngày nên hiện tại rất khó cử động thân thể. Cảm thấy cơ thể đã thoải mái, Hàn Nguyệt Chi xuống giường vận lại bộ hồng y. Lúc này, Hoàng Dực vốn đã đứng ngoài chờ đã lâu, nghe thấy tiếng động trong phòng liền nhẹ nhàng gõ cửa rồi bưng một khay thức ăn vào.

" Nguyệt nhi, mau lại đây ăn chút gì đi, vì sư đã nấu một ít cháo cho con rồi "

Hai sư trò cùng nhau dùng bữa, Hoàng Dực mở miệng vì muốn dập tắt sự yên lặng.

" Lát nữa con theo ta đi gặp sư huynh, tên tiểu tử kia cũng đến rồi. Vì sư đã đưa hắn ba viên Diệp Hỏa đơn, có lẽ đã kiềm chế được độc tố trong người hắn "

"Người đã đưa Diệp Hòa đơn, vậy người biết đó là độc gì rồi sao? "

" Không, ta nghe con nói là Diệp Hòa đơn có thể kiềm chế được độc tố nên ta nghĩ có lẽ có tác dụng với độc của tên tiểu tử kia "

" Đúng là nó có tác dụng kiềm chế nhưng chỉ với một số loại độc thôi. Còn với những loại mới hay phức tạp hơn thì không thể. Nếu nhưng dùng bừa bãi thì nó có thể phản tác dụng. Hiện tại sư thúc đang ở đâu, con phải qua đó xem ". Nàng nói với giọng hoảng hốt.

Nghe Hàn Nguyệt Chi nói như vậy, bản thân lão cũng cảm thấy lo sợ. Dù sao Diệp Hòa đơn cũng là do Nguyệt nhi chế tạo, cũng vừa mới nói cho lão vài ngày trước, nếu tên tiểu tử đó có việc gì thì... Nghĩ đến đây lão cùng Hàn Nguyệt Chi lập tức đi đến viện của Huyết giáo.

Lúc này Lãnh giao chủ đang dùng thiện, còn Hoàng Lân ngồi đối diện hắn thì lại huyền thuyên không ngừng.

" Tại sao thức ăn chỉ có ba món, bọn người tổ chức năm nay thật là keo kiệt. Đồ nhĩ à, con có thể cho vì sư một chút bạc được không? Ăn cơm ở đây chả khác nào bị bỏ đói cả. Mà sư đệ ta đưa con ba viên thuốc, tại sao con chỉ mới uống 1 viên? "

" Thuốc này dù sao cũng chỉ có tác dụng kiềm chế độc tính, uống một viên là đủ. Khi nào có thể giải được độc thì con mới nghiêm túc mà uống "

Hoàng Lân nghe đồ đệ nói thế thì bức tức. Sư đệ đã có lòng giúp thế mà lại còn không chịu tuân theo. Dù sao thì người ta cũng là Dược Vương, là sư đệ của lão, vậy mà đồ nhĩ cư nhiên không chữa cho lão mặt mũi.

Tức quá hóa then, lão nhanh chóng dùng khinh công cướp lấy lọ thuốc đang để trên bàn, nhanh tay đổ một viên tính ép hắn uống. Mọi người trong phòng đều không nghĩ tới tình huống này, nhìn thấy giáo chủ vẫn điềm tĩnh dùng thiện nên không ai dám ra tay. Hoàng Lân tuy không tinh thông y thuật, nhưng luận về võ thì lão cũng thuộc hàng nhất nhì trong giới võ lâm.

Lão đang tính đưa viên thuốc vào khoang miệng đồ đệ thì có một cây châm phóng đến làm cho lão đánh rơi viên thuốc. Cùng lúc đó một giọng nói hoảng hốt vang lên.

" Không được cho hắn uống "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chính thức gặp mặt

" Không được cho hắn uống "

Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phương hướng giọng nói thoát ra. Họ thấy một nữ nhân mặc hồng y, trên mặt đeo mặt nạ có hình hoa đào.

Ám vệ chưa kịp xuất thủ để ngăn chặn nàng thì nàng đã nhanh chóng đi đến bắt mạch cho Lãnh giáo chủ. Hoàng Dực đi theo phía sau liền lên tiếng để tránh grom đao.

" Sư huynh, đó là đệ tử của đệ. Nói bọn họ đừng động thủ, thuốc đệ đưa có điều không ổn "

Nữ nhân vận hồng y không ai khác chính là Hàn Nguyệt Chi, và hiện tại nàng là Tử Nguyệt. Nghe xong lời đó, mọi người đều đồng loạt im lặng, thu lại kiếm vốn đã được rút ra một nửa. Còn về phía đương sự, hắn vừa thấy dáng người, liền biết đó là ai. Vì thế hắn không xuất thủ, mà vẫn im lặng chờ xem nàng muốn làm gì.

Một khắc trôi qua, Tử Nguyệt sau khi bắt mạch xong liền hỏi.

" Người mới uống có một viên? "

Một người trong Huyết giáo đang toan trả lời, vì hắn biết giáo chủ không thích nói chuyện với người lạ. Nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng thì một giọng trầm chứa đựng một

tia ôn nhu vang lên.

" Một viên là đủ, ta cũng không phải là người chết dễ dàng chỉ vì độc "

Toàn bộ người của Huyết giáo hóa đá ngay tại chỗ. Không phải vì lời nói của giáo chủ mà vì giáo chủ lại tự mình nói chuyện với người lạ. Từ trước đến

nay, dù là bất kì người nào, giáo chủ đều để cho Ảnh Hồn tiếp chuyện. Chỉ người giáo chủ tin tưởng hay thân tín mới có thể nói chuyện với người.

Nhưng hiện tại, giáo chủ vừa mới mở lời với người mới gặp lần đầu, lại là một nữ nhân. Hình như bọn họ cảm nhận được một nét ôn nhu trong lời nói, hay bọn họ nghe nhầm?

"Người trúng độc Dịch Thủy, để càng lâu cơ thể sẽ ngày càng suy nhược, cơ thể sẽ không cử động được, không thể ăn uống. Uống Diệp Hỏa đơn không thể kiềm chế được độc tính, dùng càng nhiều độc càng phát tán nhanh hơn". Từ Nguyệt bình thản nói.

"Tên chết tiệt, nếu như nghe lời người mỗi ngày một viên thì đồ đệ ta đã sớm phát độc mà chết rồi"

Hoàng Lâm nghe xong lời đó liền tức giận mắng chửi Hoàng Dục. Hai sư huynh đệ lại bắt đầu đấu khẩu với nhau.

"Đệ không có ý, nếu biết đây là độc gì thì làm sao đệ dám đưa Diệp Hỏa đơn cho huynh"

"Ta không cần biết, nếu đồ đệ ta có việc gì ta sẽ ăn thua đủ với người"

"Không phải lúc này huynh đang muốn ép tiểu tử kia uống thêm một viên sao, tại sao trách nhiệm lại thuộc về mình đệ. Đều là do huynh cả"

"Do người"

"Do huynh"

"Do người"

"Do huynh"

.....

Hai lão nhân hiện tại chả khác gì hai lão ngoan đồng, đấu khẩu với nhau như hai đứa trẻ. Một người đã đủ ồn rồi, giờ lại thêm một người nữa, bọn thuộc hạ lại tiếp tục ai oán. Có ai mau kêu hai người họ dừng lại đi, lỗi tại bọn họ sắp chịu đựng không nổi rồi.

"Sư phụ, người nháo đủ chưa?"

"Sư phụ, người nháo đủ chưa?"

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một lời chứa đầy vẻ tức giận, lời còn lại tỏ vẻ mệt mỏi. Lãnh giáo chủ tức giận vì hai lão nhân thật rất ồn, còn Từ Nguyệt mệt mỏi vì âm thanh quá ồn.

"Không chơi với các người nữa"

"Không chơi với các người nữa"

Hai lão nhân bắt đầu lên tiếng rồi dùng khinh công bay ra ngoài. Để lại hai đồ đệ chỉ biết thở dài mà ở lại trong phòng. Không khí yên lặng trong phòng khiến cho người ta cảm thấy bất tiện. Lúc này, Từ Nguyệt lên tiếng chấm dứt không khí ngột ngạt này.

"Ta nên xưng hô với người như thế nào?"

"Dù sao cũng là huynh muội đồng môn, muội gọi ta là sư huynh, ta gọi muội là sư muội. Muội cảm thấy như thế nào?". Hắc bình tĩnh nói.

Bọn thuộc hạ lại thêm một lần nữa hóa đá, đây là lần đầu tiên giáo chủ hỏi ý kiến một nữ nhân. Đây có phải là giáo chủ nổi danh lãnh khốc, muốn gì có đó, một ngày không giết người không vui không?

"Vậy sư huynh, mong huynh thứ lỗi cho hành động lúc này của muội". Từ Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

"Không sao, về độc mà huynh trúng phải, muội có thể giải không?"

"Độc Dịch Thủy muội có thể giải, nhưng có một chút phức tạp. Huynh trúng độc cũng gần 2 tháng, nên quá trình giải độc cũng phải kéo dài. Giai đoạn giải độc cũng rất khó khăn, sẽ có những cơn đau trong mỗi lần giải độc"

"Muội mau nói rõ cho huynh"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Quyết tâm

" Muội mau nói rõ cho huynh "

" Muội nghĩ huynh nên để lại thân tín của mình, nếu có kẻ giở trò, muội không còn cách nào để cứu ". Tử Nguyệt nói với giọng nghiêm túc.

Nghe lời của nàng, hắn cho bọn thuộc hạ một cái liếc mắt. Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều lui ra ngoài, trong phòng giờ đây chỉ còn lại Lãnh giáo chủ và Tử Nguyệt. Lúc này, Ảnh Hồn từ chỗ bí mật xuất hiện.

" Đây là Ảnh Hồn, là thuộc hạ thân tín của huynh, muội cứ yên tâm "

" Thuộc hạ Ảnh Hồn bái kiến Tử cô nương "

" Muội sẽ viết những vật liệu cần thiết, huynh mau cho người chuẩn bị. Một ngày huynh phải ngâm mình trong dược liệu hai lần, mỗi một lần là hai canh giờ, cùng lúc đó muội sẽ thi châm. Dược liệu cùng với độc Dịch Thủy sẽ bài xích lẫn nhau nên huynh phải chịu rất nhiều đau đớn, muội khuyên huynh nên chuẩn bị sẵn. Nếu dược liệu có gì không ổn, thì độc sẽ phát tán nhanh gấp mấy lần bình thường "

" Huynh đã hiểu. Ảnh Hồn, ta giao cho ngươi phần chuẩn bị dược liệu. Còn về thời gian giải độc, muội muốn chọn thời gian nào? "

" Việc này muội để huynh chọn lựa, dù sao Huyết giáo đến tham gia Đại hội võ lâm chắc cũng sẽ lên ti thí "

" Hiện tại muội cùng lão Dược Vương đang ở viện nào? "

" Muội cùng sư phụ ở tiểu viện phía tây, rất xa viện của huynh. Huynh đừng lo, muội sẽ cố đến sớm 1 khắc (15') để chuẩn bị "

Nghe thế trong lòng hắn nổi lên một tầng khó chịu mà chính bản thân hắn cũng không hiểu vì sao. Sau một hồi suy nghĩ, hắn nhếch môi nở nụ cười mỉm. Ảnh Nhất thấy được liền run người nghĩ, không biết giáo chủ lại nghĩ ra chuyện gì đây.

" Vậy thì từ bây giờ muội cứ ở lại đây, dù sao viện của huynh còn một gian trống " (hồ hồ hồ, có ý đồ

Tử Nguyệt bình thân nói, nhưng nghĩ đến những con ác mộng về đêm nàng liền nhanh chóng từ chối.

" Muội xin từ chối, muội nghĩ tiểu viện kia vẫn hợp với muội hơn. Nếu không còn chuyện gì muội về chuẩn bị đây ". Nói rồi nàng dùng khinh công bay khỏi phòng.

Nhiệt độ trong phòng ngay lập tức được hạ xuống đến mức thấp nhất. Bản thân hắn là giáo chủ, lời hắn nói ra không ai dám trái lại. Nàng cư nhiên khước từ đề nghị của hắn, không những thế lại dám rời đi trong khi hắn vẫn chưa chấp thuận. Đường như lúc này giọng của nàng có một chút nóng vội? Tại sao? Nghĩ đến đây hắn quay sang Ảnh Hồn.

" Mau nói cho ta biết những tin tức gần đây "

" Bẩm giáo chủ, sau khi đến núi Trung Sơn, Hàn cô nương vẫn ở tại tiểu viện của mình với Dược Vương. Chỉ là 3 ngày trước, lão ta không cho người hầu noi đây đến gần tâm phòng của Hàn cô nương. Bọn thuộc hạ báo lại không thấy Hàn cô nương chạm đến một giọt nước hay thức ăn trong 3 ngày này "

Vậy là nàng chưa ăn gì? Tại sao giọng điệu của nàng lại nóng vội như vậy khi nói đến chuyện chuyển viện? Đang chìm trong suy nghĩ của bản thân thì hai giọng nói vang lên từ ngoài sân.

" Hahaha, đồ đệ yêu của ta, lần đầu tiên ta thấy con bị khước từ, lại là một nữ nhân. Sư đệ, đệ đã thu nhận được một đệ tử có năng lực đấy hahaha "

" Đương nhiên, Nguyệt nhi là đồ đệ của đệ, đương nhiên là phải tài năng rồi "

" Ta chỉ vừa mới nói một lời mà đệ đã trở nên khoa trương như vậy, ta xin rút lại lời nói "

" Huynh chỉ ghen với đệ vì tên tiểu tử kia không chăm sóc cho huynh như Nguyệt nhi của đệ thôi "

" Đệ dám "

" Tại sao lại không, hừ "

Hai lão nhân sau khi đánh một trận bên ngoài đã trở lại bình thường, vừa với bước vào chưa bao lâu lại tiếp tục đấu khẩu. Lúc này, gương mặt của vị giáo chủ kia ngày càng tối dần.

" Sư phụ, nếu như người nghĩ con không chăm sóc người chu đáo thì con sẽ không giữ người lại nữa. Còn về Dược Vương, vẫn bồi nghĩ đã đến lúc người nên trở về tiểu viện của mình rồi "

Hoàng Lân nghe lời đó liền nói không phải không phải rồi trở về phòng mình. Còn Hoàng Dực thấy hấn không thèm gọi một tiếng sư thúc mà lên tiếng đuổi người, liền sầm mặt phát tay áo mà trở về.

" Ành Hòn, nội trong đêm nay ta muốn biết tất cả quá khứ của nàng. Hiện tại nàng chưa muốn nói sự thật thì người chỉ biết nàng là Từ Nguyệt, không phải tiểu thư Hàn Nguyệt Chi của Kiểm Vân sơn trang "

" Thuộc hạ đã hiểu "

Khi mọi người đã chìm vào giấc mộng, cầm trên tay đọc từng mảnh giấy, hấn thầm nghĩ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong quãng thời gian nàng bị bắt giữ. Hấn quyết định, ta sẽ khiến nàng tự mình nói ra, kể cả thân phận thật sự của nàng, và cả.....

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lành Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bắt đầu giải độc

Đêm là khoảng thời gian mà vạn vật chìm vào giấc ngủ, nhưng hiện tại một dáng hồng y đang bí mật di chuyển trong màn đêm. Chỉ vừa mới dừng chân trước của một viện lớn, bỗng có một người xuất hiện.

" Thuộc hạ bái kiến Từ cô nương "

" Được rồi, người mau dẫn đường đi ". Nàng bình thân nói

Hôm qua vì chợt nhớ đến những con ác mộng của bản thân nên vội vàng quay về để tránh cho có người nhận thấy, liền quên mất cần phải biết thời gian để mà giúp sư huynh giải độc. Sau khi sư phụ mang bộ dáng tức giận quay về, liền có người từ Huyết giáo đưa đến một bức thư. Trong thư nói sẽ tiến hành giải độc vào giờ Mão (5-7h) và giờ Hợi (21-23h).

Tên thuộc hạ đưa Từ Nguyệt đến một gian căn phòng nhỏ ở cuối viện, tất cả những thứ

nàng cần đều được chuẩn bị. Hai bồn tắm đủ cho một người và dược liệu cần thiết. Những dược liệu này đều là thứ khó tìm, nhưng bọn họ lại có thể chuẩn bị được tất cả chỉ trong một ngày với số lượng rất lớn. Thực lực của Huyết giáo quả là không tầm thường.

Để cho tất cả mọi người lui ra, nàng tiến đến lấy từng loại dược liệu bỏ vào trong thùng tắm, cẩn thận thêm bớt củi dưới đáy thùng để nhiệt độ nước không quá nóng. Lúc Lánh giáo chủ vào đã thấy Từ Nguyệt đang tự mình bê những bó củi cùng điều chỉnh lửa liền quay sang bọn thuộc hạ lạnh lùng nói.

" Tay các người đã không còn chỗ hữu dụng vậy thì chặt bỏ hết đi "

Vừa dứt lời liền có vài hắc y nhân xuất hiện đem bọn người kia lôi xuống. Lúc này Từ Nguyệt vẫn đang duy trì tư thế mình cất tiếng nói

" Đưa cho bọn họ thì số thuốc này cũng trở nên vô dụng, nó chỉ có tác dụng với nhiệt độ thích hợp. Để bọn họ làm những công việc nặng lại có ích hơn ". Nàng bình thân nói.

Nghe xong lời đó, hấn phát tay ra hiệu cho đám người hắc y nhân dừng lại.

" Các người ở ngoài này chờ phân phó, nếu có gì sai sót, hình phạt là gì tự các người hiểu rõ "

Sau khi để lại một câu nói chứa đầy sát ý, hấn cất bước đi vào phòng. Sau khi cánh cửa được khép lại, tất cả mọi người bên ngoài đều đồng loạt ngã ngồi xuống đất. Lúc này giáo chủ thật sự tức giận, nếu không phải Từ cô nương nói bọn họ còn hữu dụng thì giờ đây hai cánh tay đã bị chặt đứt rồi.

" Những thứ muội cần đã đủ rồi, huynh hãy làm đúng những gì muội nói. Trước tiên huynh hãy ngâm mình trong thuốc nửa canh giờ, sau đó muội sẽ vào thi châm, cuối cùng huynh sẽ tiếp tục ngâm mình trong bồn tắm thứ hai trong nửa canh giờ cuối cùng "

Từ Nguyệt liền nói cho hấn cách tiến hành khi cánh cửa vừa được đóng lại. Hấn chưa kịp mở lời thì nàng đã vội vàng đi ra phòng ngoài.

Hấn nhanh chóng thoát bỏ y phục, rồi bắt đầu ngâm mình trong thuốc. Nếu như Từ Nguyệt còn ở đây chắc chắn nàng sẽ ngạc nhiên, vì trước ngực và sau lưng đầy những vết sẹo dài, có cái do rơi, có cái do kiếm gây ra.

Nửa canh giờ sau, hấn lên tiếng gọi nàng vào. Nàng nhanh chóng cầm bộ châm vào sau đó nhanh chóng thi châm lên huyệt vị trên vai trái.

" Huynh hãy vận nội công, nhưng làm thật chậm. Sẽ rất đau, huynh hãy cố chịu đựng "

Ngay khi hấn vừa mới vận công, dù chỉ một chút nhưng hấn đã cảm nhận được cơn đau do độc phát. Mỗi khi độc phát hấn đều cố gắng chịu đựng, nhưng hiện tại cơn đau lại vượt quá những lần độc phát trước khiến hấn phải hét lên

" Aaaaaaa.... "

Bọn thuộc hạ kể cả Ảnh Hồn nghe tiếng đó đều gấp gáp muốn xông vào trong phòng. Nhưng nhớ đến lời giáo chủ lúc vừa thức dậy, tất cả chỉ có thể cầm nắm chặt thanh kiếm đứng chờ bên ngoài. Đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy giáo chủ hét lên như vậy, tuy người luôn tỏ sát ý mỗi khi bọn họ làm sai nhưng chính người đã cho bọn họ một mái nhà. Trong lòng ai cũng đều đem tên Ôn Thục ra chửi mắng.

Lúc này ở phòng trong, Từ Nguyệt luôn cố gắng nói chuyện để lãnh giáo chủ luôn tỉnh táo.

" Huynh hãy cố chịu đựng, đã được hơn 2 khắc rồi, chỉ một chút nữa thôi "

Đối với người khác, phải mất 1 canh giờ để độc có thể tự lại một nơi. Nhưng người trước mắt lại có thể làm được trong khi chỉ mới hơn thòi gian 2 khắc. Thật ra được liệu này chỉ có tác dụng giúp độc tự lại nơi nang thì chậm, dù một được liệu sai cũng có thể khiến độc phát tác chạy loạn mà chết.

Thấy trên vai trái đã đen một mảng, nàng nhanh chóng rút châm sau đó dùng chủy thủ chém một đường mỏng tại chỗ đó.

Máu đen không ngừng chảy ra, Từ Nguyệt cầm trên tay một bát to để hứng máu. Nếu máu độc chảy xuống thuốc thì độc sẽ lại thấm vào trong người. Vẫn còn một ít máu đen nhưng lại không chảy ra theo miệng vết thương, không còn cách nào khác nàng đành nhắc mặt nạ lên sau đó dùng miệng hút số máu độc còn lại.

Lãnh giáo chủ cảm thấy trên vai mình có vật gì đó thật mềm đặt lên, khi nhận ra đó là gì thì cả thân hình hấn lại sững lại. Dường như mọi đau đớn đang dần tan đi.

Sau khi hút máu độc xong, Từ Nguyệt nhanh chóng cầm máu sau đó gọi Ảnh Nhất vào đỡ hấn qua ngâm mình ở bồn thuốc thứ hai trong nửa canh giờ tới.

Việc giải độc hôm nay nhanh hơn nàng tưởng, vì thế Từ Nguyệt nhanh chóng thu dọn, phân phó cho phòng bếp rồi trở về viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hàn Khiết Nam đến

Hàn Nguyệt Chi vừa bước chân vào viện đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên

" Chi nhi "

Quả nhiên chính là Hàn Khiết Nam, sau khi đọc bức thư của Hoàng Dục để lại, hấn đã lên đường ngay lập tức. Nhưng trên đường đi luôn có người muốn ám sát hấn nên hiện tại hấn mới đến Trung Sơn. Và ngay lập tức hấn đi hỏi thăm tin tức và đến ngay viện của Dục Vương.

" Ca ca, huynh đến khi nào? Chúng ta mau vào trong nói chuyện, ngoài này có lẽ không tiện cho lắm "

Hàn Khiết Nam nghe vậy chợt tỉnh ra. Hiện tại muội muội đang lấy thân phận là Từ Nguyệt, một lời hấn vừa nói lúc nãy nếu có người nghe được sợ rằng cuộc sống của muội sẽ không còn yên ổn như xưa. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Ca ca, sao đến giờ huynh mới đến Trung Sơn? Có phải trên đường đã xảy ra chuyện gì? "

Sau khi vào phòng nàng nhanh chóng tháo mặt nạ, rồi hỏi Hàn Khiết Nam nguyên nhân vì sao hiện tại mới đến được Trung Sơn. Nghe muội muội hỏi, bản thân Hàn Khiết Nam cũng không giấu bèn nói.

" Huynh vốn xuất phát sau khi đọc thư của lão quái nhân kia. Nhưng không ngờ trên đường đi luôn có sát thủ muốn tiêu diệt huynh. Bọn chúng ai cũng võ nghệ cao cường, huynh chỉ có thể chống trả được một lúc sau đó nhân cơ hội lánh đi. Huynh đến được Trung Sơn này đã phải tránh thoát bốn lượt ám sát "

" Ám sát? Huynh có thương tích gì không? Có nghiêm trọng không? Mau cho muội xem qua ". Vừa nghe xong lời của hấn, nàng liền hoảng loạn hỏi thăm liên tục.

" Huynh không sao, chỉ là có chút mệt mỏi thôi. Muội vừa đi đâu? "

Hàn Khiết Nam bình tĩnh trả lời, nhưng ngay lập tức quay sang "tra hỏi" Hàn Nguyệt Chi. Khi hấn đến đã ngay lập tức kiểm nàng nhưng chỉ thấy lão già

kia đang nằm ngủ. Sau khi đá lão một cước coi như trả thù mới biết được muội ấy đã đi ra ngoài.

Hàn Nguyệt Chi nghe lời đó liền lúng túng không biết có nên nói ra không. Dù sao việc sư huynh trúng độc cũng là việc nội bộ Huyết giáo, nhưng đây lại là ca ca của nàng. Càng nghĩ càng rối, lúc này Hoàng Dực từ bên trong hòn dửi lên tiếng. Dạ Minh Nguyệt - DDLQĐ

"Nguyệt nhi đi giải độc cho đệ tử của sư huynh ta. Tên tiểu tử chết tiết nhà ngươi, trời chưa sáng đã phá hỏng giấc ngủ của lão tử, vừa mới chợp mắt được liền bị tiếng của ngươi đánh thức. Kêu lớn như thế chẳng lẽ ngươi muốn cho mọi người biết Nguyệt nhi là muội muội ngươi sao? "

"Cũng tại lão quái nhân ông, chỉ để lại một phong thư rồi đưa Chi nhi đi, gần một tháng chưa gặp muội ấy đương nhiên ta phải kích động rồi. Đứng ra lúc này phải cho lão thêm vài cước thay phần phụ thân ta "

"Ngươi dám "

"Tại sao lại không? "

Hàn Nguyệt Chi nhìn sư phụ cùng ca ca mình đầu khẩu chỉ biết thờ dài lắc đầu, nàng đã sớm quen thuộc với tình cảnh trước mắt. Nhìn ra ngoài thấy trời còn tối, dù sao việc giải độc hoàn thành nhanh hơn dự tính của nàng bèn quay sang nói với Hàn Khiết Nam.

"Ca ca, huynh mau đi nghỉ một lát đi, hôm nay cũng là ngày Đại hội võ lâm bắt đầu. Cả sư phụ nữa, người cũng tranh thủ nghỉ thêm một lát, con cũng có phần mệt mỏi "

Chi cần là lời nàng nói ra thì hai người đều im lặng nghe lời. Hoàng Dực thì quay về phòng tiếp tục tìm Chu công đánh cờ, Hàn Nguyệt Chi sau khi chỉ cho Hàn Khiết Nam nơi nghỉ ngơi liền quay về phòng ngủ một giấc.

Lúc này ở viện của Huyết giáo, vị giáo chủ lãnh huyết đang dần tỉnh lại sau cơn hôn mê. Thấy chủ nhân mình tỉnh lại, Ảnh Hồn liền nhanh chóng lấy bát nước gừng mà lúc này Hàn Nguyệt Chi dặn nhà bếp. Dạ Minh Nguyệt - DDLQĐ

"Giáo chủ, người đã tỉnh rồi. Đây là bát nước gừng mà Từ cô nương đã dặn nhà bếp, người mau uống đi. Từ cô nương còn dặn, sau khi tỉnh dậy chỉ nên ăn thức ăn thanh đạm, sẽ giúp người phục hồi lại sức "

Vì bên ngoài còn có người nên Ảnh Hồn chỉ có thể gọi là Từ cô nương. Sau khi uống bát nước gừng, nhớ đến hình ảnh yếu ớt của mình lúc này, Lãnh giáo chủ lại nổi lên một tầng hận ý.

"Nàng đâu rồi? "

Lời đầu tiên giáo chủ nói không phải ra mệnh lệnh mà là hỏi về Hàn cô nương khiến Ảnh

Hồn ngạc nhiên. Khi nhận thấy không khí đang dần giảm xuống hẳn mới hồi phục tinh thần.

"Bẩm giáo chủ, Từ cô nương sau khi giải độc cho người xong liền gọi thuộc hạ vào giúp người ngâm mình vào bồn tắm thứ hai. Sau khi phân phó vài điều cho phòng bếp, đã trở về viện của mình rồi "

"Ta biết rồi, ngươi lui ra đi "

Sau khi cho Ảnh Hồn lui, hắn đưa tay sờ vết rạch đã được cầm máu trên vai mình, vì hút cho hết số máu độc còn lại mà nàng... Nhớ đến cảm giác mềm mại kia, hắn chỉ muốn được cảm nhận nó nhiều hơn nữa.

Nhưng hắn không nhận ra rằng, trái tim của mình đã có bóng dáng của một người.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Điều kiện để luyện thành

"Thiếu chủ, chúng thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ người giao phó, xin người trách phạt "

Lúc này ở sâu trong rừng tại Trung Sơn, một toán hắc y nhân đang quỳ trước bạch y nam tử nhận tội. Hắn vẫn quay lưng về phía bọn họ, càng im lặng, không khí nơi đây càng lạnh lẽo.

"Vì sao lại để hắn thoát? Các ngươi biết ta không nuôi những kẻ vô dụng ". Hắn lạnh lùng nói.

"Chúng thuộc hạ luôn bám theo tìm cơ hội ra tay, nhưng mỗi khi sắp lấy được mạng hắn thì có một tiếng nổ vang lên sau đó có một làn khói xuất hiện. Khi chúng thuộc hạ nhìn thấy thì người đã biến mất "

Tiếng nô? Làn khói? Hắn có được vũ khí đó từ đâu?

" Hiện tại hắn đang ở đâu? "

" Sau khi đến Trung Sơn, chúng thuộc hạ thấy hắn đi vào tiểu viện của Dược Vương. Đường như có chút quen biết với Từ Nguyệt cô nương "

Nghe đến đây bạch y nam tử chấn động mạnh, không thể nào, Hàn Khiết Nam vì sao mà quen với Từ Nguyệt? Chợt nhớ đến lời đồn về vị hôn thê bí ẩn của hắn, không lẽ là nàng? Nghĩ đến đây trong mắt bạch y nam tử nổi lên sát ý, dù cho đó là sự thật hắn cũng sẽ cướp nàng về.

Chợt một lão nhân xuất hiện, bạch y nam tử vừa nhận ra là ai liền quỳ xuống.

" Đệ tử bá kiến sư phụ "

" Thiên Chính, ngươi có ý với Từ Nguyệt kia? "

" Ân, người mà đệ tử yêu chính là nàng "

Bạch y nam tử chính là Bạch Thiên Chính, từ sau khi trở về Bạch gia vẫn luôn tức giận về hành động của Hàn Nguyệt Chi nhưng lại không thể làm gì nàng. Cho nên hắn sai thuộc hạ tập kích sau đó đem đầu của Hàn Khiết Nam đưa cho nàng.

Nhưng không ngờ Hàn Khiết Nam lại quen biết với Từ Nguyệt, hắn không thể làm tổn thương nàng được.

" Ngươi đừng quên Hàn Nguyệt Chi chính là hôn thê của ngươi, chỉ cần ngươi thú nàng sau đó ngươi có thể đưa Từ Nguyệt về làm bình thê cũng được "

" Đệ tử đã từ hôn với cô ta rồi, cả đời này nếu không phải là Từ Nguyệt thì sẽ không nạp ai làm thê hết "

Nghe lời đó, lão nhân liền cho Bạch Thiên Chính một cái tát, chưa đợi hắn hoàn hồn thì lão đã nói.

" Hồ đồ, ta nói cho ngươi biết, nếu muốn hoàn thành tầng 10 của Hắc thần công thứ ngươi cần chính là Hàn Nguyệt Chi, hay nói đúng hơn là máu. Chi cần là máu của người có chấp niệm, trong giai đoạn luyện công chỉ cần lần lượt uống ba chén máu là có thể luyện thành "

Chỉ cần máu thôi sao? Đến đây Bạch Thiên Chính suy nghĩ một lúc rồi nghi hoặc hỏi lão nhân

" Làm sao sư phụ biết nàng có chấp niệm, không lẽ ... "

" Đúng, là ta. Từ khi thu nhận ngươi ta đã sắp đặt tất cả, ngươi chỉ cần làm theo. Sau khi luyện thành Hắc thần công, không ai có thể chống lại ngươi, muốn thứ gì đều có thể "

Muốn thứ gì đều có? Đúng, tuy Hắc thần công là tà công nhưng lại có thể giúp hắn mạnh lên, hắn phải trở nên cường đại.

" Đệ tử đã hiểu, nhưng đệ tử sẽ không thú Hàn Nguyệt Chi, nếu chỉ cần máu thì chỉ cần bắt về sau đó cưỡng chế là được ". Hắn không muốn Từ Nguyệt hiểu lầm.

" Tùy ngươi, chỉ cần luyện thành Hắc thần công liền trở về cho ta. Tạm thời ta sẽ ở đây, sau khi kết thúc Đại hội ta sẽ trở về trước "

Nói rồi lão nhân liền dùng khinh công đi mất, Bạch Thiên Chính liền phân phó bọn thuộc hạ chuẩn bị cho sư phụ một nơi bí mật để nghỉ, sau đó cũng trở về viện của mình. Lúc này ánh dương đầu tiên của ngày mới đã xuất hiện.

Hàn Khiết Nam sau khi ngủ một giấc đã thoải mái hơn rất nhiều, việc đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là đi tìm Hàn Nguyệt Chi.

" Ca ca, huynh tỉnh rồi, mau lại đây ăn sáng đi. Cũng sắp đến giờ Đại hội bắt đầu rồi, huynh cũng nên tranh thủ đến sớm "

Nghe thấy lời quan tâm của muội muội tâm tình hắn tốt hẳn lên, nhưng khi vừa mới ngồi vào bàn ăn thì Hoàng Dực lại lên tiếng.

" Nguyệt nhi mới nói có một lời mà đã cười đến như vậy rồi "

" Ông không được nghe nên ghen à? "

" Ngươi... Ta mới không thèm cãi với ngươi, Nguyệt nhi, lát vì sư cùng sư huynh có việc không thể xuất hiện được, con thay mặt ta mà tham dự "

Chưa kịp Hàn Nguyệt Chi nhận lời, Hoàng Dực đã biến mất khỏi bàn ăn, Hàn Khiết Nam thấy vậy không ngừng nhíu mày. Sau khi dùng bữa, nàng tranh thủ ngâm mình một lúc, lúc đi ra Hàn Khiết Nam đã vận một bộ thanh y đứng chờ nàng. Sau khi đeo mặt nạ, cả hai cùng sánh vai nhau bước ra ngoài. Nhưng chưa đi được bao lâu liền nghe một giọng nói vọng đến

" Khiết Nam ca ca "

Chương 18: Cùng Bạch Vân Nhu đấu khẩu

" Khiết Nam ca ca "

Nghe bốn chữ đó khiến cho toàn thân Hàn Khiết Nam căng cứng, khi hắn quay đầu lại thì quả đúng như dự đoán, người đến chính là Bạch Vân Nhu. Phía sau nàng chính là Bạch Thiên Chính, hắn vẫn luôn vận một thân bạch y khiến cho bao nhiêu nữ tử ngưỡng mộ.

Bạch Vân Nhu đã đến núi Trung Sơn từ lâu nhưng tìm mãi vẫn không biết nơi ở của Hàn Khiết Nam. Lúc này nhìn thấy hắn tâm tình của ả rất vui nhưng khi nhìn đến bên cạnh, thấy hắn đang cười nói với nữ tử khác ả liền hận người nữ nhân hồng y kia. Nhưng vì muốn bảo toàn hình ảnh tốt đẹp với Hàn Khiết Nam nên ả chỉ lên tiếng để cắt đứt cuộc trò chuyện kia.

Riêng Bạch Thiên Chính khi tận mắt thấy Từ Nguyệt đang cười nói vui vẻ với Hàn Khiết Nam liền quyết tâm phải lấy được đầu của hắn.

" Khiết Nam ca ca, sao bấy lâu nay muội không thấy huynh? Có phải do vị cô nương này giấu huynh đi không? "

" Nhu nhi, không được hồ ngôn loạn ngữ! "

Hàn Khiết Nam đang muốn lên tiếng thì giọng của Bạch Thiên Chính đã vang lên, thấy Bạch Vân Nhu vô lễ với Từ Nguyệt liền tức giận mắng nàng. Sau đó hắn tiến lên trước bắt chuyện với Từ Nguyệt

" Chúng ta lại gặp nhau, muội muội ta thất lễ, mong nàng bỏ qua "

" Ta không cần Bạch tiểu thư phải xin lỗi, điều nàng nói không phải sự thật, hà cớ gì ta phải tức giận một cách vô cớ? "

Nghe lời này, Bạch Thiên Chính chỉ biết cười trừ, còn Bạch Vân Nhu thì tức giận đến đỏ cả mặt. Nữ nhân này lại dám không chừa cho nàng mặt mũi, không để ý đến ca ca cùng người trong mộng. Bạch Vân Nhu tiến lên lên tiếng mắng chửi.

" Hừ, ngươi nghĩ gần gũi với Khiết Nam ca ca và quen biết ca ca ta thì hay lắm sao. Ta nói cho ngươi biết, Khiết Nam ca ca đã có vị hôn thê rồi, ngươi nên biết điều mà rút lui đi "

" Vì sao? Bạch tiểu thư, ta cùng Nam huynh vốn là chỗ quen thân đã lâu, cô nương có tư cách gì mà ra lệnh cho ta "

" Giữa thanh thiên bạch nhật, ngươi cứ bắm dính lấy một người nam tử như thế, quả là không có giáo dưỡng "

" Theo ta, người bắm dính lấy nam nhân nên là Bạch tiểu thư mới đúng "

" Ngươi.... Dám vũ nhục bốn cô nương, hôm nay ta phải giết ngươi để hả giận "

Bạch Vân Nhu liền tung một chưởng về phía Từ Nguyệt. Hàn Khiết Nam thấy vậy liền nhanh chóng ôm nàng né sang một bên để tránh một chưởng kia, còn Bạch Thiên Chính tức giận nhanh chóng tiến lên nắm lấy tay của Bạch Vân Nhu. Lúc này trong mắt hắn tràn đầy sát khí, đám người hầu theo sau đều run rẩy lo sợ.

" Ai cho phép muội dám thương nàng? "

" Tại sao muội không thể, tiện nhân kia xúc phạm muội, muội phải giết chết ả! "

Bạch Vân Nhu nói xong liền đưa tay tiếp tục động thủ, Bạch Thiên Chính lại siết chặt tay ả lại.

" Muội còn không biết sai?! Người đâu, nhanh chóng đưa tiểu thư trở về viện, không có lệnh của ta không cho phép bước ra ngoài "

" Ca ca, huynh vì ả mà phạt muội? "

" Muội còn không biết hối lỗi? Mau trở về suy nghĩ đi, không thì đợt tỷ thí ngày mai muội đừng hòng mà tham dự "

Hôm nay chỉ là Đại hội võ lâm chính thức bắt đầu nhưng chưa tỷ thí, chỉ giới thiệu các phái với nhau sau đó bốc thăm để tỷ thí. Phần thưởng năm nay chính là hoa Thiên Yên, loài hoa 100 năm nở một lần, ngoài ra khi hoa nở nếu như biết cách điều chế sẽ có thể giải được bách độc.

Năm nay Minh chủ võ lâm Mộc Vũ Hiên vô tình được một hòa thượng tặng cho một gốc hoa Thiên Yên, cũng là thời điểm 100 năm mà hoa sẽ nở. Hiện tại ông cũng đã ngoài năm mươi, giữ lại thì lại quá uổng phí nên Lâm Vũ Hiên đã lấy làm phần thưởng cho người thắng cuộc Đại hội võ lâm năm nay.

Bạch Vân Nhu liền nghe đó là loài hoa quý liền muốn tham dự để giành lấy về cho mình, giờ nghe nghe Bạch Thiên Chính không cho tham gia, nàng chỉ biết im lặng theo bọn hạ nhân quay về viện. Trước khi đi vẫn không quên liếc nhìn Từ Nguyệt đang được Hàn Khiết Nam ôm trong lòng. Nàng thể sẽ khiến cho à ta thân bại danh liệt.

Bạch Thiên Chính nhìn về phía Từ Nguyệt đang ở trong lòng nam nhân khác, trong lòng hắn rất tức giận. Nếu như không phải Hàn Khiết Nam ở gần nàng hơn thì hắn đang là người bảo vệ nàng.

Hàn Khiết Nam vẫn duy trì tư thế ôm Từ Nguyệt, quay sang Bạch Thiên Chính nói.

" Bạch công tử, ta nghĩ huynh nên dạy lại quy củ cho Bạch tiểu thư. Dù có là người trong giang hồ nhưng một tiểu thư lại có thể mở miệng ra mắng người khác là tiện nhân cũng quá mức cho phép rồi "

Hắn mừng là muội muội đồng ý từ hôn, nếu không lúc này muội ấy đã phải chịu khổ rồi. Không ngờ Bạch Vân Nhu lúc nào cũng dai dẳng bám theo hắn lại là một con người như vậy, biết thế hắn nên cắt đứt với nàng từ lâu.

" Xá muội vô lễ, mong Hàn huynh bỏ qua cho. Từ Nguyệt, nàng không sao chứ? "

Hàn Khiết Nam nghe lời đó liền nhận ra mình vẫn còn đang ôm chặt muội ấy liền nhanh chóng buông ra. Chưa kịp lên tiếng thì một luồng gió đã tiến đến người trước mặt với giọng lo lắng.

" Muội không sao chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khóc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Quen biết

" Muội không sao chứ? "

Từ Nguyệt bị Hàn Khiết Nam ôm quá chặt nên nàng không thể thở được, khi hắn vừa buông ra, nàng chưa kịp hít lấy không khí đã bị người khác nắm vai kéo qua một bên. Vì thế thân hình nàng liền thuận thế ngã về một bên, khi thân thể gần chạm đất thì một cánh tay ôm nàng vào lòng.

Sau một lúc, nàng nhận ra người đang ôm nàng chính là Lãnh giáo chủ. Vì không thể thích ứng khi có người khác ôm nàng ngoài ca ca, Từ Nguyệt nhanh chóng đứng lên nói.

" Muội không sao, chỉ là chóng mặt do không thể hít thở thôi "

Thấy nàng nhanh chóng muốn rời khỏi, trong lòng hắn không hiểu vì sao rất khó chịu. Hàn Khiết Nam nhìn thấy muội muội ngã tâm liền hoảng, bây giờ nhìn thấy muội ấy đang nằm trong lòng nam nhân thì lòng rất tức giận. Nhưng khi nhận ra là ai thì chỉ nhếch môi mỉm cười, nhìn hắn bây giờ rất giống gian thương.

" Lãnh huynh, đã lâu không gặp, huynh quen biết muội ấy sao? "

Hàn Khiết Nam vừa hỏi vừa tiến đến đỡ Từ Nguyệt, ngay cả Bạch Thiên Chính cũng muốn biết vì sao nàng lại có thể quen biết với Lãnh giáo chủ nổi tiếng lãnh khốc này.

" Nam huynh, Lãnh giáo chủ chính là vị sư huynh mà muội đã kể. Sư huynh, đây là Hàn Khiết Nam, là người quen của muội từ lâu, giống như là huynh trưởng vậy "

Thấy không khí giữa hai người dần trở nên ngọt ngào, nàng liền nhanh chóng lên tiếng giới thiệu, nhưng lại bỏ quên một người. Bạch Thiên Chính thấy nàng bỏ qua mình, trong tâm rất khó chịu nhưng lại không dám giận, nhìn người trước mắt không xảy ra chuyện gì đành phải cất bước đi trước.

" Nguyệt, huynh biết người này là ai, muội không cần phải giới thiệu, lát nữa trở về huynh sẽ kể cho muội nghe "

Hắn đã thấy sự việc từ lúc đầu, cũng biết rằng Hàn Khiết Nam sẽ bảo vệ cho nàng thật tốt. Lúc nhìn nàng nằm trong vòng ôm của tên kia lòng hắn không hiểu vì sao rất khó chịu. Thân thể hắn không tự chủ được mà đi đến đưa nàng thoát khỏi Hàn Khiết Nam.

Nhưng khi nàng nhanh chóng muốn thoát khỏi hắn, trong lòng liền xuất hiện một khoảng trống. Dù chỉ thoáng qua nhưng hắn thật sự luyến tiếc hơi ấm nơi nàng, không biết đã bao lâu hắn không còn cảm nhận được hơi ấm?

" Đã lâu không gặp, Hàn huynh năm nay cũng tham Dự đại hội sao? "

" Giải thưởng năm nay rất đặc biệt nên ta muốn thử sức? Còn Lãnh huynh? "

" Nhảm chán nên tham gia "

Từ Nguyệt nhìn hai người nói chuyện giống như bằng hữu nhưng nàng cảm thấy hai người đang đấu khẩu với nhau thì phải? Thấy canh giờ cũng sắp đến, nàng nhanh chóng hồi thúc Hàn Khiết Nam.

" Nam huynh, cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên đi thôi. Sư huynh, huynh đi cùng bọn muội chứ? "

" Dù sao cũng chung đường, chúng ta đi "

Lãnh giáo chủ đang muốn tìm lí do để đi chung với Từ Nguyệt nên khi thấy nàng chủ động hỏi hần không chần chừ chấp nhận. Vốn biết được thân phận thật của nàng nhưng giữa thanh thiên bạch nhật lại ôm nhau chặt như thể người ngoài không biết còn rất dễ gây thị phi.

Cả ba cùng nhau đi đến đại sảnh, Mộc Vũ Hiên đang đứng ở bên ngoài để đón khách. Khi nhìn thấy ba người đang tiến đến lão liền nhận ra là ai.

Ông có giao tình với Hàn Minh nên Hàn Khiết Nam ông vốn đã quen biết từ lâu. Ngay cả việc khi xưa của Hàn Nguyệt Chi Mộc Vũ Hiên ông chính là người cung cấp tin tức, và thân phận thứ hai của nàng Hàn Minh cũng không giấu.

Khi Mộc Vũ Hiên nhìn qua nam nhân vận hắc y bên cạnh họ, ông dễ dàng nhận ra đó là Lãnh giáo chủ của Huyết giáo. Dù chưa có ai có thể nhìn được khuôn mặt thật của hần nhưng mặt nạ trên mặt lại có thể khiến cho ông nhận ra đó là ai.

Mặt nạ này do chính Lãnh giáo chủ tự tay làm nên, mọi người ai cũng biết hần chỉ để che giấu phần miệng. Nhưng nếu ai để ý kĩ, thì ngay phần trán của mặt nạ có hình cây trúc được khắc rất khéo léo.

Lúc trước Lãnh gia từ đời tổ tiên luôn sống trong rừng trúc, họ không bao giờ màng thế sự bên ngoài mặc dù người của Lãnh gia ai nấy đều là cao thủ bậc nhất trong giới võ lâm.

Nhưng không ngờ một ngày, Lãnh gia đã bị sát hại một cách tàn khốc, chỉ còn một mình hần là sống sót. Lãnh giáo chủ là trưởng tử của Lãnh gia, cũng là thiên tài khó gặp nên từ nhỏ đã nhận được sự quan tâm của gia tộc. Nay hần khắc cây trúc lên mặt nạ, cũng muốn biểu thị cho mọi người biết rằng Lãnh gia đã bị tiêu diệt nhưng vẫn còn một người là hần.

" Khiết Nam, lâu rồi không gặp, gia phụ vẫn khỏe chứ? Còn Nguyệt Chi đâu? "

" Đa tạ Mộc thúc, phụ thân con vẫn khỏe, Chi nhi muội ấy không muốn tham dự, người còn nhớ Từ Nguyệt chứ? "

" Nhớ chứ, lâu rồi không gặp, chắc lão già Hoàng Dực lại ham chơi bắt con thay mặt lão chứ gì? Tính cách của lão ta còn lạ gì, hai con mau vào đi. Vị này có phải là Lãnh giáo chủ không? "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hiểm họa gần kề

Nghe thấy Mộc Vũ Hiên nhắc đến mình, hần chỉ lạnh lùng gật đầu một cái coi như đã trả lời. Khi hần đang muốn đi vào thì nghe lão nói nhỏ một câu.

" Là người cuối cùng của Lãnh gia, đừng hy sinh tính mạng vô ích "

Cả người hần chợt dừng lại, cả người không thể cử động được, vẫn duy trì tư thế đang đi vào. Vì đang đeo mặt nạ nên không ai có thể nhận ra cảm xúc của hần hiện giờ, nhưng nếu nhìn vào mặt hần, ai cũng chỉ thấy một mảnh mơ hồ.

Nghe lão nhắc đến gia quyến của mình, Lãnh giáo chủ lại nhớ đến ngày đó. Xung quanh chỉ toàn xác người, tất cả đều là màu đỏ, không ai trả lời hần, không còn ai nữa, không còn, không còn ...

" Sư huynh, huynh làm sao vậy? Sư huynh "

Đang đắm chìm trong màn đêm đau thương, hần thấy một luồng sáng đang tiến tới chỗ mình. Khi nhìn kĩ, Từ Nguyệt đang đứng trước mặt gọi hần. Nàng lúc nào cũng lạnh nhạt với người ngoài nhưng nếu là người mà nàng đã nhìn nhận thì vẫn sẽ mở lòng, tuy rằng có chút bài xích.

Đang cùng ca ca tiến vào thì nàng thấy sư huynh chợt đứng lại bên cạnh Mộc thúc, hình như huynh ấy đang rất khổ sở. Nàng nhìn thấy trong mắt hần đầy sự tự trách, khổ sở, chân không tự chủ được đi đến bên cạnh để có thể an ủi. Giọng nàng vẫn lạnh nhạt như thường nhưng ẩn bên trong là hơi ấm.

Sau khi tỉnh táo lại, Lãnh giáo chủ cùng Hàn Khiết Nam và Tử Nguyệt đi vào trong. Bọn họ được xếp ngồi ở phía bên trên, gần nơi chủ vị Mộc Vũ Hiên, đối diện họ chính là Hàn Khiết Nam. Trên dãy nơi họ ngồi, bên trái bọn họ là Kim Vương Lâm Vũ Hạo cùng Kim Hậu tương lai là Vân Tiểu Niên, còn bên phải là Tề Vương Trần Thiên Vũ cùng muội muội là Trần Y Nhiên.

Khi cả ba người vừa yên vị thì Tử Nguyệt liền bị Trần Y Nhiên cùng Vân Tiểu Niên kéo qua một bên, cả Hàn Khiết Nam và Lãnh giáo chủ cũng được hai vị Đế vương đến chào hỏi. Vì là lần đầu tiên có người muốn nhận nàng làm tỷ muội nên Tử Nguyệt không biết làm gì, nên cũng có chút bài xích hai người. Trần Y Nhiên và Vân Tiểu Niên đều nhận thấy nên cũng không làm khó nàng, chỉ là ngồi nói chuyện để khiến cho nàng thoải mái và mở lòng hơn thôi.

Hàn Khiết Nam luôn phải đi giao thương với cung đình nên rất quen thuộc với hai vị Đế vương kia. Khi ra khỏi cung cấm, cả hai đều coi bỏ vẻ nghiêm túc của một vị Vương thượng, thay vào đó là một nam nhân chốn giang hồ mang khí chất phóng khoáng.

Mọi người ai cũng đều đưa mắt nhìn về khu vực phía trên, tất cả Ngũ công tử và Tam mỹ nhân đều tham dự Đại hội năm nay, chỉ tiếc Bạch tiểu thư phát bệnh đột ngột nên hôm nay không thể có mặt được. Lần đầu tiên mọi người được nhìn thấy Lãnh giáo chủ và Tử Nguyệt tại chốn đông người như hôm nay nên ánh mắt luôn dán lên hai người họ.

Thấy canh giờ đã tới, Mộc Vũ Hiên tiến lên chỗ chủ vị sau có cất giọng nói

" Cảm tạ chư vị đã đến tham dự Đại hội võ lâm năm nay, như mọi người đã biết, người thắng cuộc sẽ trở thành cao thủ trong giới võ lâm 10 năm tới. Và đặc biệt năm nay, người chiến thắng sẽ nhận được hoa Thiên Yến làm giải thưởng "

Sau lời khai mạc của Mộc Vũ Hiên, những nhân sĩ muốn tham gia đều lần lượt tiến lên bốc thăm chọn lượt đấu. Hàn Khiết Nam cùng Bạch Thiên Chính thi đấu ở khu nhất, Lâm Vũ Hạo, Trần Thiên Vũ và Lãnh giáo chủ lần lượt thi đấu ở khu nhị, tam, tứ. Vì Bạch Vân Nhu không có mặt nên Bạch Thiên Chính thay mặt bốc thăm, kết quả nàng thi đấu ở khu tứ.

Vân Tiểu Niên và Trần Y Nhiên chỉ đi theo cổ vũ chứ không có ý tham gia, họ chỉ muốn kết giao thêm bằng hữu để cuộc sống bớt nhợt nhạt. Trong số nữ nhân nơi đây chỉ có Tử Nguyệt là trầm ổn nhất nên cả hai không ngần ngại mà tiến đến làm quen mặc dù nàng vẫn còn bài xích bọn họ.

Quả thực nỗ lực của Vân Tiểu Niên và Trần Y Nhiên cũng dần có tác dụng, Tử Nguyệt cũng dần mở lòng mình ra. Nàng bắt đầu đổi cách xưng hô, liền gọi Niên tỷ tỷ cùng Y Nhiên muội muội khiến cả hai đều vui mừng.

Mặc cho Hàn Khiết Nam cùng hai vị Đế vương trò chuyện vui vẻ ra sao, Lãnh giáo chủ vẫn kiệm lời, đôi lúc hần chỉ ân hoặc gật đầu một cái xem như đã trả lời. Hàn Khiết Nam vốn đã quen với tính khí này của hắn nên quyết định làm lơ, còn Lâm Vũ Hạo và Trần Thiên Vũ chỉ đành cười trừ.

Sau khi bốc thăm xong, tất cả nhân sĩ lần lượt về viện của mình, lúc này Bạch Thiên Chính mới bước ra làm quen với Lâm Vũ Hạo cùng Trần Thiên Vũ. Đang trên đường về viện, Tử Nguyệt cảm thấy có một luồng sát khí đang đến gần nàng liền quay lại nhưng lại không thấy ai. Hàn Khiết Nam thấy nàng vẫn đứng liền đi đến nhắc nhở.

" Muội không mau trở về viện đi còn thần thờ ở đây làm gì? Ta còn có chuyện muốn nói với muội đây, chúng ta mau trở về đi "

Nhìn thấy Hàn Khiết Nam thúc giục chẳng còn cảnh nào khác nàng đành quay về viện. Sau khi nhìn bóng dáng nàng đi mất, một bóng dáng từ trong góc khuất bước ra, ánh mắt người đó vẫn tiếp tục nhìn theo phương hướng mà Tử Nguyệt đã đi mất.

" Được lắm, cứ nhiên dám quyến rũ hắn. Tử Nguyệt, ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết. Lúc đó xem thử hắn còn có thể chăm chú nhìn ngươi được bao lâu ". Nàng ta lạnh giọng nói

" Chủ nhân, người có gì phân phó ? ". Một hắc y nhân xuất hiện bên cạnh nàng ta.

" Vào nhà giam áp giải tên đó ra đây, nói với hắn nếu làm tốt chuyện này, ta sẽ tha cho hắn vụ năm xưa ". Nói rồi cả hai cùng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lời mời

Sau khi Hàn Khiết Nam trở về viện liền nhanh chóng kéo Hàn Nguyệt Chi vào phòng sau đó đóng kín hết các cửa. Nàng vẫn im lặng không nói gì, bình tĩnh tháo mặt nạ nâng ly trà lên uống.

" Chi nhi, muội không thắc mắc vì sao ta quen biết Lãnh giáo chủ sao? "

" Chỉ lúc ban đầu, muội nghĩ huynh hay ra ngoài giao thương nên quen biết huynh ấy là chuyện bình thường "

Cứ nghĩ Hàn Nguyệt Chi sẽ không ngừng hỏi bắt hấn nói ra nguyên nhân, không ngờ nàng lại nói như vậy khiến cho hấn hóa đá tại chỗ.

" Chi nhi, muội đúng là không quan tâm ta gì cả, chỉ ít muội cũng nên tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi ta ngọn ngành sự việc chứ ". Hấn dẫu mỗ như một đứa trẻ nói.

Đến đây Hàn Nguyệt Chi không nhịn được mà nở nụ cười, ca ca thật là, càng ngày càng giống sư phụ. Hàn Khiết Nam nhìn thấy nàng cười liền cao hứng nói.

" Đã lâu không thấy muội cười thoải mái như vậy "

Nghe lời đó nụ cười của nàng tắt hấn, Hàn Khiết Nam không ngừng nguyên rủa mình, thế nào lại khiến cho muội ấy nhớ lại chuyện kia. Đang dự định tiến tới khuyên nhủ thì nàng đã mở lời trước.

" Vậy làm sao ca ca lại quen sư huynh? "

Biết nàng cố tình tránh sang chuyện khác, Hàn Khiết Nam cũng nhanh chóng theo ý nàng.

" Khi trở về thôn Thanh Nhã vô tình cứu hấn một mạng, vì không muốn mắc nợ nên hấn đã đáp ứng huynh một chuyện. Tuy trên danh nghĩa là huynh cứu hấn nhưng lại không nhận được một tiếng đa tạ, thế nhưng có thể sai khiến được Lãnh giáo chủ thì còn gì vui sướng bằng nha~ "

" Vậy việc ca ca nhờ chẳng lẽ là ...? "

" Chính là việc đó, huynh nghĩ nếu là Huyết giáo thì có thể làm được "

Nói đến đây, ánh mắt của Hàn Khiết Nam liền trở nên ôn nhu, chỉ cần nhắc đến thôn Thanh Nhã cho dù có đang sinh khí đến mức nào tâm trạng của hấn cũng sẽ dịu lại.

Thấy sắc trời cũng đã ngả về trưa, Hàn Nguyệt Chi đứng dậy, đeo mặt nạ vào rồi hướng trù phòng đi tới.

" Cũng đã gần trưa rồi, sư phụ chắc sẽ không về, ca ca muốn ăn gì muội sẽ làm cho huynh? ". Nàng chợt dừng trước cửa nói.

" Được nha, đã lâu ta chưa thưởng thức đồ ăn muội nấu "

Nhưng khi cả hai vừa bước ra khỏi phòng thì một bóng đen đáp xuống trước mặt nàng.

" Từ cô nương, giáo chủ có lời mời người qua viện "

" Xảy ra chuyện gì? Nhìn người có vẻ không mấy gấp gáp nên chắc không nghiêm trọng, nói với sư huynh lát nữa ta sẽ đến "

Đang khi nàng quay đi toan kéo Hàn Khiết Nam đến trù phòng thì tên kia đã quỳ xuống chắn trước mặt nàng.

" Chỉ là phạm nô tài mà dám cản đường bọn ta? Người cũng nghe muội ấy nói rồi, mau trở về bẩm báo cho tên kia đi, để hấn khỏi phải chờ đợi "

Hàn Khiết Nam thấy tên này vô lễ chắn đường liền lên tiếng mắng chửi, hôm nay Chi nhi muốn nấu cho hấn ăn chứng tỏ bệnh tình của muội ấy đã tốt lên. Vậy mà tên nô tài này lại dám chen ngang, thật là bực mình

" Từ cô nương, thuộc hạ không dám, chỉ là không thể làm trái lệnh của giáo chủ, mong cô nương đừng làm khó thuộc hạ "

Thật ra nhiệm vụ chính của hấn chỉ đi thu thập tin tức, không biết vì sao hôm nay giáo chủ lại sai mình đi mời Từ cô nương. Hấn chỉ vừa bước ra chuẩn bị đi thì nghe thấy giọng âm lãnh của giáo chủ

" Nếu không mời được người, hình phạt là gì, người tự giải quyết "

Cho nên hiện tại cho dù phải ăn bám hấn cũng phải mời cho được Từ cô nương, dù thu thập thông tin hơi cực khổ nhưng nhờ vậy mà hấn được ăn nấp nhiều nơi, đặc biệt là ki

viện.

Nhận ra được vẻ bất đắc dĩ trong mắt người trước mặt, nàng cũng không mấy quan tâm. Dù sao nàng cũng có vài lời muốn nói, chỉ bằng nói luôn lúc này, vì thế nàng vận khinh công bay đi, chỉ nhấn lại một lời với Hàn Khiết Nam.

" Huynh ăn trước đi, xong việc muội sẽ về ngay "

Nhìn thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, tên thuộc hạ nhanh chóng bỏ đi, mừng thầm trong lòng, mỹ nhân a~, đại gia ta đến đây.

Còn Hàn Khiết Nam sau khi nhìn thấy Hàn Nguyệt Chi bỏ hấn ở lại, liền tức giận dậm chân một phát.

" Họ Lãnh kia, người dám dành muội muội với ta, để xem ta với người ai hơn ai ". Nói rồi hấn liền đi theo phía sau Hàn Nguyệt Chi. Khi nàng đến viện

của Huyết giáo, những gì đang diễn ra nơi đây khiến nàng rất bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khóc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tâm động

Chi thấy chính giữa viện là một bàn thức ăn với tất cả các món đều được làm từ hoa đào. Bàn ăn được che nắng bởi hai cây đào lớn đặt ở hai bên.

Nàng rất giống mẫu thân ở điểm rất thích hoa đào, dù cho nhìn ngắm cây đào ở Đào viên bao nhiêu lần, nhưng hiện tại nàng cảm thấy hai cây đào này là đẹp nhất, hơn cả cây ở Đào viên. Thân cây cao to, tán cây dang rộng ra mọi phía, mỗi nhánh cây là một chùm hoa đào đang nở rộ, gió lung lay đưa từng cánh hoa bay trong không khí.

Đôi chân Tử Nguyệt không tự chủ được bước đến chạm vào những cánh hoa đang bay trong gió, chợt một giọng nói phía sau truyền đến.

"Muội có thích không?"

Một bóng dáng cao to vận hắc y đang bước về phía nàng. Tử Nguyệt cảm thấy hôm nay sư huynh thật là tiêu sái, trên y phục có thêu họa tiết cây trúc, hai tay để sau lưng mà ung dung bước đi, khác với dáng vẻ lãnh khốc mà nàng đã thấy trước kia.

"Làm cách nào huynh biết muội thích hoa đào?"

"Huyết giáo không có gì là không thể, kể cả sở thích của một người chỉ cần nửa canh giờ sẽ có đầy đủ cho muội."

"Thật sao?". Nàng nói với giọng đầy nghi ngờ

"Ha ha ha, chuyện Tử Nguyệt muội yêu thích hoa đào là chuyện mà cả giang hồ này biết, lẽ nào huynh lại không biết?"

Tiếng cười của hắn vang dội khắp cả viện, khiến cho đám thuộc hạ đang làm việc đều đồng loạt đứng lại. Không phải chứ? Giáo chủ đang cười? Có phải bọn họ đang nằm mơ không? Hay là hôm nay thời tiết bất thường? Khi tất cả còn đang suy nghĩ thì Ảnh Hồn xuất hiện, ngay lập tức bọn thuộc hạ đều chạy đi.

Ảnh Hồn thấy vậy chỉ đành thờ dài, dù sao hắn cũng không thể làm trái lệnh của giáo chủ. Hắn theo giáo chủ cũng gần 10 năm, những chuyện người trải qua làm sao hắn không biết. Nhìn về hướng giữa viện, giáo chủ, hy vọng người sẽ sớm nhận ra lòng mình.

Nghĩ rồi Ảnh Hồn cũng biến mất.

"Thật sao? Huynh làm cách nào tìm được đào liên này?"

Nàng nghi hoặc lên tiếng hỏi, đào liên cũng giống như đào bình thường nhưng nó có thể nở quanh năm. Phụ thân lúc xưa vì mẫu thân đã cố tìm một gốc đào liên về trồng, nhưng trên đường trở về do gặp thích khách nên đã rơi xuống vực. Vì chuyện đó mà phụ thân không dám gặp mẫu thân suốt 2 tuần.

"Với thực lực của Huyết giáo không gì là không thể."

Không mua được thì cướp thôi, dù sao lão già kia có đến ba cây, hắn lấy hai cây đi là may cho lão lắm rồi, đã vậy còn khóc lóc chửi rủa, vì nể mặt sư phụ nên hắn mới không một cước đạp chết lão.

"Huynh biết thân phận thật của ta từ lúc nào?"

Nét cười trên mặt hắn chợt cứng lại, sau đó cả người tỏa ra hàn khí. Một lũ vô dụng, làm có chút chuyện cũng để lộ ra, lần này hắn phải cải tổ giáo huấn lại đám thuộc hạ. Hắn muốn chính nàng nói ra thân phận, như vậy chứng tỏ nàng tin tưởng, và hắn cũng dễ thân cận nàng hơn.

"Huynh không như vậy, dù sao huynh cũng quen biết cả ta, ắt hẳn huynh sẽ cho người điều tra. Chỉ là muội không hiểu, vì sao huynh lại không nói rõ? Hay là huynh có ý đùa giỡn?"

"Ta tuyệt đối không có ý đó!!!! Huynh biết do muội có lý do riêng nên huynh muốn chờ cho đến khi muội tin tưởng, sẽ chủ động nói cho huynh."

Lãnh giáo chủ nghe lời kia của nàng liền mất bình tĩnh mà hét lớn. Cả đời hắn đây là lần đầu tiên mất bình tĩnh như vậy, đặc biệt lại là trước mặt một nữ nhân. Vốn dĩ muốn chối bỏ, không ngờ bản thân lại cứ thế mà nói ra.

Một lời hắn vừa nói ra khiến cho Hàn Nguyệt Chi ngạc nhiên, nàng không biết rằng trong

lòng mình có một dòng nước ấm chảy vào.

Cả hai vẫn đứng nhìn nhau dưới gốc đào liên, bốn mắt nhìn nhau, một làn gió nhẹ thổi qua đem theo cánh hoa đào múa lượn trong gió.

Thật là mỹ cảnh nơi trần gian, một nam một nữ đang nhìn nhau dưới gốc cây đào nở rộ, những cánh hoa cũng theo gió mưa lượn quanh bọn họ. Nếu có ai ở đây cũng sẽ nghĩ cả hai thật là tuyệt phối, suy chỉ có hai người không nhận ra bọn họ đang dần dần tiến lại phía đối phương, chỉ cần di chuyển nhẹ cũng có thể chạm vào người đối phương.

Bỗng một cánh hoa vương vào búi tóc của Hàn Nguyệt Chi, Lãnh giáo chủ không ngần ngại dùng tay lấy xuống. Nàng vươn tay chặn lại nhưng hấn lại dùng tay nắm chặt tay nàng, thân thể Hàn Nguyệt Chi bỗng cứng lại.

Nàng rất sợ nam nhân chạm vào người dù chỉ là một động tác nhỏ, nhưng hiện tại khi hấn nắm tay nàng, ngược lại lại cảm thấy ấm áp.

Cả hai tiếp tục mắt đối mắt, Lãnh giáo chủ vươn tay muốn tháo mặt nạ của nàng xuống thì, khi đôi môi đỏ mọng của nàng vừa hiện ra thì có một tiếng rống cắt đứt mỹ cảnh.

"Họ Lãnh khôn khiếp mau thả tay xuống cho ta!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bởi vì ta.....

Người đến không ai khác chính là Hàn Khiết Nam, vốn dĩ đang tức giận, nhưng khi nhìn thấy muội muội mình đang tay trong tay với tên họ Lãnh chết tiệt kia thì ngọn lửa trong lòng hấn càng lên cao.

Hàn Nguyệt Chi nguyên bản đang ngây người, nghe được tiếng rống của ca ca liền thanh tỉnh, nàng vội vàng rút tay về, bầu không khí lúc này thật là ngưng đọng.

"Người mời muội ấy đến đây dùng ngọc thiện hay là muốn giờ trò? Đã vậy còn làm ra khung cảnh mờ ám như thế này, nhất định là người có âm mưu!! Chi nhi, muội mau theo huynh về viện, thức ăn huynh làm còn ngon hơn của Huyết giáo hấn"

Tuy hấn đến trễ nhưng nỗ lực của hấn rất tốt, nếu tên kia đã biết thân phận của muội ấy thì hấn cũng không cần giấu nữa. Nói rồi hấn tiến lên nắm tay Hàn Nguyệt Chi kéo đi, nhưng vừa đi được vài bước chân Hàn Khiết Nam liền ngừng lại.

Lúc hấn quay lưng lại chỉ thấy Lãnh giáo chủ đang nắm tay còn lại của Hàn Nguyệt Chi. Tình hình lúc này nhìn thật giống như hai đứa trẻ đang giành nhau một món đồ chơi vậy.

Cả hai người vẫn cứ đứng giằng co, không ai chịu nhường, mãi cho đến khi Hàn Nguyệt Chi lên tiếng.

"Muội đói rồi"

Nghe lời đó, cả Hàn Khiết Nam lẫn Lãnh giáo chủ đều đồng loạt buông tay nàng ra, hướng đến bàn ăn phía sau lưng ngồi vào.

"Chi nhi, muội mau ăn thử món này đi, đây là món mà muội rất thích đó". Hàn Khiết Nam vừa tranh thủ gấp mỗi món một miếng vào bát của nàng.

Còn vị giáo chủ của chúng ta tuy không nói gì nhưng tay vẫn gấp món ăn vào bát cho Hàn Nguyệt Chi.

Nàng vẫn bình thản dùng hết tất cả thức ăn được gấp vào, duy chỉ có mình Hàn Khiết Nam vẫn luôn mở miệng nói không ngừng.

"Muội đã no rồi, ca ca, sư huynh, muội về viện trước, hai người cứ tiếp tục dùng bữa". Nói rồi nàng liền đi mất.

Hai nam nhân ở lại sau khi chắc chắn người đã đi rồi, đều đồng loạt quay sang đối phương, không khí lúc này thật khiến cho người ta muốn ngạt thở.

"Rốt cuộc người có âm mưu gì với muội ấy? Một người nổi danh không gần nữ sắc như người lại tiếp cận muội ấy, cho dù bây giờ ta có mất mạng cũng phải tra cho rõ điều này"

"Hàn Khiết Nam, đừng quên Thanh Nhã thôn đang nằm trong tay Huyết giáo ta"

"Người dám!!!!? Rốt cuộc âm mưu của người là gì?"

"Âm mưu? Ta cũng không muốn nói nhiều, nhưng có một điều chắc chắn là ta không muốn tổn thương nàng, bởi vì ta....."

Hấn chưa kịp dứt lời thì đã bị tiếng bình khí chạm nhau làm phiền. Ảnh Hồn vội vã xuất hiện bên cạnh hấn nói.

" Bẩm giáo chủ, có một bọn thích khách chặn đường Hàn tiểu thư, không biết vì lý do gì mà Hàn tiểu thư toàn thân run rẩy, vì vậy đã bị thương "

Thích khách? Bị thương? Nghe xong bốn chữ đó Lãnh giáo chủ là người phản ứng chạy đi đầu tiên. Còn Hàn Khiết Nam vẫn chưa hoàn hồn lại, không thể nào, rõ ràng bệnh trạng của muội ấy đã khỏi hẳn rồi, không lẽ.....!? Nghĩ đến đây, hắn cũng nhanh chóng quay người đến nơi giao chiến.

Lúc này, sau khi Hàn Nguyệt Chi rời khỏi, bỗng có một đám hắc y nhàn xuất hiện. Vừa giao thủ được một lúc, không biết từ lúc nào nàng đã bị ép lui về viện của Huyết giáo, dường như bọn chúng cố tình muốn ép nàng về đây. Bỗng một tiếng nói vang lên khiến toàn thân nàng run rẩy.

" Đã lâu không gặp, người ngày càng trở nên mê người, ta rất muốn người ở dưới thân ta bị chà đạp hahahaha "

Không thể nào!!!! Tại sao lại là hắn? Ca ca nói rằng hắn đã chết rồi cơ mà? Tại sao hắn lại ở đây?

Những ký ức lúc xưa, tất cả đang dần dần xuất hiện trong tâm trí nàng. Hàn Nguyệt Chi dần lùi bước về phía sau, hai tay ôm đầu đang đau như búa bổ. Bọn thích khách nhân cơ hội dùng kiếm đâm nàng bị thương ở tay và chân, những giọt máu đỏ dần xuất hiện trên bộ hồng y xinh đẹp kia.

Đúng lúc này Ảnh Hồn cùng vài ám vệ Huyết giáo xuất hiện, nhận ra nàng có vẻ không ổn, Ảnh Hồn liền nhanh chóng quay về báo cáo.

" Các người chán sống!!!! "

Nhìn thấy Hàn Nguyệt Chi đang thống khổ run rẩy ở một bên, lửa giận trong hắn lúc này bộc phát. Chưa đầy một khắc, tất cả đám thích khách đều bỏ mạng, chỉ còn lại tên vừa mới mở miệng kia.

" Hào hán xin tha mạng cho ta, tha mạng cho ta, ta chỉ nhận mệnh mà làm, không phải ta muốn thương nàng, tất cả chỉ là mệnh lệnh, hào hán người tha cho ta đi, ta nguyện làm trâu làm ngựa cho người ". Hắn vừa nói vừa đập đầu thật mạnh xuống đất.

Lãnh giáo chủ vừa nghe được hai chữ 'thương nàng', trong đầu hắn chỉ có hai chữ giết hắn. Đang tính động thủ thì Hàn Khiết Nam ở phía sau lên tiếng.

“ Tạm thời đừng giết hắn, tra được kẻ chủ mưu phía sau quan trọng hơn “

Lúc hắn quay lại chỉ thấy Hàn Nguyệt Chi đang run rẩy trong lòng Hàn Khiết Nam, miệng tên kia không ngừng nói " không sao rồi, không ai có thể làm hại muội nữa, không sao rồi "

Dù biết người kia là ca ca của nàng nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận được, vì thế hắn tiến lên đem nàng ôm vào lòng quay trở về viện, để lại Hàn Khiết Nam với đôi tay trống không cùng khuôn mặt ngơ ngác.

Được người khác ôm vào lòng, Hàn Nguyệt Chi lúc đầu rất sợ hãi, nàng không hiểu vì sao lại cảm thấy có sự ấm áp và an toàn khi ở trong lòng hắn. Vì thế, nàng dần tiếp cận, còn người nào đó lại không ngừng kiềm chế cảm xúc nóng rực đang vùng lên trong người.

Sau khi đặt nàng xuống giường, Lãnh giáo chủ nhẹ nhàng gỡ đi mặt nạ của nàng. Khi vừa nhấc ra, chiếc mặt nạ liền rơi xuống đất.

Thì ra đây chính là khuôn mặt của nàng, đó là ý nghĩ đầu tiên của hắn. Lãnh giáo chủ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, sau đó cầm lấy tay nàng áp lên má mình. (Ấn dấu hủ kìa)

" Rốt cuộc nàng đã gặp phải chuyện gì? Tiểu Chi, ta muốn là người duy nhất trong lòng nàng, muốn bảo vệ nàng khỏi mọi nguy hiểm. Nàng biết không, ta đã có ý muốn độc chiếm nàng, giấu nàng khỏi mọi nam nhân trên thế gian này. Cho dù là người thân của nàng, ta vẫn không chấp nhận được việc nàng quá thân cận với bọn họ. Nàng biết vì sao không? Bởi vì ta yêu nàng "

" Không biết từ lúc nào ta đã đem nàng khám sâu vào tim mình, ta không quan tâm đến quá khứ của nàng. Vì thế, nàng phải nhanh chóng tỉnh lại, cho dù nàng có muốn lãng tránh ta, ta cũng sẽ dùng cách của mình khiến nàng chấp nhận ta. Tiểu Chi, nàng mau tỉnh lại đi, Tiểu Chi..... "

Lãnh giáo chủ vừa cầm tay nàng vừa thổ lộ lòng mình. Ở bên ngoài, Hàn Khiết Nam đã nghe hết toàn bộ lời của hắn. Thật không ngờ,..... haiz, chỉ mong muội muội mình có thể buông bỏ được chấp niệm với cái quá khứ kia.

Hàn Nguyệt Chi mơ thấy cảnh tượng năm xưa khiến nàng vô cùng hoảng sợ, ngay lúc nàng không biết nên làm gì thì một giọng nói từ xa vang lại. Là ai đang nói chuyện với nàng? Giọng nói tuy âm lãnh nhưng thật là ấm áp!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Dục phòng

" Người nói gì? Hắn xuất hiện cứu ả ta đi!!!! "

" Vâng thưa chủ nhân, mọi việc vẫn đúng như theo kế hoạch cho đến khi Lãnh giáo chủ xuất hiện cứu nàng đi. Tên kia cũng đã bị Huyết giáo bắt giữ, hẳn rất có thể sẽ khai ra người "

Vị nữ tử được gọi là chủ nhân kia vẫn chưa hoàn hồn. Hẳn thật sự vì ả ta mà ra tay tương trợ, trong khi nàng đã chờ đợi hẳn 10 năm. Dạ Minh Nguyệt - ĐBLQĐ

Đang chìm trong sự thù hận, nàng không biết rằng trước mặt mình đã xuất hiện một bóng dáng âm lãnh.

" Có vẻ ngươi vẫn chưa từ bỏ được chấp niệm đối với hắn "

" Thuộc hạ bái kiến giáo chủ ". Nàng vội vàng quỳ xuống.

" Có lẽ ta không nên để ngươi quá mức tự do, cho ngươi biết thân phận thật sự của Tử Nguyệt nhưng ngươi cũng không thể giải quyết nàng "

" Thuộc hạ nhất định có thể khiến cho ả ta thống khổ, xin giáo chủ cho thuộc hạ một cơ hội "

Người kia chậm rãi nắm lấy cằm nàng nâng lên, bộ dáng âm lãnh nở nụ cười tà ác.

" Cơ hội khác? Ngươi cũng hiểu điều đó nghĩa là ngươi phải thỏa mãn dục vọng của ta. Ngươi tiếp tục cam chịu sao? "

Cam chịu sao? Nàng còn cách nào khác ngoài chịu đựng sự nhục nhã này sao? Vì thế nàng liền cắn răng nói. Dạ Minh Nguyệt - ĐBLQĐ

" Thuộc hạ cam chịu "

" Hahahaha, quả không hổ là thuộc hạ của ta. Người đâu, đưa nàng ta đến dục phòng chuẩn bị đi "

Dục phòng là nơi mà nam nhân kia dùng để hành hạ nữ tử. Không biết vì sao nhưng giáo chủ ghét nhất là nữ nhân, vì thế trong giáo phái đa phần là nam nhân. Phàm là nữ tử nào đã vào dục phòng chỉ có con đường chết, rất ít người có thể sống sót đi ra, mà nàng là một trong số ít đó.

Những ái còn sống sẽ được giáo chủ dạy võ công và được giao vị trí quan trọng, nhưng mỗi khi họ muốn tự mình làm gì ngoài mệnh lệnh, tất cả phải sống sót từ dục phòng đi ra.

Hiện tại toàn thân nàng kia không một mảnh vải, bị trói treo trên tường. Bỗng cánh cửa mở ra, người nam nhân âm lãnh kia xuất hiện.

Sau khi tiến vào, hắn không nói gì, chỉ bắt nàng uống một viên thuốc, sau đó dùng roi đi loạn quanh thân thể nàng. Khi cảm thấy thân thể nàng bắt đầu có phản ứng, những tiếng rên rỉ dần xuất hiện, những vết roi bắt đầu in trên người nàng.

" Khó chịu sao? Cần ta an ủi không? "

" Ừm..... Giáo chủ,..... cầu người, cho ta đi "

" Thật là thành thực, bắt quá ta vẫn chưa ngoan đủ đâu “"

Hắn mở rộng hai chân nàng ra, dùng tay cầm cửa roi để trước cửa huyệt của nàng, dần dần tiến vào. Dạ Minh Nguyệt - ĐBLQĐ

" Cảm giác như thế nào? Thoải mái không? "

" Ừm, giáo chủ ... A.... cầu người..... đừng dùng thứ đó hành hạ a a..... ta nữa "

Hắn không nghe lời nàng mà vẫn tiếp tục thả nhanh tốc độ hơn, khiến nàng không ngừng ngấm nga những tiếng rên rỉ.

Cảm thấy nàng đã đạt cao trào, hắn rút tay cầm roi ra, lên tiếng gọi thuộc hạ mình vào.

" Thương nàng cho ngươi, nếu mạng nàng còn sống thì đưa đến gặp ta ". Nói rồi hắn ra khỏi phòng.

Sau hai canh giờ, tên kia báo cáo cho người đang đứng ngoài cửa.

" Bẩm giáo chủ, nàng vẫn còn sống "

" Hahaha, quả là biết cách để tồn tại. Ngươi có thể làm gì tùy thích, nhưng nếu thất bại thêm lần nữa, ngươi cũng không cần sống nữa làm gì "

Còn bên trong dục phòng, nàng kia vẫn đang thẫn thờ nằm dưới đất, toàn thân đầy vết ngân xa nh. Cứ mỗi lần được phát, nàng lại phải qua thân hơn mười tên đàn ông, giáo chủ không bao giờ chạm vào thân thể nữ nhân.

Đã bao nhiêu năm rồi nàng chưa phải trải qua chuyện này thêm lần nào. Tất cả đều do ả tiện nhân kia hại nàng. Dạ Minh Nguyệt - ĐBLQĐ

" Tử Nguyệt, à không, là Hàn Nguyệt Chi mới đúng, ta phải khiến cho ngươi thân bại danh liệt hahaha ". Nàng ta cười một cách điên cuồng.

Còn ở bên ngoài

" Nếu như ả thành công, lập tức nói cho thiếu chủ rằng nàng ta là người chủ mưu tất cả. Người hiểu rồi chứ? "

" Thuộc hạ đã rõ "

Có lẽ Hàn Nguyệt Chi chỉ là thứ gây kích thích, còn ả ta mới là thứ giúp Bạch Thiên Chính luyện thành.

Sau đó hần nhìn lên trời, nhủ thầm trong lòng, chúng ta sắp được đoàn tụ rồi, chỉ thêm một thời gian nữa mọi kế hoạch sẽ thành công, chờ ta một chút nữa thôi.

Trở về với viện của Huyết giáo, sau khi an bài cho Hàn Nguyệt Chi, Lãnh giáo chủ cùng Hàn Khiết Nam đi tới địa lao gần núi Trung Sơn để tra khảo tên thích khách còn sống.

" Đã tra được những gì? "

" Bẩm giáo chủ, tên kia vẫn chỉ nói mình được chủ tử ra lệnh, ngay cả khuôn mặt của mình cũng phải thay đổi. Tất cả những gì hắn nói cũng đều do mệnh lệnh cả "

" Vậy là hắn bị bắt phải dịch dung thành người này? Người đã kiểm tra kỹ càng chưa? ". Hàn Khiết Nam lên tiếng.

" Hàn thiếu gia, thuộc hạ đã kiểm tra kỹ càng, quả thật là thuật dịch dung "

Đến đây, vẻ mặt Hàn Khiết Nam trở nên âm trầm. Thấy vậy, Lãnh giáo chủ liền biết tên mang khuôn mặt thật sự kia có liên quan đến quá khứ của Hàn Nguyệt Chi, hần lạnh lùng ra lệnh. Dạ Minh Nguyệt - DDLQĐ

" Tiếp tục dụng hình, nếu hần vẫn không chịu khai ra người chủ mưu thì lăng trì hần cho ta "

Sau khi trở về viện, ngay lập tức Lãnh giáo chủ liền quay sang hỏi Hàn Khiết Nam.

" Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Tiểu Chi? Là ai muốn giết nàng ấy? "

" Tiểu Chi? Người thay đổi cách xưng hô cũng nhanh nhỉ, người nghĩ mình có thể chấp nhận muội ấy sau khi biết tất cả mọi chuyện sao? "

" Khi ta đã xác định, ta nhất quyết không thay đổi "

Hần cũng không phải hạng người có mới nói cũ, nếu hần đã nhận thức Hàn Nguyệt Chi, vậy thì nàng chính là người mà hần sẽ yêu và bảo vệ cả đời này kiếp này.

Nhìn thấy vẻ kiên định trên mặt Lãnh giáo chủ, Hàn Khiết Nam liền thở dài nói.

" Nếu người đã muốn biết, vậy ta sẽ kể, chuyện bắt đầu từ 5 năm trước "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chuyện năm xưa (1)

5 năm trước.....

Kiểm Vân son trang hiện tại đang rất bận rộn, vì hôm nay chính là sinh thần thứ mười của tiểu thư Hàn Nguyệt Chi, tất cả mọi người ai nấy đều bận rộn.

" Mẫu thân, người thấy hôm nay Chi nhi có đẹp không? "

" Đẹp lắm, Chi nhi của mẫu thân ngày càng xinh đẹp. Thật không ngờ mới đó đã mười năm rồi, chỉ còn năm năm nữa là con sẽ phải lên kiệu xuất giá rồi "

Một phu nhân xinh đẹp ngồi ở ghế chủ vị yêu thương xoa đầu tiểu cô nương đang làm nũng bên cạnh. Phu nhân kia không ai khác chính là Dạ Vân , còn tiểu cô nương kia chính là Hàn Nguyệt Chi.

" Hừ, muốn ta gả Chi nhi đi, tên tiểu tử Bạch Thiên Chính kia nếu không qua được cửa ải của ta thì đừng hòng tổ chức hôn lễ ". Hàn Minh ở bên cạnh lên tiếng.

" Con đồng ý với phụ thân, Chi nhi nhà ta xinh đẹp như vậy, tên Bạch Thiên Chính kia được lợi quá rồi ". Hàn Khiết Nam bên cạnh phụ họa.

Người hầu bên cạnh thì cố gắng cúi đầu xuống nhin cười. Từ khi phu nhân sinh tiểu thư, người đã trở thành hòn ngọc quý trên tay lão gia cùng thiếu gia. Mỗi ngày họ đều có dáng vẻ nâng trong tay sợ rớt, ngân trong miệng sợ tan. Nhưng không vì thế mà tiểu thư trở nên kiêu căng, bởi vì phu nhân luôn dạy tiểu thư phải cư xử thật khôn khéo.

" Phụ thân, hôm nay Thiên Chính ca ca có đến tham dự sinh thần của nữ nhi không? ". Hàn Nguyệt Chi nói với ánh mắt đầy mong đợi nhìn Hàn Minh.

Hàn Minh nghe đến đây sắc mặt liền sầm xuống. Từ sau khi đính hôn, mọi năm đến sinh thần của Chi nhi, tên tiểu tử kia sẽ theo phụ mẫu mình đến tham dự. Nhưng những năm gần đây, phu thê Bạch gia đều tham gia mà không có tên tiểu tử Bạch Thiên Chính kia. Điều này càng làm ông không có thiện cảm với hắn hơn.

Hàn Nguyệt Chi lại càng buồn hơn, nàng biết Thiên Chính ca ca không hề thích mình, nàng cũng đã từng muốn nói chuyện bỏ đi hôn ước. Nhưng nàng lại không thể tự mình nói ra được, nàng không có lý do gì cả, vì thế nàng chỉ có thể dùng hết sức mình khiến Thiên Chính ca ca trở nên thích mình.

Nhìn thấy vẻ mặt bảo bối của mình buồn rầu, Hàn Minh lại càng không thích Bạch Thiên Chính. Nhưng lão cũng không nỡ để nàng buồn rầu, vì thế liền đứng dậy bế bổng nàng lên.

" Chi nhi của phụ thân tại sao lại buồn như vậy? Tên tiểu tử đó không đến thì sao? Đã có phụ thân, mẫu thân cùng ca ca ở đây chia vui với con. Còn có các di di bá bá đến tặng quà cho con mà, không phải rất náo nhiệt sao? ". Lão vừa nói vừa đưa thân nàng qua lại.

Hàn Nguyệt Chi vốn đang buồn rầu, cũng biết phụ thân đang cố làm mình vui lên, nàng cũng cố quên đi mà cười lên. Nhìn thấy bảo bối nhà mình cười, tâm trạng Hàn Minh cũng vui hẳn lên, liền bế nàng bước ra ngoài.

" Đi thôi, các di di bá bá đã đến rồi, để phụ thân bế con ra ngoài, chúng ta bắt đầu mừng sinh thần của con "

" Khiết Nam, dạo này con có nghe tin gì từ Thiên Chính không, đã 2 năm rồi mẫu thân không thấy đứa nhỏ đó ". Dạ Vân quay sang hỏi Hàn Khiết Nam.

" Con cũng không rõ, chắc là nội bộ Bạch gia có chuyện gì đó. Mẫu thân, người cứ an tâm, nếu tên Bạch Thiên Chính xảy ra chuyện gì, thì Bạch gia đã ngoi lời từ hôn với chúng ta rồi "

Hàn Khiết Nam ngoài mặt tuy tươi cười an ủi Dạ Vân, nhưng trong lòng lại không ngừng nguyên rủa Bạch gia. Nếu Bạch Thiên Chính thật sự xảy ra chuyện, người Bạch gia lại không từ hôn thì hẳn sẽ khiến cho toàn bộ Bạch gia tán gia bại sản.

Dạ Vân thấy nhi tử cô an ủi mình cũng không làm bộ mặt lo âu nữa, dù sao hôm nay cũng là sinh thần của tiểu nữ nhi. Nhớ đến nữ nhi luôn làm nũng bên cạnh mình cùng phu quân, Dạ Vân đứng lên cùng Hàn Khiết Nam bước ra đại sảnh.

Lúc đến nơi, chỉ thấy tiểu nữ nhi của mình đang phấn khởi chạy khắp nơi xem quà của mọi người tặng mình. Dù đã 10 tuổi rồi nhưng tính tình vẫn như một tiểu hài tử 3 tuổi. Bất quá như vậy có lẽ lại tốt hơn, giang hồ cũng giống như hoàng gia, cũng có rất nhiều điều dơ bẩn ẩn trong đó. Đã có Khiết Nam gánh vác trọng trách sau này của Kiếm Vân sơn trang, tuy có hơi thiên vị, nhưng lại là điều tốt nhất đối với Chi nhi. Nhìn nàng chạy nhảy đi cảm tạ khắp nơi một lúc, Dạ Vân lên tiếng gọi Hàn Nguyệt Chi.

" Chi nhi, mau lại đây với mẫu thân "

Bóng dáng nhỏ nhỏ kia ngay lập tức chạy đến bên chân Dạ Vân, mọi người đứng bên cạnh cũng mở miệng cười nói.

" Quả thật là một tiểu oa nhi đáng yêu, Hàn trang chủ quả nhiên là người có phúc, có được một nhi tử tài giỏi thông minh, lại thêm một nữ nhi hiếu thảo hiếu chuyện. Haiz không biết ai có phúc có thể thú nàng về đây "

" Hahaha, huynh quá khen rồi, bất quá tiểu nữ nhi đã có hôn ước với nhi tử của Bạch gia ". Hàn Minh sáng khoái cười nói.

" Bạch gia? Chắc là tên tiểu tử Bạch Thiên Chính rồi. Hàn trang chủ, huynh quả nhiên biết chọn lựa, lại lựa chọn nhân tài triển vọng nhất chốn giang hồ "

" Quả thật là biết chọn a, thật đáng tiếc, ta lại muốn nhi tử của mình thú được một thê tử dễ thương như vậy "

" Nói mới nhớ, Hàn trang chủ, sao ta không thấy Bạch gia đến tham dự? "

" Bạch gia chủ có việc bận không thể đến được, tuy vậy nhưng lễ vật cũng đã đưa đến "

Ngoài mặt tuy Hàn Minh tươi cười nói chuyện, nhưng trong lòng lại không ngừng chửi rủa Bạch gia. Nề tình hôn ước giữa hai nhà nên lão mới không đại gi mà nói sự thật ra.

Nhìn về phía thê tử cùng nhi tử và tiểu bảo bối đang vui vẻ trò chuyện, tâm tình lão tốt hơn hẳn. Thú được một thê tử chung tình với mình, lại thêm hai hài tử hiếu thảo hiếu chuyện, lão cũng không mong gì hơn nữa. Nhưng Hàn Minh nào biết, có một chuyện sắp xảy ra khiến cho gia đình lão rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chuyện năm xưa (2)

Một tháng sau ngày sinh thần của Hàn Nguyệt Chi, Hàn Minh quyết định đưa cả nhà đến núi Trung Sơn thăm hỏi bằng hữu Mộc Vũ Hiên. Lúc này cũng đã quá trưa rồi, Hàn Minh lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi, sau khi dùng bữa lại lên đường.

Hàn Nguyệt Chi sau khi đã ăn no liền chạy nhảy xung quanh chơi đùa, bỗng có một con thỏ con xuất hiện. Nàng đang muốn tiến lên bắt lấy nhưng thỏ con lại chạy đi mất, vig thể nàng liền đuổi theo.

Khi nàng đã bắt được thỏ con, mới nhận ra mình đã đi sâu vào trong rừng. Đang muốn xoay mình tìm đường ra thì xung quanh nàng đã xuất hiện mười tên hắc y nhân. Dù sao sư phụ đã phần dạy nàng y thuật, về phần võ công sư phụ cũng chỉ dạy nàng nội công để phòng thân chạy trốn. Nghĩ đến đây Hàn Nguyệt Chi liền vận nội lực chạy đi, nhưng mười tên hắc y nhân kia lại nhanh hơn chặn đường nàng.

" Các ngươi là ai? Tại sao lại muốn bắt ta? "

" Hừ, muốn biết thì ngoan ngoãn đi theo ta ". Một tên vừa nói vừa tiến lên chế trụ tay nàng.

" Ta không đi, buông ta ra ". Hàn Nguyệt Chi cố gắng giãy giụa khỏi tay hắn, nhưng sức lực của nàng sao có thể thoát khỏi chứ.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

" Chi nhi mau chạy đi "

Dạ Vân đang đi tìm Hàn Nguyệt Chi thấy cảnh này liền dùng ám khí vào cánh tay đang giam giữ nữ nhi của mình. Sau đó rút kiếm chém giết đám hắc y nhân kia.

" Chi nhi, con mau chạy đi, ở đây đã có mẫu thân lo liệu rồi "

" Nhưng mẫu thân..... "

" Nhanh đi!!!! " "

Hàn Nguyệt Chi quay đầu dùng hết sức chạy đi, nàng chỉ mong có thể gặp được phụ thân, như vậy mẫu thân sẽ được cứu rồi. Nhưng chưa được bao xa, nàng đã bị một tên bắt được, kè kiếm vào cổ.

" Mau dừng tay, nếu không ta giết nó "

Dạ Vân vốn đang dùng hết sức chống trả, nhìn thấy nữ nhi bị bắt liền dừng tay lại. Lúc này bọn hắc y nhân lợi dụng tiến lên đả thương Dạ Vân. Hàn Nguyệt Chi cố gắng trốn thoát nhưng không thể, nàng chỉ có thể nhìn mẫu thân vì mình mà bị thương.

" Mẫu thân, mẫu thân..... ". Nàng không ngừng khóc lóc gọi Dạ Vân.

" Chi nhi, đừng nhìn, mẫu thân không sao "

Nhìn thấy nữ nhi khóc lóc , Dạ Vân cố nở nụ cười bảo nàng nhắm mắt, mặc cho vết thương trên người ngày càng nhiều. Tên đang bắt giữ Hàn Nguyệt Chi thấy vậy cười lạnh

" Đã như vậy mà còn cố gắng, các ngươi giải quyết ả đi, ta đưa nó về cho chủ nhân "

" Không, mẫu thân, mẫu thân,..... "

Tiếng khóc ngày càng nhỏ dần, Dạ Vân cố gắng gượng dậy nhưng bọn hắc y nhân dùng nội lực đánh vào người bà, khiến bà phun một ngụm máu tươi.

" Vân nhi "

Hàn Minh vừa đến nhìn tận mắt nhìn thấy nương tử đang bị đả thương thì lão liền nổi sát ý. Chưa đầy một khắc, tất cả hắc y nhân đều đã bỏ mạng. Hàn Minh tiến lên ôm lấy Dạ Vân vào lòng.

" Vân nhi, nàng cố chịu đựng, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì đâu, nàng cố lên "

" Phu quân, không kịp nữa rồi, trong kiếm của chúng có độc. Chàng mau đi cứu Chi nhi, bọn chúng đã bắt Chi nhi rồi "

" Cái gì!????? Được, ta lập tức sai người đi truy sát, Vân nhi, nàng cố chịu đựng thêm một chút, một nhà chúng ta sẽ sớm đoàn tụ thôi "

" Phu quân, xin lỗi chàng, nói với Khiết Nam và Chi nhi là thiếp rất yêu chúng, thiếp..... phải đi trước chàng một bước rồi ". Nói rồi Dạ Vân tắt thở.

" Vân nhi, Vân nhi, không được, nàng mau tỉnh lại đi, Vân nhi, không thể nào, KHÔNG THỂ NÀO!!!! "

Tiếng cuối cùng Hàn Minh gần như là hét lên trong tuyệt vọng.

" Không thể nào, Vân nhi, nàng đã hứa sẽ đi cùng ta đến cuối đời, tại sao nàng lại thất hứa? Nàng nhanh tỉnh lại đi, cả nhà chúng ta đi cứu Chi nhi. Vân nhi, nàng mau tỉnh lại đi!!!! "

Hàn Khiết Nam khi chạy đến, nhìn thấy mẫu thân đã mất, muối muối bị bắt đi, hân thất vọng ngồi sụp xuống đất. Sau một hồi khóc thương, Hàn Minh đứng dậy, ôm lấy thi thể của Dạ Vân vừa phân phó Hàn Khiết Nam

" Khiết Nam, con mau sai người với Dục Vương, chúng ta cần ông ấy giúp đỡ. Sau đó báo với bên Mộc thúc, sau khi đến núi Trung Sơn, chúng ta sẽ bắt kẻ giết hại mẫu thân và bắt Chi nhi đi sống không bằng chết "

" Vâng phụ thân "

... ..

Ở một nơi gần vách núi, tên cầm đầu đem Hàn Nguyệt Chi đã bị đánh ngất trở về, quỳ xuống trước mặt một nam nhân âm lãnh.

" Bẩm giáo chủ, thuộc hạ đã đem người về "

" Người chắc chắn bắt đúng người? "

" Thuộc hạ chắc chắn "

" Tốt, làm theo những gì ta đã dặn "

... ..

" Sau khi ta cùng phụ thân đưa đi hài mẫu thân núi Trung Sơn, Mộc thúc đã giúp chúng ta dò la tung tích Chi nhi. 3 ngày sau ta cùng phụ thân đi cứu muối ấy, khi đến nơi thì y phục Chi nhi bị rách nhiều chỗ, đa số đều là bị xé đi, toàn thân muối ấy run rẩy ngồi sát vào góc tường "

" Có phải do tên mạng khuôn mặt kia? "

" Đúng, chính là hắn "

Nghe đến đây nhiệt độ trong phòng ngày càng thấp xuống. Lãnh giáo chủ cố áp chế tâm tình phần nộ của mình xuống tiếp tục nghe Hàn Khiết Nam kể.

" Người không cần phải lo, muối ấy vẫn chưa bị xâm phạm. Khi Chi nhi trở về biết được mẫu thân đã mất, cộng thêm cú sốc khi bị bắt giam, muối ấy đã trở nên điên loạn "

" Điên loạn? "

" Phải, điên loạn. Vì muối ấy nhất quyết cho rằng vì sự ham chơi của mình đã hại chết mẫu thân, quá nhiều cú sốc cùng một lúc khiến tâm trí muối ấy không được minh mẫn. Việc đầu tiên khi muối ấy tỉnh lại không phải chạy đi tìm mẫu thân cũng là muốn tự tử mà chết "

" Từ một đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên, muối ấy đã trở thành một đứa ngốc, điên dại. Ngay cả ta cùng phụ thân mà muối ấy còn không nhận ra, vì thế Dục Vương đã đưa một ấy đi chữa trị trong một năm "

" Một năm sau các người thông báo một năm sau nàng ấy được cứu về, là vì nàng ấy đã trở lại như bình thường? "

" Nói là bình thường cũng đúng, ban đêm muối ấy thường gặp ác mộng, vì thế Chi nhi sợ nhất là ban đêm. Dục Vương đã chế ra một loại thuốc giúp muối ấy ngủ ngon giấc, nhưng giấc ngủ kéo dài đến 3 ngày. Nhìn Chi nhi lạm dụng thuốc quá nhiều, ta cùng phụ thân đã giấu lọ thuốc đi. Bây giờ muối ấy chỉ có thể dựa vào tinh thần của mình để vượt qua, ngoài ra không còn cách nào khác "

" Lão già Hoàng Dục đó đã dùng phương thức nào để Tiêu Chi trở lại bình thường? "

" Nhìn thấy mẫu thân mất đi, Chi nhi lại trở nên như vậy, vì quá chán nản nên ta đã bỏ đi một thời gian. Sau khi đến thôn Thanh Nhã, gặp được người đó, Chi nhi tiếp xúc với người đó vài tháng, muối ấy đã dần trở nên bình thường. Có lẽ cả hai đều có đoạn quá khứ giống nhau ". Nói đến đây giọng Hàn Khiết Nam trở nên bi thương.

Lúc này cả căn phòng đều chìm trong sự im lặng, một lúc lâu sau một giọng nói vang lên đánh tan sự im lặng khó chịu đó.

" Một câu hỏi cuối, người đứng sau tất cả chuyện đó là ai? "

" Bọn chúng là người của Ma giáo "

Ma giáo? Được lắm, không ngờ quanh đi quẩn lại vẫn là các người. Giết hại gia tộc ta còn chưa đủ sao? Rốt cuộc các người có âm mưu gì?

Nhìn thấy Lãnh giáo chủ vẻ mặt đầy nghi hoặc cùng sát khí, Hàn Khiết Nam cũng không quấy rầy. Hắn đứng lên muốn đi vào phòng trong xem Hàn Nguyệt Chi, kết quả lại bị Ảnh Hồn chặn lại.

"Người muốn làm gì!!!! ". Hàn Khiết Nam tức giận hét lên.

"Hàn công tử, thứ tại hạ vô lễ, nhưng đây là phòng riêng của giáo chủ, không ai được phép vào "

"Chỉ nhĩ đang ở trong đó, chả lẽ ta không vào được sao "

"Tiểu Chi đương nhiên là khác người. Hiện tại người hãy ở đây, Ảnh Hồn sẽ đưa người về phòng. Còn Tiểu Chi sẽ ở đây với ta "

"Người dám!!!! "

"Tại sao lại không "

Nói rồi Lãnh giáo chủ bước vào bên trong, Hàn Khiết Nam tuy tức giận nhưng lại không thể làm gì, chỉ đành ôm bụng tức giận đi ra khỏi phòng. Trước khi đi còn hét lớn với bên trong.

"Người dám làm gì muội ấy, ta dù có chết cũng phải giết người "

Lãnh giáo chủ mặc kệ tiếng chửi rủa cảnh cáo của Hàn Khiết Nam, hắn vẫn tiến đến bên giường ngắm nhìn bóng dáng đang ngủ.

"Tiểu Chi, nàng đừng tiếp tục lo sợ nữa, từ bây giờ ta sẽ bảo hộ cho nàng, không ai có thể tổn thương nàng nữa "

Nói xong, hắn cởi bỏ giày cùng ngoại bào sau đó nằm xuống bên cạnh Hàn Nguyệt Chi, nắm lấy tay nàng sau đó chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Âm mưu xảo trá

Hàn Nguyệt Chi chậm rãi mở mắt ra sau một giấc ngủ mệt mỏi. Sau một lúc lâu, nàng mới nhận ra đây không phải là phòng của mình. Nàng nhớ trước khi mình ngất đi đã bị thích khách tập kích, còn có.....

Nghĩ đến đây, nàng sợ hãi ngồi dậy, toàn thân không ngừng run rẩy, lúc này nàng rơi vào một cái ôm ấp áp từ đằng sau, một giọng nói không ngừng ở bên tai nàng.

"Đã không còn gì có thể tổn hại nàng, Tiểu Chi, từ lúc này trở đi ta sẽ luôn bên cạnh bảo hộ nàng. Tiểu Chi, đã không còn gì có thể gây hại cho nàng nữa rồi..... "

Thật là ám, Hàn Nguyệt Chi không tự chủ dựa vào lòng người kia. Hành động vô thức này của nàng lại khiến người nào đó mừng như điên, vì thế hắn tăng lực đạo trên tay ôm nàng càng chặt hơn. (Anh quả thật biết lợi dụng)

Hàn Nguyệt Chi vì còn sợ hãi nên vẫn chưa nhận ra người đang ôm nàng là ai. Hiện tại nàng chỉ muốn cảm nhận được sự ấm áp kia vì thế nàng lại một lần nữa không tự chủ dụi dụi đầu mình vào lòng người nào đó. Nhưng hành động này lại vô tình đốt lên ngọn lửa trong lòng người kia. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

Chết tiệt, nếu nàng cứ tiếp tục đốt lửa hắn có thể trực tiếp muốn nàng. Người kia chính là Lãnh giáo chủ, bởi vì người bên cạnh bất ngờ ngồi dậy nên hắn cũng tỉnh giấc. Nhìn thấy nàng không ngừng run rẩy, hắn không ngần ngại tiến lên ôm nàng.

Lãnh giáo chủ vừa tiếp tục ôm nàng vừa cố gắng kiềm chế dục vọng trong người. Sau một lúc, Hàn Nguyệt Chi đã bình tĩnh trở lại nàng liền quay lại nhìn người đằng sau.

"Sư huynh, tại sao lại là huynh? ". Nàng sững sờ hỏi.

"Tại sao không thể là ta được? Tiểu Chi, ta muốn nói cho nàng biết một chuyện quan trọng "

Tiểu Chi? Tại sao nàng vừa ngất đi một lúc sư huynh lại thay đổi cách xưng hô với nàng rồi? Vậy từ nay đến giờ là huynh ấy ôm mình?!

" Tiểu Chi, chuyện quá khứ của nàng Hàn Khiết Nam đã nói toàn bộ cho ta biết rồi "

Nghe đến đây, nàng nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của hắn, bản thân muốn cách xa hắn càng xa càng tốt. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Tất cả? Chắc huynh cảm thấy ta rất là ghê tởm đi ". Nàng nói với giọng mỉa mai bản thân.

" Tiểu Chi, nàng đang nói gì vậy? Ta biết nàng cảm thấy tội lỗi nhưng đó không phải là lỗi của nàng "

" Đó chính là lỗi của muội!!!! Nếu không phải muội đuổi theo con thỏ thì đã không lộ ra sơ hở, cũng sẽ không bị bắt đi, nẫu thân cũng vẫn còn tại thế gian này, tất cả là lỗi của muội.... .. "

Nói đến đây, những giọt nước mắt của nàng lại không nhịn được thoát ra. Lãnh giáo chủ nhìn thấy lại càng đau lòng, hắn đưa tay lau đi những giọt nước mắt của nàng. Đột nhiên hắn cúi người nhắm đứng ngay cái miệng nhỏ nhắn của nàng. (Ăn đậu hũ a~)

Đây là lần đầu tiên Hàn Nguyệt Chi hôn một nam nhân, vì quá bất ngờ nên nàng cố gắng kháng cự lại hắn. Nhưng người nào đó lại không muốn thoát khỏi nơi mềm mại kia, lực đạo trên tay lại được tăng thêm một phần. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

Lãnh giáo chủ đưa đầu lưỡi của mình vào bên trong miệng Hàn Nguyệt Chi như muốn thưởng thức hết những hương vị ngọt ngào của nàng. Lúc ban đầu nàng luôn có ý muốn phản kháng, nhưng nàng làm sao có đủ sức để chống lại hắn, càng về sau nàng chỉ có thể vô lực tiếp nhận.

Nhận thấy người trong lòng không còn vẻ từ chối, nụ hôn của Lãnh giáo chủ lại càng tái bạo hơn. Cho đến khi cảm thấy người trong lòng sắp không thở được nữa, hắn mới lưu luyến rời tách khỏi môi nàng.

" Huynh.... huynh làm như vậy là có ý gì? "

Sau khi bình tĩnh lại, Hàn Nguyệt Chi liền nhanh chóng cách xa người nào đó, nhưng nàng làm sao có thể thoát khỏi móng vuốt "xấu xa" của người nào đó.

" Tiểu Chi, ta biết lúc nàng hôn mê chắc không thể nghe được lời ta nói. Bây giờ ta chính thức nói với muội: Hàn Nguyệt Chi, ta thật sự yêu nàng, ta biết chuyện năm xưa sẽ khiến nàng lảng tránh ta, nhưng chỉ cần nàng cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ khiến nàng yêu ta "

Sư huynh vừa nói gì? Huynh ấy yêu mình? Không thể nào, người như mình sao có thể yêu người khác được!!!! Nghĩ đến đây Hàn Nguyệt Chi liền hoang mang nói.

" Huynh đang đùa giỡn với muội phải không!? Người như muội làm sao có thể có người yêu được!!!! Huynh nhất định là đang đùa giỡn muội "

" Ta không hề đùa giỡn với nàng!!!! Ta biết nàng chỉ vì quá lo sợ nên mới bài xích người khác thôi. Trong lòng muội nhất định có tình cảm với ta, nếu không lúc ta nắm ta nàng, lúc ta hôn nàng lúc này, tại sao muội không phản kháng!!!! "

" Bởi vì.... muội....muội "

Đúng như sư huynh nói, nàng không hề phản kháng khi huynh ấy có hành động thân mật với mình. Nàng không hề có cảm giác sợ hãi như những lần trước, thậm chí nàng còn cảm thấy ấm áp, muốn dựa dẫm vào hắn. Nhưng nàng vẫn không cách nào có thể chấp nhận được. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Tiểu Chi, ta biết nàng vẫn không thể chấp nhận tình cảm của ta ngay lúc này. Vì thế, nàng hãy cho ta thời hạn 1 tháng, nếu sau thời gian đó nàng vẫn không chấp nhận, ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt nàng thêm lần nào nữa "

Nghe đến đây, nói không cảm động chính là gạt người. Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Nguyệt Chi cúi mặt xuống nhẹ nhàng gạt đầu một cái thể hiện sự đồng ý, lúc này trên mặt nàng có hai khóa hồng bên má. Dù cho nàng có ý muốn che dấu, nhưng người nào đó vẫn có thể nhận ra, lúc này hắn nở nụ cười như vừa thực hiện được ý đồ đen tối của mình.

" Cảm ơn nàng đã đồng ý, Tiểu Chi, từ lúc này trở đi nàng sẽ ở chung với ta ". Hắn vừa cầm tay ôm nàng vào lòng vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thực hiện âm mưu

" Chi nhi, muội không sao chứ? Tên họ Lãnh chết tiệt kia có làm gì muội không? "

Hàn Nguyệt Chi hiện tại vẫn đang thần thờ vì chuyện vừa nãy. Hàn Khiết Nam thấy thế càng thêm lo lắng, hắn nắm lấy vai nàng.

" Chi nhi, muội mau trả lời cho huynh, tên khốn kia có làm gì muội không? Chi nhi, mau trả lời huynh đi, Chi nhi!!!! " "

" Hừm.....? Ca ca, huynh vừa nói gì vậy? " "

" Huynh hỏi muội rốt cuộc tên khốn họ Lã kia có làm gì muội không. Nãy giờ muội không nghe huynh nói sao? Có phải tên kia đã làm gì muội !? Huynh phải đi liều mạng với hắn!!! " "

" Ca ca khoan đã, huynh hiểu lầm rồi ". Hàn Nguyệt Chi vội vàng nắm lấy tay Hàn Khiết Nam ngăn hắn lại. "

" Hiểu lầm? Nhất định là đã có chuyện xảy ra, nếu không vì sao khi trở về muội lại thần thờ như vậy. Chi nhi, muội mau nói tất cả mọi chuyện vừa xảy ra đi " "

Đến đây, nàng kéo Hàn Khiết Nam ra bàn ngồi, rót cho hắn một ly trà, sau đó ngập ngừng kể lại mọi chuyện cho hắn. Càng về sau, khuôn mặt của nàng ngày càng đỏ lên. Sau khi nghe đến câu " từ nay trở đi muội sẽ ở chung với ta " thì Hàn Khiết Nam hoàn toàn không thể giữ được bình tĩnh nữa. "

" Vậy muội đã trả lời như thế nào? " "

" Muội.... muội..... đã đồng ý " "

Nói đến đây, khuôn mặt Hàn Nguyệt Chi đỏ bừng, nàng cúi mặt xuống nhắm che dấu nhưng cũng không thể tránh khỏi ánh mắt của Hàn Khiết Nam. "

" Cái gì? Muội đồng ý? Vì sao muội lại đồng ý? Hắn dựa vào điều gì mà muốn muội ở chung với hắn. Dù cho muội có đồng ý trong một tháng sẽ thử tiếp nhận nhưng không có nghĩa là phải ở chung với hắn. Không được, ta nhất định phải đi nói rõ với hắn " "

" Ca ca, huynh bình tĩnh lại, nghe muội nói hết đã " "

" Tuy muội nói đồng ý nhưng không có nghĩa là sẽ ở chung phòng với sư huynh. Huynh ấy nói muốn muội ở chung, thứ nhất để tiện giải độc, thứ hai huynh ấy cũng muốn cùng muội tiếp xúc nhiều hơn. Cả hai sẽ phân phòng mà ngủ nên huynh không cần phải lo " "

" Dù cho là phân phòng nhưng huynh cũng không an tâm. Chi nhi, muội mau đi nói với hắn, huynh sẽ chuyển qua đó, còn muội hãy ở lại căn phòng này " "

Hàn Nguyệt Chi không trả lời hắn mà chỉ cúi đầu đứng đó. Hàn Khiết Nam cũng nhận ra cái khó của nàng, nhưng hắn không thể chấp nhận được. Tuy cả hai đều tách phòng mà ở nhưng cô nam quả nữ ở chung, ai có thể biết trước được tên khốn kia nổi thú tính khi nào chứ. "

" Ca ca, huynh nghĩ muội có thể được ai đó thương yêu không? ". Một lúc sau, Hàn Nguyệt Chi lên tiếng hỏi Hàn Khiết Nam. "

" Chi nhi, muội đang nói gì vậy? Đương nhiên là sẽ có người yêu thương, chăm sóc muội " "

" Muội không nghĩ sẽ có bất kì ai có thể thương yêu muội, nhất là sau khi họ biết được muội vốn đã.... " "

" Muội không hề bị xâm phạm!!!! Chi nhi, huynh biết muội luôn dằn vặt vì chuyện của mẫu thân, nhưng nếu muội cứ ngộ nhận những chuyện sai sự thật như vậy, phụ thân biết được lại càng đau lòng, cả huynh cũng vậy " "

" Vì thế, muội hãy thử lạc quan lên, hãy thử tiếp nhận tình cảm của người khác xem. Đương nhiên là loại trừ tên khốn khiếp họ Lã kia, cũng như tên Bạch Thiên Chính thích "Tử Nguyệt" của muội nữa, còn có.... " "

Nghe Hàn Khiết Nam liệt kê những người nên tránh xa, Hàn Nguyệt Chi chỉ cảm thấy thoải mái và vui vẻ. Quả thật, nếu như nàng có thể buông bỏ quá khứ và làm lại từ đầu, cuộc sống của nàng sẽ thoải mái hơn. Nhưng nàng lại được di truyền tính ương bướng của mẫu thân mình Dạ Vân, quá trình khiến nàng thay đổi lại càng khó khăn hơn. "

Còn ở phòng khác, Lã giáo chủ chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa xảy ra lúc nãy, môi hắn lại nở một nụ cười nhẹ. "

Ảnh Hồn vốn dĩ ban đầu còn ngạc nhiên, nhưng dần về sau hắn cũng đã quen rồi, nên hắn chỉ cố gắng làm ngơ. Nhưng những kẻ khác lại không thể thích ứng ngay được, khi nhìn thấy giáo chủ của bọn họ cười thì tất cả đều đồng loạt hóa đá. "

Không phải là chuyện lạ gì nhưng giáo chủ bọn họ cười là một chuyện rất khác thường. Ngoại trừ những nụ cười thỏa mãn khi hành hạ người khác, thì đây là nụ cười xuất phát từ tấm lòng chân thật. "

Cảm nhận được ánh mắt "khác thường" từ đám thuộc hạ, Lã giáo chủ nhẹ nhàng nâng tầm mắt lên. Hành động này tuy nhỏ nhưng cũng đủ khiến cho mọi người sợ hãi. Tất cả không hẹn đều đồng loạt tìm cách thoát ra khỏi phòng. "

" Ảnh Hồn, chuyện ta vừa phân phó đã đến đâu rồi?? " "

" Bẩm giáo chủ, thuộc hạ đã gọi người đến sửa chữa, trước tối nay là có thể hoàn thiện " "

" Tốt, mau đi chuẩn bị được liệu, sau đó ngươi có thể lui " "

" Thuộc hạ đã rõ "

Sau khi Ảnh Hồn đi khỏi, Lãnh giáo chủ lại tiếp tục nghĩ đến Hàn Nguyệt Chi. Lúc này sau khi hắn nói nàng sẽ ở cùng hắn từ lúc này.

... ..

" Muội không đồng ý "

" Tiểu Chi, nàng nghe ta nói hết đã. Ta muốn nàng ở chung với ta trong cùng một viện, nàng cũng thuận tiện trong việc giải độc cho ta. Nàng đừng lo, ta không phải loại người như vậy, nếu ta dám làm hi nàng thì ta nguyện ý bị trời đánh, ngũ mã phanh thây, bị độc được hành hạ đến chết, bị "

Hắn chưa kịp nói hết đã bị Hàn Nguyệt Chi dùng tay che miệng lại.

" Huynh.... huynh đừng nói nữa, muội đồng ý. Nhưng muốn ca ca cùng ở chung viện với chúng ta "

" Tại đây chỉ còn hai phòng trống, như vậy đi, Hàn Khiết Nam sẽ ở tại viện ngay bên cạnh, như vậy nàng sẽ có thể dễ dàng qua lại "

Suy nghĩ một lúc sau, Hàn Nguyệt Chi liền thỏa thuận.

" Tại sao nàng lại che đi khuôn mặt của mình? "

" Muội không muốn có thêm bất kì phiền phức nào, dù xấu hay đẹp, có lẽ che nó đi là điều tốt nhất "

" Ta lại không nghĩ như vậy, chẳng phải nàng đang đứng trước mặt ta với khuôn mặt thật đó sao? "

Lúc này Hàn Nguyệt Chi mới cảm nhận được mặt nạ trên mặt đã bị tháo ra từ lúc nào. Nàng vội vàng quay mặt đi nhưng làm sao có thể thoát khỏi móng vuốt của ai kia.

" Tiểu Chi, trước mặt ta nàng không cần phải che dấu bất cứ thứ gì. Ta muốn nàng là chính nàng trước mặt ta, và chỉ một mình ta thôi "

Trước khi nàng rời đi, Lãnh giáo chủ vẫn tranh thủ nắm lấy tay nàng lưu luyến không buông. Hàn Nguyệt Chi vẫn cố lấy tay ra nhưng không thể chống lại sức lực của ai kia.

Nhìn thấy vẻ quần bách cùng xấu hổ trên mặt nàng, hắn liền không khách khí nở một nụ cười thỏa mãn. Thấy vậy Hàn Nguyệt Chi liền dứt khoát tay rời khỏi. Đáng về lúc này của nàng thật giống như một hải tử bị bắt nạt, hắn không liền cười thành tiếng.

' Tiểu Chi, cho dù nàng cố gắng trốn tránh như thế nào, nàng cũng sẽ mở lòng với ta thôi '. Hắn thầm nhủ trong lòng.

" Tiểu Chi, đừng trốn tránh nữa, nàng hãy dừng cảm đối đầu với nó một lần xem. Ngày nàng chấp nhận tình cảm của ra, cũng là ngày ta sẽ tiết lộ thân phận cùng khuôn mặt của mình. Vì thế, nàng hãy nhanh chóng đồng ý tình cảm của ta, được không? "

Hắn đứng đó nhìn về phía Hàn Nguyệt Chi đã đi, nói lên những lời mà hắn không dám nói trước mặt nàng. Quả thật, vị giáo chủ lãnh khốc này đã lún sâu vào bệ tình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Rung động

" Sư huynh, muội có thể vào rồi chứ? "

" Nàng vào đi "

Lúc Hàn Nguyệt Chi bước vào chỉ thấy Lãnh giáo chủ đang ngâm mình trong bồn được liệu thứ nhất. Vì quá trình giải độc lại nhanh hơn dự kiến của nàng nên có lẽ chỉ hai đến ba lần nữa là có thể lấy hết toàn bộ độc tố trong người ra.

Nhìn những vết sẹo trên lưng của hắn, không hiểu sao nàng lại cảm thấy đau lòng.

" Huynh có muốn muội xóa bỏ những vết sẹo này không? Chỉ cần thường xuyên xoa được là có thể ". Nàng nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo mà hỏi.

" Lúc này thì không cần, sau khi ta trả thù xong, nếu được lúc đó ta sẽ nhờ nàng "

Sau đó hắn cầm lấy bàn tay đang đặt trên lưng mình nhẹ nhàng hôn lên đó như một món bảo vật vậy.

" Ta cảm thấy rất vui, Tiểu Chi, đây là lần đầu tiên nàng đau lòng vì ta "

'Bùng', sau khi nghe lời này mặt của Hàn Nguyệt Chi lại có thêm hai phần đỏ hồng bên má. Lúc này nàng có thể nhìn rõ phần thân phía trước sư huynh. Cơ bụng và cơ ngực thật là rắn chắc, làn khói trong nước bốc lên lại càng tăng thêm vẻ đẹp trước mắt.

" Có phải ta rất đẹp không? "

" Huynh..... huynh đang nói gì vậy chứ? "

" Không phải sao? Nếu không tại sao nàng lại nhìn ta chăm chú đến như vậy?! "

Hắn vừa nói vừa rướn người đến sát mặt nàng, nhẹ nhàng vươn tay lấy cái mặt nạ trên mặt Hàn Nguyệt Chi xuống.

" Tiểu Chi, đừng che dấu bất kỳ thứ gì khi đối diện với ta, kể cả khuôn mặt nàng, được không? "

Khuôn mặt của Hàn Nguyệt Chi lúc này đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn. Nàng chỉ cố cúi gầm mặt xuống, sư huynh khi rướn người lên thì đồng thời cả thân hình của hắn cũng lộ ra, tất cả gần như.... ...

Thấy vẻ túng quẫn của nàng, Lãnh giáo chủ cũng không muốn chọc nàng thêm nữa.

" Hahaha, được rồi ta sẽ không tiếp tục chọc nàng nữa. Ngâm mình nhiều đây chắc là đã đủ rồi? "

" Được rồi, huynh mau chuyển qua bồn được thứ hai đi ". Nói rồi nàng quay mặt đi.

Tiếp sau đó nàng vẫn tiếp tục công việc của mình, thi châm sau đó hút hết chất độc ra. Mặc dù chỉ là lần thứ hai nhưng Lãnh giáo chủ lại không cảm thấy đau đớn như lần đầu. Điều này cũng khiến cho Hàn Nguyệt Chi ngạc nhiên, không lẽ thể chất của huynh ấy có gì đó đặc biệt!?

Một đêm cứ qua đi như vậy với nghi vấn trong lòng nàng. Lãnh giáo chủ tuy nhận ra được nhưng lại không nói ra, hắn chờ đến ngày nàng chấp nhận, hắn sẽ giải đáp tất cả mọi thắc mắc của nàng.

Cho đến lúc nàng quay trở về phòng, nàng mới biết rằng thi ra hai căn phòng chỉ cách nhau một bức tường mỏng. Vì sao nàng biết được ư? Lúc Hàn Nguyệt Chi đang nằm trên giường suy nghĩ vô tình thờ dài một tiếng, lúc đó một giọng nói vang lên.

" Tiểu Chi, vì sao nàng lại thờ dài? "

Xung hô với nàng như vậy chỉ một người, đang muốn nổi giận ngồi dậy, không ngờ sư huynh lại dám nuốt lời, nhưng khi nhìn quanh lại thấy không có ai cả.

" Sao nàng không trả lời ta? ". Hắn lại tiếp tục lên tiếng.

Hàn Nguyệt Chi nhìn quanh vẫn không thấy người đâu, lúc này nàng lên tiếng hỏi.

" Sư huynh, rốt cuộc huynh ở đâu vậy? "

" Hahaha, làm nàng ngạc nhiên rồi. Thật ra giường của ta chỉ cách giường của nàng một bức tường mỏng. Chỉ cần một tiếng động nhỏ ta cũng có thể nghe rõ " (Nguyệt: ý a là tiếng gì a~?)

Đây chính là "âm mưu nham hiểm" của Lãnh giáo chủ. Hắn vốn đã tính toán tất cả kể từ khi nhận ra tình cảm của mình. Hắn muốn gần nàng hơn, cũng như ở cạnh nàng đầu tiên khi nàng gặp ác mộng. Như thế, hắn nhất định có thể chiếm được trái tim nàng.

" Chẳng phải huynh nói chỉ ở chung một viện chứ không phải một phòng sao? Tại sao huynh lại không giữ lời "

" Ta không hề nuốt lời!!! Đây vốn là hai phòng, bất quá chỉ cách nhau một bức tường mỏng mà thôi. Nàng không thể đổ oan cho ta như thế được "

" Huynh.... huynh..... ". Hàn Nguyệt Chi chỉ có thể ấp úng trước câu trả lời của hắn.

Thẹn quá hóa giận, Hàn Nguyệt Chi liền kéo chăn nằm xuống ngủ. Ở bên kia, Lãnh giáo chủ nghe một tiếng 'soạt' cũng biết nàng làm gì, vì thế hắn cũng không tiếp tục chọc nàng nữa. Haiz, ngày mai hắn lại phải tìm cách dỗ dành giai nhân đây.

" Sư huynh thối, sư huynh đáng ghét, cứ nhiên lại dám tính kế nàng "

Hàn Nguyệt Chi cứ nằm đó oán trách Lãnh giáo chủ, chính nàng cũng không biết, mình đã để hắn vào một góc đặc biệt trong tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bạch Thiên Chính ghen tức

Sáng hôm sau, chính là ngày thi đấu đầu tiên của Đại hội võ lâm. Bạch Vân Nhu sau khi bị cấm túc cũng đã thu liễm lại không ít. Nhưng hận ý trong lòng nàng ta vẫn còn đó.

Không thể làm gì hơn, Bạch Vân Nhu chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau lưng Bạch Thiên Chính đến nơi thi đấu. Vân Tiểu Niên cùng Trần Y Nhiên cũng muốn đến làm quen nhưng nàng ta nhất mực từ chối. Tỷ muội tốt của tiện nhân Tử Nguyệt đó, à mới không thèm kết giao.

Nhìn quanh một vòng, Bạch Vân Nhu vẫn không thấy Hàn Khiết Nam đâu, trùng hợp là Tử Nguyệt và Lãnh giáo chủ cũng như vậy. Nhất định là tiện nhân kia dụ dỗ hai người bọn họ, quả là lúc nào cũng chỉ biết dụ dỗ nam nhân.

"Nè, các người đã nghe tin gì chưa ". Một người đứng xem nói.

"Tin gì vậy? "

"Ta vừa nghe nói Tử Nguyệt cô nương vừa chuyển vào ở chung với Lãnh giáo chủ. Không những thế Hàn Khiết Nam thiếu gia còn tức giận đến đòi người lại "

"Ngươi nhất định là nghe lầm rồi, Hàn thiếu gia đã có vị hôn thê, còn Lãnh giáo chủ nổi tiếng không gần nữ sắc, thì chuyện đó sao có thể xảy ra được. Nhất định chỉ là lời đồn thôi "

"Chính ta nghe người hầu gần đó kể lại, tin hay không thì tùy ngươi "

"Điều đó là thật sao!?"

"Thảo nào "

... ..

Vô số lời bàn tán bắt đầu xuất hiện, Bạch Vân Nhu nghe xong trong lòng rất tức giận. Đã có ý quyền rũ Khiết Nam ca ca lại còn dám mặt dày chuyển đến sống cùng nam nhân khác. Á nhất định phải khiến tiện nhân kia sống không bằng chết.

Còn về Bạch Thiên Chính, sau khi nghe thấy Tử Nguyệt chuyển vào ở chung với nam nhân khác trong lòng rất khó chịu. Nhưng khi nghĩ đến hai người đều là huynh muội đồng môn, hẳn nhanh chóng bình ổn lại tinh thần.

Nhưng sự việc diễn ra tiếp theo lại khiến cho Bạch Thiên Chính ngạc nhiên.

Từ phía xa hắn nhìn thấy Hàn Khiết Nam đang đi tới. Bạch Vân Nhu liền nhanh chóng nở nụ cười đi đến bên cạnh hắn, nàng ra vẫn chưa nhận ra ca ca của mình khuôn mặt lúc này đang dần trách bực.

Phía sau Hàn Khiết Nam là một đôi nam nữ đang nắm tay nhau đi tới. Khung cảnh lúc này thật là đẹp, nữ vận hồng y, nam vận hắc y, nhìn vào giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ vậy.

Cả hai đều đeo mặt nạ nhưng lại khiến mọi người cảm thấy như vậy lại đẹp hơn.

Chỉ sau một hồi im lặng, chợt có người nói.

"Chẳng phải đó là Lãnh giáo chủ cùng Tử Nguyệt sao? Mắt ta có vấn đề hay sao mà nhìn thấy cả hai đang.... .. nắm tay "

"Ta cũng vậy, chắc chắn là hoa mắt rồi "

Nghe những lời như vậy, Hàn Nguyệt Chi cố gắng lấy tay ra nhưng lại không thể. Sáng nay vừa ăn sáng xong, sư huynh lại kiên quyết muốn nắm tay nàng đi đến đây. Mặc dù ca ca đã cố giúp nàng nhưng cũng không thể.

Giờ thì mọi người sẽ ngộ nhận về quan hệ giữa hai người mất!!!

"Sư huynh, huynh mau thả tay muội ra đi, mọi người đang bàn tán về chúng ta đây "

"Muốn nói gì thì kệ họ, Tiểu Chi, nàng không nhất thiết phải quan tâm, dù sao nàng cũng không còn sợ hãi khi ta chạm vào nàng nữa rồi "

"Nhưng mà.... .. "

"Ta nhất quyết không buông "

Cả hai nói chuyện tuy nhỏ nhưng người khác nhìn vào đều nghĩ là cả hai đang thân mật với nhau.

Tất cả chỉ lo chú ý đến Từ Nguyệt và Lãnh giáo chủ, không ai để ý thấy tay của Bạch Thiên Chính đã nắm chặt đến mức không còn một tí huyết sắc nào.

Không thể nào, nàng tuyệt đối sẽ không chấp nhận tình cảm của tên khốn kia nhanh đến như vậy. Hắn đã bày tỏ tình cảm trong nhiều năm nhưng nàng lại không chấp nhận, thì làm sao có thể, không thể nào.....

Lúc này Bạch Thiên Chính đã không còn một chút lý trí nào, vội vàng chạy đến nắm lấy tay nàng kéo qua nói.

" Từ Nguyệt, nàng mau nói cho ta biết, có phải hắn ép buộc nàng không? Chắc chắn là như vậy, nếu không vì sao nàng lại chấp nhận để hắn nắm tay nàng chứ. Để ta đưa nàng đi "

Nói là thế nhưng Bạch Thiên Chính lại không thể giải thoát nàng khỏi bàn tay của Lãnh giáo chủ.

Đột nhiên bị người khác cầm lấy tay mình, bị hỏi liên tục khiến nàng bất ngờ. Khi nhận ra là ai nàng nhanh chóng lấy tay mình lại.

" Bạch công tử, chắc là công tử đã hiểu lầm rồi, ta cùng sư huynh là... "

" Là lưỡng tình tương duyệt!!! "

Nàng chưa kịp nói hết đã bị Lãnh giáo chủ cướp lời. Hắn cũng muốn nhân cơ hội này khiến nàng không thể chối cãi được nữa.

" Sư huynh, huynh..... "

" Chuyện này cứ để ta giải quyết "

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của hắn, nàng cũng không thể làm gì khác.

Bản thân Lãnh giáo chủ không phải là người hay nói, nhưng hiện tại đang có người cản đường hắn, nếu bản thân không làm gì chính là từ bỏ.

" Bạch công tử, xin hỏi ngươi là ai mà lại có quyền hỏi nàng tại sao? "

" Ta không là ai cả, nhưng có thể nói tình cảm ta dành cho nàng chân thật hơn kẻ máu lạnh như ngươi!!! "

" Máu lạnh? Dù như thế nào người nàng chọn là ta "

" Hahaha, bao nhiêu năm nay ta cố gắng chiếm được lòng nàng, ta không tin mình có thể thua ngươi được. Lãnh giáo chủ, ta thách đấu với ngươi, nếu vòng chung kết ta thắng, Từ Nguyệt sẽ thuộc về ta "

" Bạch Thiên Chính!!!! Ta không phải đồ vật để công tử trao đổi, chuyện tình cảm của ta ta sẽ tự mình quyết định. Cảm phiền công tử đừng xen vào, sư huynh, chúng ta đi thôi "

Không chờ Lãnh giáo chủ trả lời Hàn Nguyệt Chi đã tức giận phản bác, sau đó nắm tay ai đó kéo đi. Điều này lại khiến trong lòng hắn mừng rỡ, tuy rằng trong cơn giận nhưng nàng dường như bắt đầu ý vào mình.

Nhìn thấy giai nhân đi ngang qua, lòng Bạch Thiên Chính đau nhói. Cả đời hắn đau khổ, chỉ khi gặp nàng hắn mới biết yêu một người là gì. Hắn đã làm tất cả vì nàng, thậm chí còn từ hôn với Hàn Nguyệt Chi.

Không!!!! Hắn không thể chấp nhận được. Họ Lãnh kia, ngươi dám cản đường ta, vậy thì nhất định ngươi phải chết.

Hàn Khiết Nam mãi mới thoát khỏi Bạch Vân Nhu, khi quay lại liền thấy tình cảnh này. Tuy tức giận về việc làm của tên họ Lãnh kia nhưng khi thấy Bạch Thiên Chính thất thế hắn lại càng vui mừng. Dám từ hôn với muội muội, nhưng làm như vậy cũng quá nhẹ nhàng cho hắn rồi. Vì thế Hàn Khiết Nam nhanh chóng chạy theo hai người kia.

Còn Bạch Vân Nhu, nhìn thấy ca ca của mình cũng thích Từ Nguyệt khiến ả càng thêm hận. Tại sao tất cả mọi người lại xoay quanh con tiện nhân kia, ả mới là người xứng đáng. Đứng đó một hồi, nàng mấp máy môi vài cái rồi cũng tiếp tục đi đến đài thi đấu.

Còn ở rừng cây gần đó, một bóng dáng đang đứng đó với hận ý mạnh mẽ. Tốt lắm, vậy là đã có thêm người hợp tác. Quả thật, những gì Bạch Vân Nhu vừa nói chỉ vón vện ba từ 'ta tham gia'.

" Hàn Nguyệt Chi, hãy cứ tiếp tục tận hưởng những ngày tháng vui vẻ còn lại đi, ngày tàn của ngươi sắp đến rồi hahahaha ". Nàng ta điên cuồng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Liên tiếp xảy ra chuyện (1)

Mặc dù chuyện chỉ vừa xảy ra nhưng bây giờ toàn bộ giới giang hồ đều đã biết Lãnh giáo chủ cùng Bạch Thiên Chính đang tranh giành Từ Nguyệt.

Phải nói rằng điều đó khiến cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Cũng phải, một người nổi tiếng lãnh khốc không gần nữ sắc, một người vừa từ hôn nay lại tranh giành nhau một cô nương bí ẩn nhất từ trước đến nay.

Chỉ trong cái canh giờ mà ba người đã trở thành tiêu điểm cho mọi người bàn tán.

" Từ Nguyệt, tỷ mau nói cho mọi người biết đi, có thật là tỷ cùng Lãnh giáo chủ có quan hệ không vậy ". Trần Y Nhiên nắm lấy tay Từ Nguyệt hỏi han.

Nói không tò mò chính là nói dối. Từ khi nghe nói Từ Nguyệt tỷ tỷ được hai đại nam nhân trong Ngũ công tử tranh giành nàng quả thật rất tò mò. Dù chỉ mới quen thời gian ngắn nhưng Trần Y Nhiên rất thích Từ Nguyệt, nàng chỉ tò mò về sự thật, còn về lựa chọn ai nàng vẫn ủng hộ.

Vân Tiểu Niên ngồi bên cạnh thấy Trần Y Nhiên không ngừng đặt câu hỏi, còn đương sự vẫn im lặng không nói gì. Biết Từ Nguyệt đang ngại ngùng im lặng, nàng liền lên tiếng giải vây.

" Thôi được rồi, Y Nhiên, mọi người đừng tiếp tục làm khó Từ Nguyệt nữa. Dù sao đây cũng là chuyện khó nói, đây cũng là chốn đông người, không thích hợp để nói chuyện này lắm "

" Cũng phải, Từ Nguyệt tỷ, cho mọi người xin lỗi. Tiểu Niên tỷ, tỷ quả thực có khí phách của mẫu nghi thiên hạ đấy "

Nghe đến đây, khuôn mặt của Vân Tiểu Niên không khỏi đỏ lên. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Y Nhiên nói đúng đấy, mọi người cũng thấy như vậy. Khi nào tỷ cùng Kim Vương cử hành đại hôn vậy? "

Đến lúc này Từ Nguyệt mới lên tiếng, nhờ chuyện lúc này mà bây giờ mọi người đều đã hiểu lầm hết mọi chuyện rồi. Nàng rất muốn lên tiếng giải thích càng khiến người khác khẳng định thêm thôi. Điều khiến nàng không hiểu nhất chính là lúc đi ngang qua Bạch Thiên Chính, nàng lại nắm tay sư huynh rồi đi.

Mãi cho đến khi đến khu vực thi đấu, nàng mới nhận ra được là mình đã làm ra hành động gì. Tuy ngoài mặt sư huynh vẫn làm dáng vẻ lạnh lùng như cũ, nhưng nhìn khỏe miệng của ai đó rõ ràng đang thể hiện sự vui mừng.

Từ lúc đó cho đến nay nàng vẫn luôn giữ im lặng, mãi cho đến khi Trần Y Nhiên nói đến chuyện hôn lễ của Vân Tiểu Niên Hàn Nguyệt Chi mới lên tiếng để góp vui. Đương nhiên đây chính là cơ hội tốt để chuyển hướng câu chuyện.

Dù sao Tiểu Niên tỷ cùng Y Nhiên cũng rất tốt, nàng luôn muốn có tỷ mọi người tốt bên cạnh. Vì là lần đầu tiếp xúc nên Hàn Nguyệt Chi không biết phải làm sao.

" Ha, không ngờ hôm nay đến mọi người cũng cùng với Y Nhiên châm chọc ta. Không được, ta phải phạt mọi người thật nặng "

Nói rồi Vân Tiểu Niên đứng lên muốn "trừng phạt", ngay tại đình lúc này không khí thật vui vẻ. Tiếng cười nói của họ vang vọng khắp nơi, đột nhiên một giọng nói vang lên.

" Hừ, các người ồn ào quá, quả nhiên kẻ giao với tiện nhân kia không có ai tốt đẹp "

Bạch Vân Nhu sau khi đã thi đấu xong liền muốn đi xem thử tình hình của ca ca và Hàn Khiết Nam. Không ngờ lại nhìn thấy tiện nhân Từ Nguyệt đang nói chuyện vui vẻ cùng Vân Tiểu Niên và Trần Y Nhiên. Hình tượng hiền lương thực đức thì sao, ả đã hại nàng bị ca ca phạt, không những thế còn quyền rũ ca ca. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Ngươi vừa nói gì? ". Trần Y Nhiên là người lên tiếng đầu tiên.

" Cần ta nói lại sao!? Hai người các ngươi là một người thân là Công chúa, một người là Mẫu nghi thiên hạ trong tương lai, mà lại đi kết giao với tiện nhân luôn quyền rũ nam nhân kia. Chắc hai người cũng là hạng người giống với tiện nhân kia thôi "

" Ngươi.... "

Trần Y Nhiên chưa kịp dứt lời đã bị Vân Tiểu Niên ngăn cản.

" Y Nhiên, nơi đây không phải là Hoàng cung, mọi người cũng không nhất thiết phải cãi lý với hạng người thô lỗ kia "

" Vân Tiểu Niên, ngươi vừa nói gì? "

" Bạch tiểu thư, ta không hề nhắc đến tên của ngươi. Nếu tiểu thư đã tự nhận, vậy ta cũng không khách khí nữa "

" Phụt.. "

Không biết từ lúc nào mà nơi đây vốn vắng vẻ đã tụ tập đầy người. Mọi người nghe được lời kia của Vân Tiểu Niên đều không nhịn được ‘phụt’ cười.

Bạch Vân Nhu vốn đang hùng hồn muốn làm nhục Tử Nguyệt nhưng không ngờ chỉ một lời của Vân Tiểu Niên mà nàng liền trở thành một kẻ thô lỗ.

" Vân Tiểu Niên, ngươi dám vũ nhục ta? Hạng ngươi như ngươi kết giao với tiện nhân Tử Nguyệt quyền rũ nam nhân quả là cùng một ruột. Có lẽ Kim Vương cũng bị ngươi giở thủ đoạn nên mới độc sủng ngươi, thủ ngươi làm Hoàng hậu "

Nghe đến đây, dù Vân Tiểu Niên muốn giữ bình tĩnh cũng không được. Nàng cùng Vũ Hạo phải trải qua biết bao chuyện mới được bên nhau. Không ngờ hôm nay lại có người nói nàng dùng thủ đoạn để làm Hoàng hậu. Không suy nghĩ gì thêm, Vân Tiểu Niên rút kiếm đánh về phía Bạch Vân Nhu.

" Đừng mà Tiểu Niên tỷ!!!! "

" Muội đừng can ta "

Bất chấp sự ngăn cản của Trần Y Nhiên, Vân Tiểu Niên vẫn tiếp tục đánh về phía Bạch Vân Nhu.

" Bạch Vân Nhu, hôm nay nếu ngươi phải bại dưới kiếm của ta "

" Người đó là ngươi mới đúng "

Cả hai lao vào giao chiến với nhau, Hàn Nguyệt Chi vừa định thần sau cơn 'trùng phật' lại thấy việc đang xảy ra trước mắt. Nàng liền đi đến bên cạnh Trần Y Nhiên đang lo lắng đứng một bên. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Y Nhiên, đã xảy ra chuyện gì vậy? "

" Tử Nguyệt, tỷ mau ra ngăn bọn họ đi, nếu có chuyện gì với Tiểu Niên tỷ chắc sẽ có chiến tranh mất "

" Muội mau nói cho ta biết chuyện gì đã "

Trần Y Nhiên nhanh chóng sơ lược lại mọi chuyện. Thật không ngờ hôm nay Bạch Vân Nhu lại mất bình tĩnh để lộ ra bản chất thật của mình. Khi nàng vừa quay đầu liền nhìn thấy một việc khiến nàng ngạc nhiên.

Vân Tiểu Niên đang chiếm thế thượng phong không biết vì sao lại đột ngột chậm lại. Nhân cơ hội này Bạch Vân Nhu liền nổi sát ý giương thẳng mũi kiếm về phía tim Vân Tiểu Niên.

Khi mọi người nghĩ Vân Tiểu Niên sẽ bỏ mạng tại đây thì một bóng trắng xuất hiện ngăn Bạch Vân Nhu lại.

" Ngừng tay lại cho ta "

" Ca..... ca ca!!!!!! "

Bạch Thiên Chính vừa nghe ở đây xảy ra chuyện liền chạy đến, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này đầu tiên.

" Tại sao lại ngăn muội? Ắt ta cùng tiện nhân Tử Nguyệt vũ nhục muội. Huynh mau buông muội ra, muội phải giết bọn họ "

'Chát' một tiếng, cả người Bạch Vân Nhu té ngã xuống đất.

" Ta cấm muội gọi nàng là tiện nhân "

" Huynh đánh muội!!!!!! "

Thật không ngờ ca ca lại đánh nàng chỉ vì ả tiện nhân kia.

" Muội còn dám nói!? Người đâu, mau bắt tiểu thư lại cho ta. Nếu không nghe lời trực tiếp trời lại "

" Buông ta ra, ta là tiểu thư Bạch gia, chủ nhân của các ngươi. Tất cả tránh ra..... "

Một tát kia khiến Bạch Vân Nhu không còn sức lực chống trả. Dù cho có to miệng ra mệnh lệnh thì nàng chỉ có thể bị bắt giải qua một bên.

Lâm Vũ Hạo lúc đến nơi nhìn thấy Vân Tiểu Niên như thế liền lo lắng chạy qua. Hàn Khiết Nam, Trần Thiên Vũ cũng theo sau hắn, duy chỉ có Lãnh giáo chủ là không thấy đâu. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Tiểu Niên, Tiểu Niên, nàng làm sao vậy, mau trả lời ta đi, Tiểu Niên!!!!!! "

" Kim Vương, cảm phiền người tránh qua một bên "

Lúc này Hàn Nguyệt Chi tiến lên bắt mạch cho nàng, nàng chỉ vừa đặt tay xuống khuôn mặt liền biến sắc.

" Không tốt, tỳ ấy đã trúng độc, phải mau chóng giải độc, nếu không kịp có thể mất đi tính mạng "

" Cái gì!? ". Lâm Vũ Hạo hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khố Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Liên tiếp xảy ra chuyện (2).

" Cái gì!? "

Lâm Vũ Hạo nghe tin này cả người liền chấn động, nếu không giải độc ngay thì..... Không thể nào, hấn nhất quyết sẽ không để nàng phải chết.

" Từ Nguyệt cô nương, tại hạ cầu xin người mau cứu Tiểu Niên. Chi cần cô nương đồng ý, tại hạ sẽ làm bất kỳ việc gì, cầu xin cô nương ". Lâm Vũ Hạo vừa nói chân vừa muốn quỳ xuống.

" Kim Vương, ngài đừng làm thế, ta nhất định sẽ cứu Tiểu Niên tỳ. Nhưng hiện tại ta cần một căn phòng trống và một số dược liệu. Phải nhanh, nếu không tính mạng tỳ ấy sẽ trở nên nguy hiểm "

Hàn Nguyệt Chi nhanh chóng nói rõ những tên những dược liệu cần thiết. Bởi vì Vân Tiểu Niên cần người đưa vào phòng nên Trần Thiên Chính cùng Hàn Khiết Nam xung phong đi lo phần dược liệu. Còn Trần Y

Nhiên đi theo giúp Hàn Nguyệt Chi chuẩn bị những thứ cần thiết.

Sau khi Vân Tiểu Niên đã yên ổn nằm trong phòng, Lâm Vũ Hạo mặt mày đầy sát khí đi đến chỗ Bạch Thiên Chính.

" Bạch thiếu gia, mau giao Bạch Vân Nhu cho ta, nếu không ta cũng không ngại ra tay nặng đâu "

Bạch Vân Nhu dù sao cũng là muội muội của Bạch Thiên Chính, cho dù hấn có ghét ả đến đâu, hấn cũng không thể giao ả ra.

" Kim Vương, cần mong ngài suy nghĩ lại, tuy ta không biết xảy ra chuyện gì nhưng ta biết muội ấy không phải là người thích giờ thủ đoạn hèn hạ đó "

" Không phải!? Nếu không vì sao Tiểu Niên bị trúng độc khi giao đấu với Bạch Vân Nhu. Dù cho nàng ta không hạ độc nhưng xét đến hành động muốn giết Kim Hậu, cũng đủ để ả ta chết!!! "

" Hừ, Kim Vương, ngài nên nhớ nơi đây là Tề Quốc, không phải là Kim Quốc của ngài. Nếu muốn xử tử muội muội ta, ngài cũng không có quyền hạn đó!!! "

" Ngươi..... Được lắm! Bạch Thiên Chính, ta sẽ chờ coi ngươi còn bảo vệ Bạch Vân Nhu được bao lâu ". Nói rồi Lâm Vũ Hạo giận giữ quay mặt đi.

Mặc dù muốn ở lại tiếp tục cãi lý với Bạch Thiên Chính, nhưng hấn lại nhớ đến Vân Tiểu Niên đang ở ranh giới sống chết. Bất Bạch Vân Nhu trả giá là điều tất yếu, nhưng cứu sống Tiểu Niên vẫn quan trọng hơn.

Sau khi Lâm Vũ Hạo rời đi, Bạch Thiên Chính mặt mày âm trầm quay sang chỗ Bạch Vân Nhu đang bị giữ chặt ở một bên.

" Xem muội đã làm ra việc tốt gì, còn không mau nói rõ cho ta biết đã xảy ra chuyện gì!? Có thật là muội hạ độc Kim Hậu không? "

" Kim Hậu? ả ta còn chưa cử hành đại hôn cơ mà, quả thật là ác giả ác báo, Vân Tiểu Niên bị như thế quả thật xứng đáng "

'Chát', lại một tiếng nữa vang lên, Bạch Thiên Chính lại giáng cho Bạch Vân Nhu một cái tát nữa. Quả thật là ngu xuẩn, đã sắp không còn giữ được cái mạng mà vẫn còn ăn nói ngông cuồng.

" Ta nói cho muội biết, nếu như không nói rõ sự thật thì kẻ cục bấy giờ của muội chỉ có con đường CHẾT "

Bạch Thiên Chính cố tình nhấn mạnh từ cuối cùng để đe dọa Bạch Vân Nhu. Nghe thấy mình có thể phải chết, khuôn mặt nàng ta trở nên trắng bệch, nhưng Bạch Vân Nhu vẫn cứng rắn nào tật ấy.

" Muội hạ thì sao chứ, lúc đang giao đấu bỗng nhiên ả ta khựng lại, nếu muội không tận dụng cơ hội đã thương ả, thì người phải chết chính là muội "

" Muội không sợ bị Kim Vương trả thù sao? "

" Hấn dám sao? Nơi đây là Tề Quốc, hấn cũng không thể tự tiện giết người. Với lại Khiết Nam ca ca chắc chắn sẽ bảo vệ muội "

" Có vẻ Bạch cô nương quá tự tin rồi "

Sau khi chuẩn bị xong dược liệu, Trần Thiên Vũ cùng Hàn Khiết Nam nhanh chóng quay về, không ngờ lại nghe thấy lời này của Bạch Vân Nhu.

" Khiết Nam ca ca, huynh nói vậy nghĩa là sao? ". Bạch Vân Nhu nghi hoặc nói.

" Là sao ư!? Bạch Vân Nhu, hôm nay ta phải làm rõ việc này. TA KHÔNG HỀ YÊU CÔ, không, phải nói là từ trước đến nay ta không hề có bất kì tình cảm giành cho cô. Người ta yêu chỉ có một, vì thế ta mong Bạch tiểu thư đừng tiếp tục ngộ nhận nữa "

Một lời này nói ra khiến Bạch Vân Nhu nhất thời không thể tin được. Không thể nào, huynh ấy nhất định là nói dối, rõ ràng là huynh ấy cũng yêu mình.

" Khiết Nam ca ca, có phải huynh đang nói giỡn phải không. Đúng vậy, nhất định là huynh đang đùa giỡn với muội, đúng vậy.... "

" Bạch Vân Nhu!!!! Suốt thời gian qua ta để tự tiện quá lâu rồi. Nhưng bây giờ hôn ước giữa Hàn gia và Bạch gia đã không còn, ta cũng không khách sáo với cô hơn nữa, cô cũng không nên tiếp tục ngộ nhận nữa. Ta nhắc lại một lần nữa, người ta yêu, chỉ có một mình nàng ta "

Nói rồi Hàn Khiết Nam trực tiếp bỏ qua nàng ta mà đi. Bạch Vân Nhu ở phía sau liền kích động la hét, nàng ta vùng vẫy muốn chạy theo hấn.

"Khiết Nam ca ca, đừng bỏ rơi muội, muội thật sự yêu huynh mà. Ắt ta có gì tốt đẹp hơn muội, tình cảm muội giành cho huynh chắc chắn nhiều hơn ả. Khiết Nam ca.... "

Nàng ta chưa kịp nói hết lời đã bị một chưởng của Hàn Khiết Nam đánh đập vào gốc cây. Về mặt nàng ta thể hiện sự không thể tin được. Lúc này, Trần Thiên Vũ chậm rãi đi đến trước mặt Bạch Vân Nhu nói.

" Đừng nghĩ nơi đây là Tề Quốc thì ta sẽ bảo vệ người, xét về phẩm hạnh và tư cách thì người không là gì để ta bảo vệ. Vì tội cố ý dả thương Kim Hậu cùng sĩ nhục Công chúa, có mười cái mạng người cũng không trả đủ "

Nghe lời này, Bạch Vân Nhu phụt một ngụm máu, sau đó ngất tại chỗ. Trần Thiên Vũ đến bên cạnh Bạch Thiên Chính, nói.

" Mong Bạch công tử hãy quản giáo muội muội mình thật tốt, rắc rối nàng ta gây ra hôm nay, Kim Vương khó mà bỏ qua "

Bạch Thiên Chính vẫn không phản ứng gì, cho đến khi Trần Thiên Vũ cùng Hàn Khiết Nam đi mất, hấn mới lên tiếng.

" Mau đem tiểu thư trở về, canh giữ cho thật kĩ. Còn nữa, phái người đi điều tra ai đứng sau chuyện này "

Ánh mắt Bạch Thiên Chính vẫn chỉ hướng về phía phòng của Vân Tiểu Niên, nhưng người khiến hấn lo lắng chỉ có Tử Nguyệt. Nếu như độc của Vân Tiểu Niên thật sự nặng như lời nàng nói, có lẽ nàng sẽ kiệt sức. Bạch Thiên Chính vẫn hướng về căn phòng lo lắng cho người trong lòng.

Trở về với Hàn Nguyệt Chi, sau khi đưa Vân Tiểu Niên vào phòng, nàng nhanh chóng thi châm ngăn chặn tốc độ độc phát. Sau khi dược liệu đã đủ, nàng không hề chần chừ bắt đầu giải độc. Phải nói độc này không hề nặng, nhưng nó được điều chế từ nhiều loại độc phức tạp. Cho đến khi nàng bước ra khỏi phòng, đã là 10 canh giờ (20 tiếng) sau, lúc này mặt trời đã lên cao.

Lúc vừa mới bước ra, thân hình nàng lao đảo như muốn ngất đi, Hàn Khiết Nam ở gần đó nhanh chóng đỡ lấy nàng.

" Muội không sao chứ? "

" Muội không sao, chỉ là do muội hơi mệt mỏi thôi "

Nàng nhìn qua phía Lâm Vũ Hạo đang lo lắng nhìn nàng nhưng lại không dám mở lời, hấn sợ mình sẽ nghe thấy điều không tốt.

" Kim Vương cứ yên tâm, Tiểu Niên tỷ đã không còn nguy hiểm nữa. Chỉ là thời gian sắp tới phải dùng dược điều dưỡng, nếu có sai sót nào cũng nguy hiểm đến thân thể của tỷ ấy "

" Đa tạ Tử Nguyệt cô nương đã ra tay cứu giúp, ơn nghĩa này tại hạ sẽ không bao giờ quên ". Nói rồi Lâm Vũ Hạo muốn cúi người cảm tạ nàng.

" Kim vương ngài đừng làm thế, bây giờ ngài nên vào chăm sóc cho tỷ ấy, có lẽ Tiểu Niên tỷ sắp tỉnh rồi "

Nghe lời đó, Lâm Vũ Hạo nhanh chóng chạy vào phòng, Trần Thiên Vũ cùng Trần Y Nhiên cảm thấy mọi việc đã ổn cũng cáo từ trở về phòng. Đúng lúc này, một bóng dáng hắc ý từ ngoài tiến vào.

" Mọi chuyện ở đây đã xong rồi? "

Hấn nhanh chóng chiếm vị trí bên cạnh Hàn Khiết Nam đỡ lấy thân nàng. Tuy tức giận nhưng Hàn Khiết Nam không thể làm gì hơn ngoài im lặng chịu đựng.

" Sư huynh, huynh đã đi đâu từ.... "

" Chuyện này ta sẽ nói sau, nhưng hiện tại nàng nên nhanh chóng trở về, sư phụ cùng sư thúc đã trúng độc rồi "

" Không thể nào!!!? Chuyện gì đã xảy ra, huynh mau nói rõ cho muội "

" Nơi đây không tiện lắm, chúng ta nên trở về trước đã "

Sau khi kê đơn thuốc, dặn dò mọi chuyện, Hàn Nguyệt Chi cùng Lãnh giáo chủ trở về viện. Bởi vì nàng không đủ sức và từ đêm qua nàng vẫn chưa ăn gì, dưới sự bất chấp của Lãnh giáo chủ, Hàn Nguyệt Chi được hân bế ngang trở về viện. Hàn Khiết Nam lại giống như một người vô hình đi sau hai người bọm họ.

Ở phía xa, tay Bạch Thiên Chính cơ hồ đã nắm đến gần như trắng bệch. Khi nhìn thấy nàng gần như sắp ngất ở trước cửa phòng hân chỉ muốn chạy đến bên cạnh đỡ lấy nàng. Nhưng hiện tại nàng đang nằm trong vòng tay người khác, nếu hân quyết tâm thêm một chút, có lẽ hiện tại nàng sẽ ở bên cạnh mình.

Hiện tại Bạch Thiên Chính chỉ muốn tìm ra kẻ chủ mưu, do âm mưu của hân mà họ Lãnh kia có cơ hội được ở bên cạnh chăm sóc nàng. Dù là ai, người thân của hân đi chăng nữa, kẻ đó nhất định chết không từ tể.

Sao khi trở về viện, nhìn thấy lão Dược Vương Hoàng Dục đang hôn mê ở trên giường, Hàn Nguyệt Chi nhanh chóng rời khỏi vòng ôm của Lãnh giáo chủ chạy đến bên giường bắt mạch cho lão.

" Sư thúc, sư phụ con vì sao lại trúng độc. Sư huynh nói người cũng trúng độc, tại sao....? "

" Haiz, hai chúng ta đi điều tra một chuyện, vô tình chạm mặt kẻ thù, bị ám khí có độc bị thương. Sư đệ đã cố gắng giải độc cho ta trước bởi vì võ công của ta cao hơn. Cho đến lúc Lãnh tiểu tử đến ứng cứu, đệ ấy mới thả lỏng mà ngất đi "

Sau khi bắt mạch cho Hoàng Dục cùng xem qua ám khí lão Hoàng Lân rút ra trên người, vẻ mặt Hàn Nguyệt Chi trở nên trắng bệch, không thể nào, sao lại có sự trùng hợp như vậy.

" Độc của sư phụ hoàn toàn giống với độc của Tiểu Niên tỷ!!!! ". Nàng chậm rãi nói.

" Muội nói thật chứ? ". Hàn Khiết Nam kích động hỏi.

" Từ Tiểu Niên tỷ đến cả sư phụ và sư thúc, tất cả đều trúng một loại độc. Không lẽ sắp tới sẽ xảy ra chuyện? Rốt cuộc ai là kẻ chủ mưu? ". Hàn Nguyệt Chi nghi hoặc nói.

" Có lẽ ta biết kẻ nào đứng sau chuyện này!!! ". Lúc này Hoàng Lân lên tiếng khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Liên tiếp xảy ra chuyện (3)

" Sư thúc, kẻ đó là ai? ". Hàn Nguyệt Chi lên tiếng hỏi Hoàng Lân.

" Haiz, chuyện này vẫn chưa đến thời điểm thích hợp để các người biết. Bây giờ người nên chuyên tâm cứu sư đệ đi, hân trúng độc cũng nặng không kém ta "

Cho dù có gắng hỏi bao nhiêu lần, lão vẫn không nói ra kẻ chủ mưu là ai. Hàn Nguyệt Chi sau lần thứ nhất không được liền quay sang giải độc cho Hoàng Dục. Tuy tung tích kẻ chủ mưu quan trọng nhưng hiện tại nàng cần phải cứu sống sư phụ.

Lúc này, cả ba người đều đồng loạt lui ra ngoài. Trước khi ra ngoài, Lãnh giáo chủ đi tới trước mặt nàng, cầm lấy tay nàng, nói.

" Đừng làm quá sức, sắc mặt của nàng không tốt chút nào "

" Muội biết, nhưng bây giờ muội phải cứu sư phụ. Huynh cùng sư thúc và ca ca ra ngoài đợi trước đi "

Lúc này, Hàn Nguyệt Chi đang cảm thấy rất mệt mỏi, nàng chỉ muốn nhanh chóng cứu lấy sư phụ sau đó nghỉ ngơi, làm gì còn để ý đến hành động của ai kia.

Dù đây không phải lúc để tiếp cận nhưng chỉ cần nàng không từ chối, cũng khiến cho ai đó mừng rỡ không ngừng.

" Khụ... khụ... "

Một tiếng ho này khiến cho Lãnh giáo chủ bình tĩnh, vội vàng buông tay Hàn Nguyệt Chi sau đó ra phòng ngoài. Lúc vừa bước vào phòng, hần liền trừng mắt nhìn người vừa lên tiếng phá đám, sư phụ của hần, Hoàng Lân.

"Đồ đệ của ta, có phải ngươi thích con bé đó không? ". Lão vừa hỏi vừa tiến lại sát mặt hần.

"Vậy thì sao? "

Cứ nghĩ đồ đệ của mình sẽ lên tiếng chối bỏ, không ngờ hần lại lên tiếng xác nhận.

Có... có... có phải là lão nghe nhầm không, hay là do đồ đệ lão uống nhầm thuốc. Trước khi quay về đây lão cũng đã nghe sơ qua về tin đồn gần đây, cứ nghĩ chỉ là đùa giỡn nhất thời, thật không ngờ.....

"Đồ đệ à, con đang đùa giỡn với ta phải không? Có phải con đang muốn chơi đùa với con bé kia không? "

"Hần dám sao, nếu muội ấy có thương tổn gì, dù có chết ta cũng phải giết hần ". Hàn Khiết Nam ở bên cạnh nghe lời này liền nổi giận lên tiếng.

"Sư phụ, người không nghe lầm, đồ đệ thật sự có ý với Tiểu Chi. Dù cho con có phụ nàng, thì con sẽ là người tự giết mình đầu tiên!!! "

Nghe lời này, cả Hoàng Lân cùng Hàn Khiết Nam đều chấn động. Mãi một lúc sau, lão Hoàng Lân mới chột tỉnh hỏi.

"Tiểu Chi? Không phải con bé tên Từ Nguyệt sao? Không lẽ..... "

Lúc này Lãnh giáo chủ nhận ra sư phụ mình vẫn chưa biết sự thật. Hần khẽ liếc nhìn Hàn Khiết Nam, sau khi nhận được sự đồng ý, hần quay sang khẽ liếc Ảnh Hồn. Sau khi tất cả mọi người đã đi hết, lúc này câu chuyện lại một lần nữa được kể lại.

Đồng thời ở nơi khác.....

"Cái gì? Ngươi nói Từ Nguyệt chính là Hàn Nguyệt Chi!? Ngươi chắc chắn đây là sự thật chứ? "

"Nếu như chưa qua điều tra ta cũng sẽ không nói cho ngươi. Hôm nay quả thật là thiệt cho ngươi quá nhiều "

"Chỉ cần giải quyết được ả ta, nếu cả hình tượng bị xấu đi thì ta cũng cam lòng. Thật không ngờ người mà ca ca thật lòng yêu cùng ghét lại là cùng một người. Nếu sự thật này được phơi bày, ả ta chắc chắn sẽ phải chết! Ta lập tức đi nói cho ca ca biết "

"Ngươi đứng lại đó cho ta!!! Tình cảm của ca ca ngươi dành cho ả ra như thế nào ngươi cũng biết, lỡ như không theo ý ngươi thì chỉ có con đường chết "

"Ca ca của ta ta đương nhiên hiểu rõ con người huynh ấy. Huynh ấy ghét nhất là có ai lừa gạt mình, ả ta chắc chắn sẽ chết không toàn thây "

"Nếu sự thật như ngươi nói thì bây giờ không thích hợp. Thứ nhất, hiện tại hần đang tức giận ngươi, cho dù có khóc lóc năn xin, hần cũng sẽ không nghe bất kỳ lời nào ngươi nói.

Thứ hai, ngươi đang bị giam trong phòng, không được tiếp xúc với bên ngoài. Nếu như bây giờ ngươi đi vạch trần sự thật, tgif chuyện ta bí mật âm mưu với ngươi cũng sẽ dễ dàng bị điều tra ra "

"Vậy chúng ta nên làm sao? Nếu không vạch trần ả ta, ta quả thật không cam lòng "

"Ngươi cứ bình tĩnh, theo ta thời cơ tốt nhất chính là ngày đó, chỉ cần thay đổi một chút trong kế hoạch ban đầu. Hiện tại mọi chuyện đang diễn ra theo đúng như kế hoạch, ngươi đừng có mà hấp tấp dễ rồi làm hỏng chuyện. Vân Nhu, ngươi hiểu rồi chứ? "

Bạch Vân Nhu nặng nề gật đầu, khi nàng tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy một chữ HẬN, nàng hận tất cả mọi thứ. Kể từ khi Hàn Khiết Nam nói rõ mọi chuyện, Bạch Vân Nhu chỉ cảm thấy hận Hàn Nguyệt Chi cùng con tiện nhân đang trốn trong bóng tối kia. Nếu không phải do hai người đó, Hàn Khiết Nam nhất định sẽ không khinh thường ả, hần nhất định sẽ tiếp nhận nàng.

"Còn một điều cuối cùng ta muốn hỏi, lý do gì khiến ngươi hận Hàn Nguyệt Chi đến như vậy? "

"Ả ta dám cướp lấy người trong lòng ta, ta chò chàng đã năm năm, nhưng rốt cuộc ả ta lại dám ra tay cướp chàng đi!!! "

"Quả nhiên là vậy, ngươi đừng lo, ta nhất định sẽ giúp ngươi. Mà ngươi đã điều tra chuyện kia chưa? "

"Theo lời ngươi ta đã cho người điều tra, ả ta đang sống tại thôn Thanh Nhã, không những thế còn được người của Huyết giáo bảo vệ. Mặc dù ta không biết lý do vì sao nhưng ngươi đừng lo, mọi chuyện vẫn diễn ra theo kế hoạch. Ngày tàn của Hàn Nguyệt Chi sắp đến rồi "

Một tiện nhân đã thất thân còn dám đi quyến rũ nhiều nam nhân như vậy. Để xem sau khi sự thật được làm rõ, ả ta còn được ai bên cạnh bảo vệ đây. Ha ha ha ha..... "

Trở về viện của Huyết giáo, bởi vì Hoàng Dục đã tự mình loại bỏ một phần độc, Hàn Nguyệt Chi chỉ cần tiếp tục thi châm cùng dùng được. Nhưng dù

thể nàng vẫn phải mất 3 canh giờ (6 tiếng) để loại bỏ toàn bộ độc tố.

Lúc vừa bước ra, nàng chỉ vừa nói một câu "đã không còn gì lo lắng nữa" cả thân hình liền ngã xuống.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Hàn Khiết Nam chưa kịp phản ứng thì Hàn Nguyệt Chi đã nằm trong vòng tay của người khác.

"Ta sẽ đưa nàng về phòng, người không cần phải lo lắng "

Nói rồi hần dứt khoát bồng Hàn Nguyệt Chi về phòng, để lại Hàn Khiết Nam ở phía sau mắng chửi không ngừng.

"Tên khốn họ Lã kia mau đứng lại cho ta, ai cho phép người tự tiện đưa Chi nhi đi "

"Haiz tiểu tử nhà ngươi tức tối cái gì, hai người bọn nó bên cạnh nhau thì tốt chứ sao! Như vậy bồi dưỡng tình cảm cũng dễ dàng hơn". Hoàng Lân giữ lấy Hàn Khiết Nam đang muốn chạy theo mặt dày nói.

"Tốt gì mà tốt, tại sao lúc tỉnh hần không bồi dưỡng mà phải lúc Chi nhi ngủ chứ. Đã vậy lại còn muốn ở chung, ai biết hần có âm mưu gì. Lão mau buông ta ra, ta phải đi cứu muội ấy "

"Vậy thì càng tốt chứ sao, như vậy đồ đệ ta mới có thể cưới thê tử được a "

"Ta tuyệt đối không cho phép việc đó!!!! "

"Haiz, tiểu tử ngươi mau đi theo ta ". Lão Hoàng Lân trực tiếp lôi Hàn Khiết Nam đi.

"Mau buông ta ra, lão già chết tiệt, hai huynh đệ các người đứng là cùng một ruột, mau buông ta ra..... "

Trở về phòng, Lã giáo chủ nhẹ nhàng đỡ Hàn Nguyệt Chi xuống giường, gỡ bỏ mặt nạ của nàng, sau đó nhẹ nhàng xoa khuôn mặt đã có chút gầy của nàng.

"Nàng quả thật không biết chăm sóc cho bản thân gì cả, đã mệt đến thế này mà vẫn cố gắng sức "

Đang muốn đứng lên đỡ Hàn Nguyệt Chi nghỉ ngơi, không ngờ vừa mới đứng dậy, hần mới phát hiện nàng đã nắm chặt góc áo của mình từ lúc nào. Hần cố gắng lấy tay nàng ra nhưng không thể, nàng nắm quá chặt.

Mặc dù đối với hành động này của nàng hần rất vui mừng nhưng nếu cứ tiếp tục như thế, hần có thể không nhận được mà muốn nàng.

Nhìn người con gái đang yên ổn nằm trên giường, hần thở dài một tiếng sau đó nằm xuống kế bên nàng. Không ngờ chỉ mới một lát, hần thấy nàng không ngừng run rẩy, miệng lẩm bẩm vài từ.

"Mẫu thân..... đừng mà..... buông ta ra..... đừng mà..... "

Lúc này Lã giáo chủ chợt nhớ đến lời của Hàn Khiết Nam, đây là biểu hiện của nàng mỗi khi gặp ác mộng. Hần không chần chừ giang tay ôm lấy nàng vào lòng, ôn nhu nhẹ nhàng nói.

"Không sao rồi, Tiểu Chi, nàng đừng sợ,sẽ không có gì có thể làm hại nàng được nữa. Đừng sợ nữa..... "

Không biết có phải Hàn Nguyệt Chi thật sự nghe được không mà một lúc sau nàng đã bình thường trở lại.

Thấy nàng đã bình thường trở lại, hần duy trì tư thế ôm nàng, cùng nàng đi vào giấc ngủ êm.

Lúc này, ở một góc tối có một nam nhân âm lãnh đang đứng quay lưng về phía thuộc hạ.

"Nàng ta đã làm như vậy sao? "

"Vâng thưa giáo chủ, có cần báo chuyện này cho thiếu chủ không? "

"Không cần, sau khi mọi chuyện đã rồi ren thì hãy báo cho hần biết "

"Thuộc hạ đã hiểu "

Sau khi tên thuộc hạ rời đi, người kia liền ngược nhìn bầu trời đêm, trong lòng thầm nhủ, chúng ta sắp được gặp lại nhau rồi, ta biết ngươi muốn ta trở nên tốt đẹp nhưng vì ngươi, dù cho có bị gọi là đại ma đầu ta vẫn cam chịu. Vì thế, hãy trở về bên cạnh một ác ma như ta, chúng ta cùng trở về quãng thời gian hạnh phúc như trước, được không?

Sáng sớm hôm sau, một thông tin khiến cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên, Hàn Khiết Nam, Bạch Vân Nhu, Kim Vương Lâm Vũ Hạo cùng Tề Vương Trần Thiên Vũ tất cả đều đồng loạt bỏ cuộc.

Hiện tại chỉ còn hai người là Bạch Thiên Chính cùng Lã giáo chủ sẽ phân tài cao thấp ở vòng cuối. Đây vừa là cuộc chiến chứng tỏ thực lực, cũng là

trận chiến giành giai nhân.

Chỉ ba ngày ngắn ngủi đã có nao nhiêu sự việc diễn ra liên tiếp. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vào thời điểm này?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trận chiến sinh tử (1)

Vì Vân Tiểu Niên xảy ra chuyện, đồng thời Bạch Vân Nhu cũng có liên quan nên trận thi đấu cuối cùng Mộc Vũ Hiên đã dời lại.

Nhưng sáng nay, khi tin tức bốn người Bạch Vân Nhu, Hàn Khiết Nam, Trần Thiên Vũ, Lâm Vũ Hạo đều không hẹn mà cùng bỏ cuộc.

Lúc này.....

" Rốt cuộc người của ngươi làm gì mà để sự việc diễn ra như thế này? Nếu nàng có chuyện gì ta nhất định không bỏ qua cho ngươi!! ". Hàn Khiết Nam tức giận nói.

" Tiểu tử, ngươi bình tĩnh một chút, chuyện này cũng không thể trách Lãnh tiểu tử được "

Hoàng Dực ở bên cạnh khuyên Hàn Khiết Nam, Hoàng Lâm ở bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

" Không trách hắn thì trách ai, ra đã giao nàng cho hắn bảo vệ nhưng giờ thì sao chứ "

" Ngươi nhỏ giọng một chút, Tiểu Chi nàng vẫn đang ngủ ". Lúc này Lãnh giáo chủ mới lên tiếng, nhưng chỉ là lời nhắc nhở Hàn Khiết Nam nhỏ giọng lại.

Nghe lời đó, Hàn Khiết Nam chỉ muốn chửi tên khốn kia một trận, nhưng nghĩ đến Chi nhi đang nghỉ ngơi ở bên trong, hắn chỉ đành im lặng ngồi xuống. Dạ Minh Nguyệt - ĐBLQĐ

" Chuyện này rất kỳ lạ, kẻ chủ mưu biết được người quan trọng nhất của ngươi đang ở thôn Thanh Nhã. Có thể diệt được sát thủ của Huyết giáo ta, tên này quả thật có lai lịch không nhỏ. Một truyện trùng hợp nữa là cả Kim Hậu cùng một người nữa của Tề Vương bị bắt đi. Có phải như vậy không, Kim Vương? Tề Vương? "

" Đúng, là như vậy ". Trần Thiên Chính cùng Lâm Vũ Hạo đồng thanh trả lời.

Khuya hôm qua, cả ba người Hàn Khiết Nam, Trần Thiên Vũ và Lâm Vũ Hạo đều nhận được một phong thư. Trong thư nói rằng nếu muốn người quan trọng nhất của mình được an toàn thì hãy bỏ cuộc trong lượt đấu cuối cùng của Đại hội võ lâm.

Nhận được tin đó, Trần Thiên Vũ cùng Lâm Vũ Hạo đang ở trong thư phòng xem kết quả điều tra liền nhanh chóng chạy về phòng.

Đồ đạc trong phòng đều lộn xộn, bàn ghế đều gãy hết. Vân Tiểu Niên vốn đang nghỉ ngơi trên giường nay không thấy đâu, chỉ còn Trần Y Nhiên đang bất tỉnh nằm dưới sàn. Trần Thiên Vũ thấy muội muội mình vẫn còn ở đây, hắn liền hiểu người bị bọn chúng bắt là ai.

Khi đưa Trần Y Nhiên đến cho Từ Nguyệt xem thử, cả hai người mới biết Hàn Khiết Nam cũng nhận được lá thư. Cho đến khi ám vệ của Trần Thiên Chính báo cáo, hắn mới tin đây chính là sự thật.

Ba người nam nhân ngồi điều tra suy nghĩ cả đêm, sau đó mới đồng ý với điều kiện được nêu trong thư. Nhưng thật không ngờ là ngay cả Bạch Vân Nhu cũng bỏ cuộc, đây chẳng qua chỉ là trùng hợp hay là có ẩn ý?

Sau một đêm ôm giai nhân vào lòng, tâm tình Lãnh giáo chủ rất tốt. Nhưng không ngờ sau khi tỉnh dậy lại bị tiếng mắng chửi của Hàn Khiết Nam làm phiền. Dù sao người cũng do hắn phụ trách bảo vệ, hiện tại xảy ra chuyện này, nếu làm ngơ thì không phải tính cách của hắn.

" Chuyện này ta sẽ cho người điều tra, nhất định sẽ trả người lại cho ngươi một cách hoàn hảo. Còn về phần Kim Vương cùng Tề Vương, các người hãy yên tâm mà chờ đợi. Ảnh Hồn "

" Có thuộc hạ "

" Ta giao chuyện này cho ngươi "

" Thuộc hạ đã hiểu "

Khi Ảnh Hồn đi đến trước cửa liền đụng phải Trần Y Nhiên đang hối hả chạy đến. Nhìn thấy nàng sắp ngã, hắn vội vươn tay kéo nàng lại. Dạ Minh Nguyệt - ĐBLQĐ

Khi biết được sự tình, Trần Y Nhiên liền chạy đến tìm Trần Thiên Vũ. Không ngờ lại đụng phải một kẻ không thèm nhìn đường, cứ nghĩ là phải chịu đau, không ngờ nàng lại được ôm vào lòng tên kia.

Lời mắng chửi chưa kịp ra khỏi miệng thì nàng đã há miệng ngạc nhiên đứng đó. Chỉ thấy một nam nhân rất trẻ tuổi đang ôm nàng. Dung mạo không bằng Hoàng huynh nàng nhưng khí chất của hắn có gì đó thu hút nàng, khiến nàng không tự chủ được muốn lại gần.

Trần Y Nhiên cứ đứng đó không nói gì, cho đến khi Ảnh Hồn buông nàng ra, lên tiếng nói.

" Thuộc hạ thất lễ, mong Công chúa thứ lỗi "

Nói rồi hắn nhanh chóng rời đi, để lại Trần Y Nhiên ngơ ngác đứng đó.

" Y Nhiên, muội đứng đó làm gì vậy? "

Mãi đến lúc này, Trần Y Nhiên mới chợt tỉnh lại.

" Kim Vương, Hoàng huynh à, chuyện đó là thật chứ? Bọn chúng muốn gì từ chúng ta chứ? "

" Đã không có chuyện gì rồi, muội đừng lo, rất nhanh Kim Hậu cùng nàng ấy sẽ quay về "

" Vậy thì tốt rồi, đúng rồi, người vừa chạy ra lúc nãy là ai vậy? Là người của chúng ta sao? Muội chưa từng thấy hắn bao giờ? "

" Muội nói người mặc huyết y đó sao? Đó là người của Huyết giáo, chuyện lần này sẽ do hắn lo liệu, hình như tên hắn là Ảnh Hồn "

" Ảnh Hồn..... Ảnh Hồn sao? "

" Sao vậy, có chuyện gì sao? "

" À, không có chuyện gì, Hoàng huynh, chúng ta mau trở về thôi, ở lại đây không tiện lắm "

" Cũng đúng, Kim Vương, ngài hãy đến ở chung với ta đi, cũng dễ dàng khi có tin tức mới hơn "

" Vậy ta cũng không khách khí "

Trước khi đi, Trần Y Nhiên không khỏi quay đầu lại nhìn nơi mà Ảnh Hồn vừa đi mất, nàng tự hỏi cảm giác trong lòng không biết là gì? Nhưng nó khiến cho tim nàng đập rất nhanh.

Lúc Ảnh Hồn vươn tay giữ lấy Trần Y Nhiên, khi nhìn thấy rõ dung mạo của nàng, hắn cũng không hiểu sao mình lại có cảm giác bồn chồn, vì thế hắn mất một lúc mới có thể ổn định lại tinh thần mình.

Hắn cũng không hiểu vì sao mình lại như thế, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy bồn chồn trước một người phụ nữ. Lúc này đây, một hạt giống tình yêu nữa lại tiếp tục nảy mầm.

Sau khi hai Trần Thiên Vũ, Trần Y Nhiên và Lâm Vũ Hạo rời đi, lúc này Lãnh giáo chủ mới lấy ra một phong thư bí mật.

" Ngươi nghĩ sao về việc này? ". Hắn đưa lá thư cho Hân Khiết Nam và hai lão Hoàng Dục cùng Hoàng Lâm xem.

" Tại sao ngươi không đưa lá thư này cho bọn họ xem? "

" Ngươi muốn hy sinh nàng để cứu hai người mà ngươi chưa từng quen biết sao? ". Lúc này giọng của Lãnh giáo chủ trở nên lạnh nhạt.

" Ta không có ý đó!!!! Dù sao Vân Tiểu Niên và người đó vẫn là người quen của Chi nhi, cho dù ngươi không muốn thì muội ấy nhất định sẽ tự mình đi, muội ấy không muốn ai vì mình mà bị tổn thương. Chắc ngươi cũng hiểu điều đó nghĩa là gì "

" Dù thế nào ta cũng không để Tiểu Chi mạo hiểm, ta nhất định đưa người an toàn trở về cho các ngươi. Hiện tại đừng để Tiểu Chi biết chuyện "

" Tiểu tử, ngươi nghĩ có thể giấu Nguyệt nhi được bao lâu!? Sớm muộn gì con bé cũng sẽ nhận ra thôi. Tốt nhất ngươi nên nói rõ sự thật, như vậy cũng dễ lập kế hoạch hơn "

Hoàng Dục ngồi một bên lúc này nêu lên ý kiến của mình. Dù sao lão cũng là sư phụ của nàng, tính tình nàng như thế nào lão cũng biết, mặc dù có hơi nguy hiểm nhưng vẫn tốt hơn là lừa dối nàng.

" Ý ta đã quyết rồi, Dục Vương, ngươi có hương liệu giúp người an giấc ngủ lâu không? "

" Có, ngươi muốn để làm gì? ". Lão nghi hoặc hỏi.

" Hãy đốt một ít cho Chi nhi, nếu 3 ngày sau vẫn chưa có kết quả, lúc đó ta sẽ nói với nàng "

"Haiz, thôi được rồi, đồ đệ, con mau đi tập luyện đi, ngày mai còn phải thi đấu với Bạch Thiên Chính. Chuyện này tạm thời dừng ở đây. Hàn thiếu gia, ngươi cũng nên nghỉ ngơi một chút đi, từ đêm qua đến giờ ngươi chưa chớp mắt lúc nào. Sur đệ, đệ mau đi xông được liệu cho con bé đi, dù sao cũng đã thức hơn hai ngày, nhân dịp này để con bé nghỉ ngơi một chút "

--- ----- Ở một mật đạo gần đó --- -----

" Rốt cuộc mục đích của ngươi là gì? "

" Hahaha, Kim Hậu, ngài cứ yên tâm, sau khi đạt được mục đích của mình ngài sẽ được trả về cho Kim Vương. Nhưng thật không ngờ, người mà Tề Vương đề ý lại là một người điên, còn Hàn Khiết Nam lại là một thôn cô ".

Nói rồi nàng ta nhìn về phía hai người đang ngồi trong góc, một người đang sợ hãi ngồi co mình lại, người còn lại ở bên cạnh an ủi nàng ta.

Nếu nói đây chính là đối tượng của Tề Vương và Hàn Khiết Nam chắc chắn sẽ không ai tin.

" Vậy thì sao, yêu một người đâu cần phải dựa vào thân phận. Nhưng ta thật không ngờ, Bạch Vân Nhu, người thế mà lại đi cầu kết với ma nữ làm ra chuyện này! "

" Hahahaha, đa tạ Kim Hậu đã đánh giá cao ma nữ ta đây, Thanh Ngọc đây thật là vinh hạnh "

Thanh Ngọc lúc trước chỉ là một thôn nữ bình thường, sau khi nhà xảy ra biến cố lớn liền gia nhập vào Ma giáo. Từ đó mọi người đều biết đến danh Thanh Ngọc, một ma nữ luôn thích giết chóc và uống máu người.

" Ma nữ thì sao!? Chỉ cần nàng ta có thể giúp ta khiến cho Hàn Nguyệt Chi sống không bằng chết, thân bại danh liệt là được!!! ". Giọng Bạch Vân Nhu lúc này trở nên lạnh nhạt.

" Có lẽ ngươi nhầm rồi, ta với Hàn tiểu thư không hề quen biết, hành động này của ngươi chỉ là đang trả thù ta thôi ". Vân Tiểu Niên lên tiếng khẳng định.

" Vậy là Kim Hậu nổi tiếng thông minh chưa biết sự thật rồi, quả nhiên chỉ được nhan sắc quyến rũ nam nhân. Thật ra, tỷ muội tốt Từ Nguyệt của ngươi chính là..... "

" Ngươi câm miệng cho ta!! "

Bạch Vân Nhu chưa kịp nói hết đã bị người ngồi trong góc cắt ngang. Đây chính là tiểu thôn cô, cũng là vị hôn thê mà Hàn Khiết Nam đã che giấu bấy lâu nay.

Bạch Vân Nhu nghe thế về mặt liền trở nên vặn vẹo, tức giận đi đến bên cạnh nàng ta 'chát' một tiếng.

" Câm miệng? Ngươi có tư cách để nói với ta câu đó sao!? Thật không hiểu Khiết Nam ca ca thích ngươi ở điểm gì. Ta hận không thể ngay lập tức hành hạ ngươi sống dở chết dở, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của ngươi chỉ khiến ta càng thêm kinh tởm. Nhưng chờ đến lúc Khiết Nam ca ca hủy hôn với ngươi, khi đó hành hạ ngươi cũng không muộn. Hahaha..... "

" Đủ rồi, Vân Nhu, đến lúc ngươi trở về rồi, đừng để bị phát hiện đấy "

" Ta biết rồi "

Nói rồi Bạch Vân Nhu cùng Thanh Ngọc rời khỏi mật đạo.

" Nghe danh đã lâu, không ngờ lại được gặp Kim Hậu trong hoàn cảnh này. Về chuyện của Chi nhi, thật ra là..... "

" Chuyện này cô nương không cần phải nói, dù cho Từ Nguyệt chính là Hàn Nguyệt Chi thì sao? Ta biết muội ấy là người như thế nào, bao nhiêu lời đồn trên giang hồ tàn ác như thế nào. Tìm một thân phận khác để sống yên ổn, điều đó cũng không có gì sai cả! "

" Vậy ta xin cảm tạ Kim Hậu "

" Đừng gọi ta như thế, dù sao ta vẫn chưa cử hành đại hôn. Ta thấy tuổi của chúng ta cũng xấp xỉ nhau, đứng rồi, ngươi tên là gì? "

" Thát lễ rồi, ta tên là Nguyệt Ánh Nhi, còn vị muội muội kia tên là Diệp Uyển. Cũng thật tội, còn trẻ thế kia mà đã trở nên điên dại. Không biết muội ấy đã gặp chuyện gì mà trở nên như thế này "

" Cũng thật tội, hay chúng ta qua nói chuyện với muội ấy đi, cũng giúp muội ấy bớt phần sợ hãi "

Cứ thế, mật đạo nơi đây đã trở thành nơi hàn huyên làm quen của ba nữ nhân.

Ở bên ngoài mật đạo, một nam nhân vận huyết đang đứng quan sát bên ngoài. Khi nhìn thấy Bạch Vân Nhu cùng Thanh Ngọc đi ra, hắn chưa kịp rời đi báo tin đã trúng ám chiêu.

Lúc này, Trần Y Nhiên cảm thấy trong người rất khó chịu, thật là khó thở. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy đau như vậy, vì sao lại vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trận chiến sinh tử (2)

Hôm nay là trận thi đấu giữa Bạch Thiên Chính và Lãnh giáo chủ. Mới tờ mờ sáng, hầu như tất cả mọi người đều đã có mặt tại sân thi đấu. Người do nôn nóng, người thì cá cược, người thì bàn tán xôn xao.....

Trần Thiên Vũ, Lâm Vũ Hạo cùng Trần Y Nhiên đã đến từ sớm. Bởi vì trong thư có nêu rõ phải đến tham dự trận đấu cuối cùng này, nếu không có mặt, bọn họ sẽ chỉ nhận được một cái xác mà thôi.

Chuyện này Hàn Khiết Nam không dám nói cho Mộc Vũ Hiên. Chuyện năm xưa đã khiến Mộc thúc tổn thất rất nhiều người. Nếu bây giờ nói cho Mộc thúc, người nhất định sẽ báo cho phụ thân. Hắn cũng không muốn người phải lo lắng vì chuyện của hậu bối.

Bạch Thiên Chính cũng đã đến từ sớm, thời gian thi đấu cũng sắp đến, nhưng vẫn chưa thấy Lãnh giáo chủ xuất hiện. Lúc này tiếng bàn tán bắt đầu vang lên.

"Đã sắp bắt đầu thi đấu rồi, tại sao người vẫn chưa xuất hiện?"

"Không lẽ Lãnh giáo chủ sợ nên bỏ cuộc rồi?"

"Họa diên như người mới nghĩ như vậy, người nghĩ Lãnh giáo chủ nhu nhược như người sao. Đừng quên đây cũng là cuộc chiến giành hồng nhan"

"Là Từ Nguyệt phải không? Ta nghe nói cả Bạch thiếu gia và Lãnh giáo chủ đều có ý với nàng ta"

"Vì Từ Nguyệt mà cả hai người bọn họ đã đấu khẩu với nhau đấy. Cơ mà này giờ vẫn không thấy Từ Nguyệt đâu, không lẽ đang cùng Lãnh giáo chủ "hàn huyên" trước trận chiến!?"

"Có lẽ là vậy, hahaha....."

Nghe lời này, không khí xung quanh giảm một cách nhanh chóng. Bạch Thiên Chính toàn thân đang tỏa ra sát khí.

Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh người vừa bàn tán lúc nãy, lạnh lùng đánh cho tên đó một chương, nói.

"Ai cho phép người nói về nàng như vậy?"

Tất cả mọi người đều đồng loạt im lặng, nếu mà họ tiếp tục nói, thì hôm nay chính là ngày về chầu tổ tiên rồi.

Còn Bạch Vân Nhu hôm nay im lặng lạ thường, nếu là mọi khi nàng nhất định sẽ lên tiếng bồi nhạo Hàn Nguyệt Chi. Hiện tại trong lòng nàng đang rất lo lắng, nếu hôm nay ả ta cùng Lãnh giáo chủ không đến, kế hoạch của bọn họ sẽ đổ sông đổ bể.

Đang lúc Bạch Vân Nhu đang lo lắng thì một thân hắc y từ trên không nhẹ nhàng đáp xuống. Với mặt nạ trên mặt, Lãnh giáo chủ vẫn lạnh lùng đi đến.

Thấy hắn chỉ đi đến một mình, Bạch Thiên Chính thắc mắc hỏi.

"Từ Nguyệt, nàng.... nàng không đến sao?"

"Hiện tại nàng đang rất mệt, vẫn còn ngủ ở trong phòng. Người muốn đánh thức nàng sao?". Lúc này giọng của hắn trở nên lạnh dần.

Một lời thốt ra khiến Bạch Thiên Chính sững người. Những người khác lại cảm thấy lời này thật là ám muội, không lẽ đêm hôm qua hai người họ thật sự.....

Hàn Khiết Nam thì cảm thấy tức giận không thôi, nhất định là hắn cố ý nói lời đó, cũng may là thân phận của muội ấy vẫn chưa bị lộ, nếu không phải thật sự gả cho tên khốn kia rồi.

"Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!!!". Bạch Thiên Chính không chờ Mộc Vũ Hiên ra hiệu bắt đầu đã tự mình xông đến khai chiến.

"Hừ"

Bạch Thiên Chính nhân cơ hội Lãnh giáo chủ chưa kịp nhận ra đã đánh một chương vào vai phải của hắn, sau đó nhanh chóng dùng lưỡi kiếm nhắm đến vị trí tim mà đâm vào. Nhưng Lãnh giáo chủ không phải người dễ dãi, hắn nhanh chóng né một chương kia sau đó cầm thanh kiếm nhắm đến vị trí tim

của Bạch Thiên Chính.

Khi hai thanh kiếm sắp chạm vào ngực của đối phương, Bạch Thiên Chính thu kiếm quay trở lại. Nhân lúc đối thủ chưa nhận ra hắn lại nhanh chóng dùng ám khí phóng về đối thủ nhưng lại thất bại.

"Không ngờ Bạch công tử lại sử dụng ám khí để đối phó ta. Loại đánh hèn hạ này chính là thứ mà ta ghét nhất!!!!!! "

"Vậy thì sao? Luật không quy định không được sử dụng ám khí, ngươi ghét hay không, ta hoàn toàn không quan tâm "

Bỗng nhiên từ phía xa có một tiếng nổ vang lên thu hút ánh nhìn của mọi người, đương nhiên ngoại trừ hai nhân vật chính đang đứng trên sân thi đấu.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Không lẽ có tấn công? ". Mọi người bắt đầu bàn tán.

"Không thể nào, các môn phái đều tập trung tại đây, ai lại có gan lớn mà đánh vào đây chứ? "

"Ta nghĩ không chừng là..... "

"Cũng có thể, hay là.... "

Vô số lời bàn tán bắt vang lên, ai nấy cũng đều lo nhìn về phía tiếng nổ phát ra. Bạch Thiên Chính và Lãnh giáo chủ vẫn đứng đó nhìn nhau bằng đôi mắt "thân thiện". Bỗng một tiếng sáo vang lên.

Lúc đầu mọi người cảm thấy tiếng sáo thật dễ chịu, nhưng càng về sau lỗ tai của họ ngày càng đau. Mọi người ai nấy cố gắng lấy tay che tai lại để không phải nghe, nhưng cũng không thể giảm bớt phần đau đớn ở tai lại.

Bạch Thiên Chính không hiểu sao toàn thân mình đều tê dại, hắn không thể cử động thân hình của mình được. Nhìn sang phía Lãnh giáo chủ, hiện tại duy chỉ có mình hắn là không có việc gì, tại sao chứ? Vì có gì hắn lại tài giỏi hơn ta? Vì sao hắn lại có được Từ Nguyệt chi trong thời gian ngắn? Đợi khi hắn lấy được máu của Hàn Nguyệt Chi, luyện thành tâng 10 của Hắc thần công, hắn nhất định phải trả giá.

Trái ngược lại với mọi người, Bạch Vân Nhu chậm rãi đi lên, ngồi xuống nói với Bạch Thiên Chính.

"Ca ca, muội xin lỗi, nhưng nếu không hạ được huynh, muội không thể xử lý Từ Nguyệt được. Huynh đừng nhìn muội bằng ánh mắt đó, chờ sau khi muội vạch trần bộ mặt thật của ả, huynh nhất định sẽ cảm ơn muội "

Lúc này, Thanh Ngọc không biết đã xuất hiện kể bên Bạch Vân Nhu từ lúc nào, phía sau ả ta là Vân Tiểu Niên, Nguyệt Ánh Nhi cùng Diệp Uyển đang bị trói chặt.

"Tiểu Niên "

"Ánh Nhi "

"Tiểu Uyển "

Lâm Vũ Hạo, Hàn Khiết Nam, Trần Thiên Vũ nhìn thấy người trong lòng liền vui sướng kêu lên. Nhưng khi nhìn đến sợi dây thừng đang quấn quanh người các nàng, lưỡi gươm đang kề sát ngay cổ, cả ba người đều cảm thấy đau lòng.

"Lãnh giáo chủ, ngươi..... ngươi có nhớ ta là ai không? ". Thanh Ngõ thẹn thùng nhìn về phía Lãnh giáo chủ mà hỏi.

"Tại sao ta phải nhớ đến ma nữ là ngươi chứ!? Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa biết hiện tại bây giờ ngươi khiến ta nhớ đến chỉ có một hay sao? "

"Hahahaha, ma nữ sao? Phải, ta chính là ma nữ, vậy thì sao? Ta chờ ngươi đã bao nhiêu năm, ngươi cũng biết điều đó, vậy thì tại sao!? Tại sao lại chọn ả ta? Các người quen nhau chỉ có vài ngày mà thôi! "

"Vội nàng là vài ngày, nhưng với ta đã là vài tháng "

Thanh Ngọc sững sờ trước câu nói đó, sau đó ả ta điên cuồng cười.

"Điều kiện ta đã nói cho ngươi, lấy Hàn Nguyệt Chi đổi lấy ba người bọn họ, nhưng ta vẫn không thấy ngươi đâu "

"Hàn Nguyệt Chi? ". Bạch Thiên Chính nghe thế sững sốt, thật không ngờ tên khốn kia lại dám lừa dối Từ Nguyệt để tư thông với tiện nhân kia.

"Ngươi dám phản bội Từ Nguyệt vì tiện nhân Hàn Nguyệt Chi, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi. Vân Nhu, mau đưa thuốc giải cho ta "

"Muội không đưa! Ca ca, Từ Nguyệt và Hàn Nguyệt Chi vốn là cùng một người, ả ta đang đùa giỡn với huynh đấy "

"Muội..... muội vừa nói gì? "

Bạch Thiên Chính vẻ mặt kích động hỏi lại Bạch Vân Nhu.

"Hàn Nguyệt Chi và Tử Nguyệt vốn là một người, huynh hà cớ gì phải mê luyến người mà huynh vốn ghét chứ. Huynh mau tỉnh lại đi ca ca à "

"Không, không, ta không tin!!!! Nhất định là muội đáng nói dối, mau rút lại lời đó, không thù đừng trách ta "

Bạch Thiên Chính trong cơn kích động đã vận Hắc thần công, dễ dàng loại bỏ độc tố trong người. Giờ phút này hắn chẳng khác gì một người điên, một tay siết chặt lấy cổ của Bạch Vân Nhu bắt nàng rút lại lời nói.

Thanh Ngọc thâm than trong lòng, không ổn, thiếu chủ đã bộc phát tính khí, kế hoạch có thể thất bại.

Lúc này, một bóng dáng hồng y từ từ đáp xuống.

"Người các ngươi cần là ta "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trận chiến sinh tử (3)

"Người các ngươi cần chính là ta, ba người các nàng không hề liên quan "

Nàng đã nghe được tất cả nội chuyện khi mọi người lên kế hoạch. Khi sư phụ xông hương liệu để nàng ngủ thiếp đi, nàng đã dùng vải bịt kín mũi đồng thời nín thở.

Sau khi chắc chắn lão Hoàng Dục đã đi khỏi, Hàn Nguyệt Chi chậm rãi ngồi dậy. Hàn Nguyệt Chi đã ngồi ngẩn người rất lâu, nàng thật không biết mình đã làm gì đắc tội với người khác. Đến cả Vân Nhu tỷ tỷ nàng vừa mới quen không lâu cũng bị liên lụy vào việc này.

Không thể được, nàng không thể để người vô tội bị kéo vào chỉ vì nàng. Nàng cố gắng đến nhanh nhất có thể nhưng thật không ngờ rằng Bạch Vân Nhu lại có liên quan trong vụ này.

Bạch Thiên Chính nhìn thấy giai nhân trong lòng, bàn tay đang bóp chặt cổ Bạch Vân Nhu chậm rãi buông thả, kích động đi đến bên nàng.

"Tử Nguyệt, nàng đã đến rồi "

Bản thân Bạch Thiên Chính cũng quên mất bản thân đang vận Hắc thần công, lúc này toàn thân hắn đều bao phủ bởi nội lực. Nếu có ai đến gần hắn vào lúc này, dù không chết nhưng chắc chắn cũng bị nội thương không nhẹ.

Hàn Nguyệt Chi vẫn đứng đó, có lẽ đã đến lúc mọi chuyện nên được làm rõ, nghĩ xong nàng liền bước về phía hắn.

"Bạch công tử, ta.... "

"Cẩn thận!!! "

Lão Hoàng Dục vội vàng giữ nàng lại, lão nhận ra được đây chính là Hắc thần công, nếu như đến gần hắn lúc này chắc chắn sẽ bị nội lực quanh người đã thương.

"Nguyệt nhi, hiện tại con không để đến gần hắn. Vì sự thật không ngờ Bạch Thiên Chính lại biết sử dụng Hắc thần công, đây là loại võ công chân truyền của tất cả Giáo chủ của Ma giáo! "

"Giáo chủ Ma giáo, vậy chẳng lẽ.... "

Hàn Nguyệt Chi chưa kịp dứt lời, nàng đã bị Hoàng Dục ôm lấy nhảy ra xa. Quay đầu lại chỉ thấy Bạch Thiên Chính mặt đầy sát khí đang đứng ngay chỗ mà nàng đã đứng, mặt đất đã bị nội lực đánh cho vỡ ra.

"Mau buông nàng ra, dù cho có là sư phụ của nàng ta nhất quyết sẽ không nương tay "

Lúc này Lãnh giáo chủ đã đứng bên cạnh Hoàng Dục, mặt mày âm trầm giành lại giai nhân vào lòng.

"Tiểu tử ngươi ghen gì mà ghen, mau đưa Nguyệt đi nhanh lên, ở lại đây con bé càng nguy hiểm hơn thôi "

Lão vừa nói xong thì Bạch Thiên Chính đã áp sát ngay gần bên, Hoàng Dục liền nhanh chóng đổi chiêu với hắn. Nhưng Bạch Thiên Chính không hề chú ý tới lão, mắt hắn vẫn dõi theo bóng dáng của người trong lòng. Hắn vội vàng đuổi theo phía sau.

Bạch Thiên Chính không biết từ lúc nào đã cầm trên tay thanh nhuyễn kiếm điên cuồng nhắm Lãnh giáo chủ mà xuống tay. Tất cả những gì hấn nghĩ bây giờ chính là giành lại giai nhân thuộc về mình.

Hàn Nguyệt Chi cảm thấy cứ như bây giờ cũng không phải cách hay, nhưng nếu bây giờ liều mạng nhảy xuống chủ có thể khiến cho mọi chuyện rồi hơn thối.

" Sư huynh, cứ như thế này cũng phải cách, huynh mau để muội xuống trước đi "

" Tiểu Chi, nàng đừng lo lắng, ta có thể tự mình đối phó với hấn, nàng hãy tin vào ta "

Không phải hấn không muốn mà là không thể, nếu như lúc này để nàng xuống, Bạch Thiên Chính nhất định sẽ nhân cơ hội bắt lấy nàng. Vì thế hấn không thể buông nàng ra dù chỉ một giây.

"Nhưng mà..... Cẩn thận!!! "

Chưa kịp nhận ra là chuyện gì, hấn chỉ thấy người trước mặt đã xoay người nhận lấy kiếm vào vai, sượt qua bên mặt, mặt nạ trên mặt cũng nhòe mà rớt xuống. Bạch Thiên Chính vào lúc này liền chợt tỉnh, vội vàng thu kiếm lại.

Bản thân nàng cũng không hiểu vì sao mình lại làm vậy, khi thanh kiếm đã gần chạm đến sư huynh nàng chỉ muốn huynh ấy không bị thương, vì thế nàng liều mạng xoay mình nhận lấy một lưỡi gươm kia.

Còn về bản thân Lãnh giáo chủ lúc này hồi hận không thôi, bản thân hấn đã cảm nhận được thanh kiếm sắp tới gần, nhưng hấn lại có thể dễ dàng tránh được. Thật không ngờ chỉ vì chủ quan mà khiến cho nàng bị thương. Hấn quả thật hồi hận không thôi.

Hàn Khiết Nam và lão Hoàng Dực thấy nàng bị thương vội vã chạy đến xem thử, vết thương không sâu. Lúc này tất cả mọi người xung quanh đều đã đứng hình, hai mắt chăm chăm nhìn nữ tử hồng y đang ngồi ở kia.

Làn da trắng nõn cùng với mái tóc đen dài. Mắt nàng sáng như hai viên ngọc, đôi mày lá liễu, môi nàng đỏ mọng như một loài hoa độc thu hút mọi người nhìn vào nó.

" Người chính là Hàn Nguyệt Chi "

Bạch Thiên Chính lúc đầu còn hốt hoảng khi đã thương nàng, nhưng khi nhìn thấy diện mạo kia, hấn liền nhận ra đó là ai, chính là nữ nhân mà cả đời mà hấn ghét nhất, Hàn Nguyệt Chi.

Không thể nào, hấn không thể chấp nhận được điều này!!

" Hàn Nguyệt Chi, rốt cuộc ngươi đã làm gì Từ Nguyệt? Nàng đang ở đâu? Nếu tiện nhân ngươi dám làm gì nàng, ngươi chắc chắn chết không toàn thây!!! ". Bạch Thiên Chính điên cuồng hét lên.

" Bạch Thiên Chính, ngươi..... "

Hàn Khiết Nam tức giận đến mức muốn giết người, thật là kẻ hai mặt, khi nhận ra đây là ai thì hấn lại điên cuồng chửi rủa, vậy thì lời nói yêu thương kia chân thật ở chỗ nào!? Đang muốn phản bác lại lời của Bạch Thiên Chính, Hàn Nguyệt Chi đã ngăn hấn lại.

" Bạch thiếu gia, Từ Nguyệt thật sự không tồn tại, nói đúng hơn nàng chỉ là một thân phận khác do ta tạo nên. Ta xin lỗi nếu làm cho thiếu gia thất vọng, nhưng Từ Nguyệt chính là Hàn Nguyệt Chi ta đây "

Bạch Vân Nhu sau khi bình tĩnh sau cơn đau ở cổ, thấy cảnh tượng này nàng liền vui mừng chạy đến gần Bạch Thiên Chính nói.

" Ca ca, muội nói chính là sự thật. Á tiện nhân này biết huynh không muốn cưới ả nên mới tạo thân phận khác để dụ dỗ huynh. Đã vậy hiện tại còn ở chung với nam nhân khác, quả thật là so với kỹ nữ thật là giống. Ca ca, huynh mau giết chết ả đi "

Tất cả mọi người xung quanh nghe thế liền lên tiếng chỉ trích Hàn Nguyệt Chi, chỉ với một câu nói của Bạch Vân Nhu, lúc này Hàn Nguyệt Chi chả khác gì một kỹ nữ trong thanh lâu. Duy chỉ Bạch Thiên Chính vẫn đang đứng yên tại chỗ, không biết là đang buồn hay giận.

"Từ Nguyệt chính là Hàn Nguyệt Chi ta", câu nói này cứ lặp đi hàng trăm nghìn lần trong đầu Bạch Thiên Chính. Rốt cuộc hấn đã bị lừa dối, hay là đã tự tay mình đẩy nàng ra xa đây!? Nếu nói nàng ta tạo thân phận để quyến rũ hấn, vậy tại sao nàng lại không nói sự thật khi hấn từ hôn!? Chắc chắn là do cách hành xử từ trước đến giờ của hấn, chắc chắn là như vậy. Nghĩ đến đây, hấn điên cuồng hét lên. Dạ Minh Nguyệt -

" Aaaaaaaaaa "

Bạch Thiên Chính lúc này điên cuồng cầm kiếm chém loạn xạ, ngay cả Bạch Vân Nhu cũng không dám đến gần hấn. Lúc này, Thanh Ngọc bất ngờ đánh vào phía sau gáy của hấn.

" Xin Thiếu chủ thứ lỗi cho thuộc hạ "

Sau lời nói của nàng ta, tất cả mọi người đều bất ngờ, hóa ra Bạch Thiên Chính lại là Thiếu chủ của Ma giáo, cũng chính là Giáo chủ kế nhiệm. Điều này

chúng tỏ Bạch gia chính là kẻ thù của danh môn chính phái bọn họ. Tất cả mọi người đều bắt đầu chia mũi kiếm vào Bạch Vân Nhu.

"Nói chuyện đến đây là đủ rồi, bây giờ các ngươi có chịu giao Hàn Nguyệt Chi không? Nếu không hãy chuẩn bị nhận xác ba người các nàng đi". Thanh Ngọc lên tiếng.

Lưỡi kiếm trên cổ Vân Tiểu Niên, Nguyệt Ánh Nhi và Diệp Uyển lại cứa sâu thêm vài phần, một dòng máu tươi chậm rãi chảy ra. Lâm Vũ Hạo, Trần Thiên Vũ cùng Hàn Khiết nam gấp rút muốn chết, hận không thể chịu một kiếm dìm các nàng, nhưng thỏa thuận đã đặt ra, bọn họ cũng không thể nuốt lời.

"Đương nhiên là...."

"Được!"

Lãnh giáo chủ đang muốn chối bỏ, thì Hàn Nguyệt Chi đã lên tiếng chấp thuận. Có lẽ, mọi chuyện nên kết thúc ở đây.

"Tiểu Chi, nàng đang nói gì vậy, ta nhất quyết không cho phép nàng đi theo ả ta. Tin tưởng ta, nhất định ta sẽ cứu thoát ba người các nàng an toàn"

"Sư huynh, đến đây là đủ rồi. Dù sao muội cũng cảm ơn huynh, từ sau khi mẩu thân mất, chưa có ai thật lòng quan tâm chăm sóc muội ngoài phụ thân và ca ca. Muội không dám chấp nhận tình cảm của huynh, muội cảm thấy mình không xứng với tình cảm đó chút nào"

"Chi nhi, muội đang nói gì vậy? Chuyện này là không thể nào!!"

"Ca ca, muội biết là huynh lo cho muội nhưng không thể để tẩu tẩu nguy hiểm vì muội, cho dù tẩu có đồng ý nhưng muội thì không!"

"Chi nhi....."

"Ý muội đã quyết, huynh đừng nói thêm nữa"

Hàn Nguyệt Chi chậm rãi đi đến lên Lãnh giáo chủ, cầm lấy bàn tay đã cố gắng sưởi ấm cho nàng bao nhiêu lâu nay.

"Sư huynh, muội thật sự cảm ơn huynh, hãy coi đây như là món quà muội tặng cho huynh"

Nói rồi nàng nhẹ nhàng kiễng chân lên hôn lên gò má hần, nhưng bởi vì chiếc mặt nạ nên hần không thể cảm nhận được. Lúc này hần vừa vui sướng vừa buồn bực.

"Các ngươi đã xong chưa?"

Nhìn thấy cảnh hai người tình tứ nơi kia, chủ càn khiến cho Thanh Ngọc ghen tức thêm.

"Ta đã chấp nhận đi theo các ngươi, mau thả người ra đi"

"Muốn ta thả người? Được, nuốt lấy viên độc được này, chậm rãi đi đến chỗ ta, người tự khắc sẽ được thả ra"

Hàn Nguyệt Chi nhìn viên thuốc đen kịt trên tay, chậm rãi nuốt vào miệng, sau đó bước đến phía Thanh Ngọc đang đứng.

Lúc này, Vân Tiểu Niên, Nguyệt Ánh Nhi và Diệp Uyển đã được thả ra. Ngay lập tức Lâm Vũ Hạo, Trần Thiên Vũ và Hàn Khiết Nam vội vàng chạy đến ôm lấy giai nhân vào lòng. Vân Tiểu Niên và Nguyệt Ánh Nhi đang muốn xông lên cứu Hàn Nguyệt Chi thì đã bị nàng ngăn lại.

"Hai tỷ mau trở về đi, muội không sao đâu"

Đến đây, nàng liền phun ra một ngụm máu. Ai nấy đều gấp gáp nhưng lại không thể làm gì khi nàng đã rơi vào tay kẻ thù.

"Đau lắm phải không!? Đừng sợ, rất nhanh ngươi sẽ phải chịu đựng rất nhiều đau đớn, những nỗi nhục ta phải chịu, ngươi sẽ được nhận lấy gấp đôi. Hahahaha"

Đang định đưa người đi, bỗng nhiên cả cơ thể nàng ta trở nên đông cứng. Một bóng dáng âm lãnh từ từ đi đến, người này vừa xuất hiện, cả Hoàng Dục và Hoàng Lâm đều trở nên khấn trương. Cả hai kinh hãi nói.

"Sư..... sư huynh"

Thanh Ngọc cùng toàn bộ người Ma giáo đều đồng loạt quỳ xuống.

"Thuộc hạ bái kiến giáo chủ"

Người này tuy là sư huynh của Hoàng Lâm và Hoàng Dục, nhưng bên ngoài lão nhìn vẫn như một nam nhân ngoài ba mươi tuổi.

"Thanh Ngọc, nhiệm vụ của ngươi đến đây đã hết, mau theo ta trở về"

" Giáo chủ, nhưng người đã nói.... "

Nàng ta chưa kịp nói xong đã bị hấn cho người đánh ngất, chậm rãi quét mắt về phía Hàn Nguyệt Chi, lạnh lùng phát tay một cái đánh bay nàng về chỗ Lãnh giáo chủ.

" Mau đưa nàng ta cùng thiếu chủ về, còn về Bạch Vân Nhu, cứ để nàng ta lại đây "

Nói rồi lại quăng cho Hoàng Dục một lọ thuốc.

" Đây là thuốc kiềm chế độc tính, tin hay không tùy ngươi. Muốn giải chỉ cần chờ hoa Thiên Yển nở điều chế cùng máu người là giải được. Dù sao nàng ta vẫn còn giá trị lợi dụng, chưa chết dễ dàng vậy đâu "

" Đứng lại đó, rốt cuộc mục đích cuối cùng của ngươi là gì? ". Lãnh giáo chủ nhìn người kia bằng cặp mắt hận thù.

" Sớm muộn gì ngươi cũng biết, nếu muốn trả thù ta, thực lực bây giờ của ngươi quá yếu, đến cả thuộc hạ cũng không trụ nổi quá mười chiêu "

Phát tay một cái, Ảnh Hồn liền bị người Ma giáo áp giải tới, Trần Y Nhiên sau khi nhận ra đó là ai liền lo sợ chạy tới đỡ hấn.

Sau khi mọi chuyện đã ổn thỏa, hấn cùng mọi người Ma giáo biến mất khỏi đó.

Lãnh giáo chủ nhìn lại Hàn Nguyệt Chi trong lòng, chỉ thấy khuôn mặt nàng lúc này đã tái nhợt, người đầy mồ hôi. Hấn vội vàng ôm nàng vào lòng, Tiểu Chi, nàng nhất định sẽ không có việc gì, nhất định như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khóc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lấy máu

Ở Ma giáo, sau một ngày ngất đi, Bạch Thiên Chính chậm rãi mở mắt, ngồi dậy.

Sau khi xác định mình đích thật đang ở Ma giáo, hấn sắp xếp lại những chuyện đã xảy ra gần đây. Thân phận bại lộ thì sao? Với thực lực hiện tại, chỉ cần nhấc tay một cái, hấn có thể dễ dàng loại bỏ mọi kẻ cản đường.

Nhưng điều khiến hấn đau lòng nhất vẫn là chuyện Hàn Nguyệt Chi chính là Tử Nguyệt. Người hấn khinh bỉ ghét bỏ nhất đồng thời cũng là người mà hấn đã dành trọn tâm tình. Rốt cuộc hấn là người bị lừa? Hay chính bản thân mình đã tự tay đẩy nàng ra xa? Hấn cứ ngồi như thế trên giường suy nghĩ về điều này, không biết phía đối diện đã xuất hiện một người ngồi đó.

" Cứ như thế, ngươi vẫn chưa thể quyết định được sao? "

" Sư phụ, người chưa từng trải qua chữ tình nên không thể hiểu được lòng ta. Dù sao với cái danh đại ma đầu, có một người thật tâm với mình cũng là một điều khó khăn "

" Chưa từng trải sao? Ha, nếu không nhờ chữ tình, cũng sẽ không có ta ngày hôm nay ". Lão miä mai cười.

" Chuyện gì đã xảy ra? Nữ nhân đó đẹp không? "

Bản thân Bạch Thiên Chính cũng ngạc nhiên, việc sư phụ hấn ghét nữ nhân toàn bộ Ma giáo không ai không biết. Dục phòng là nơi nào hấn đã sớm biết được, hiện tại chỉ có Thanh Ngọc là nữ nhân duy nhất còn sống sau khi đi vào nơi đó.

" Là người của chính phái, nhưng người đó khác hấn tất cả bọn họ. Khi cả hai bên cạnh nhau, đó chính là khoảng thời gian yên tĩnh và hạnh phúc nhất. Nhưng tất cả bọn chính phái lại nhẫn tâm sát hại, đến đây chắc ngươi cũng hiểu "

Nói đến đây, giọng của lão trở nên lạnh vô cùng, sát khí tỏa ra khắp phòng. Sau một hồi yên lặng, lão đứng lên bước khỏi phòng, trước khi đi còn để lại một câu. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Quyết định thế nào ngươi tự quyết định, đừng để đến lúc đó lại hối hận. Nếu đã thông suốt thì nhanh chóng luyện thành Hắc thần công, nếu không đừng trách ta "

Bạch Thiên Chính chậm rãi nhắm mắt lại, nằm xuống. Hấn nhớ lại lúc nhỏ, khi phụ mẫu báo tin hấn sẽ đính hôn, đó cũng là lần gặp đầu tiên của hai người.

Bởi vì bị bắt ép phải thành thân với người mà mình không thích, hệ lụy theo đó khiến hấn ghét luôn cả nàng. Nhớ lại khi đó, nàng vui tươi, hồn nhiên, lúc nào cũng đi theo sau gọi tên hấn, nhưng tất cả đều bị hấn bỏ lỡ.

Thật ra hắn không hề ghét nàng, đôi lúc nhìn nụ cười tươi vui của nàng, hắn cũng cảm thấy rất thích, nhưng khi nghĩ đến hôn ước mà mình bị ép buộc, tất cả những cảm xúc đều hóa thành ghét bỏ.

Nhưng hiện tại, hắn không có cách nào ép mình từ bỏ nàng ra khỏi tim mình. Sau một lúc lâu, Bạch Thiên Chính đứng dậy bước ra khỏi phòng. Hắn đi đến trước một căn phòng, đứng từ phía xa hắn vẫn nghe được tiếng rên rỉ ở bên trong.

" Nhanh, nhanh hơn nữa..... Cầu các người, làm ơn.... "

"....."

" A..... Aha, thật thoải mái. Sâu.... sâu vào một chút "

... ..

Tất cả những lời phóng túng đều do một nữ nhân từ bên trong nói ra, một tên từ bên trong phòng bước ra, vẻ mặt thỏa mãn tươi cười. Khi nhìn thấy Bạch Thiên Chính, hắn vội vàng quay xuống.

" Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ. Thiếu chủ, người..... tại sao người lại đến đây? "

Phải nói rằng từ trước đến nay, dự phòng chính là nơi duy nhất mà thiếu chủ không hề lui tới. Mà hiện tại, thiếu chủ lại đang đứng ở đây, không lẽ sau bao nhiêu năm cấm dục, thiếu chủ rốt cuộc đã.....

" Người trong đó có chính là Thanh Ngọc!/? "

" Chính là nàng, bởi vì nàng ta tự mình hành động, đồng thời cũng đã thương thiếu chủ. Giáo chủ đã ra lệnh giam nàng vào dự phòng, nếu như được vật hết tác dụng, chúng thuộc hạ có quyền cho nàng ta thêm "

Sau một hồi suy nghĩ, Bạch Thiên Chính mới ra lệnh. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Sau lần được vật này để nàng ta tạm nghỉ, ta có việc cần tra khảo. Có gì ta sẽ chịu trách nhiệm "

Nói rồi hắn quay trở về phòng, để lại tên kia đang bối rối quỳ dưới đất. Giáo chủ đã ra lệnh không được dùng, bây giờ thiếu chủ lại ra lệnh dừng lại. Rốt cuộc hắn nên nghe theo ai đây? Lại nhìn vào phía bên trong phòng, dù chỉ là do được vật nhưng quả thực "mỹ vị" kia khiến hắn tham luyến. Bên trong còn hơn mười người đang chờ đợi, nếu lúc này ngưng quả thật là tiếc chi họ. Haiz, thiếu chủ đã dặn, không tuân theo thì hắn chỉ có con đường chết. Nghĩ rồi hắn trở lại trong phòng làm nhiệm vụ được giao.

" Tại sao người lại quay lại? Nhiều đó khiến người chưa thỏa mãn sao? ". Một tên trong phòng nói.

" Đương nhiên là không, ra vừa gặp thiếu chủ bên ngoài. Thiếu chủ ra lệnh sau khi hết được vật này hết tác dụng thì áp giải nàng ta để thiếu chủ tra khảo "

" Cái gì? Vậy không phải bọn ta không thể ngoạn nàng rồi sao "

" Người có nói đây là mệnh lệnh của giáo chủ hay không? Nếu ngưng lại chẳng phải bao nhiêu hứng thú sẽ mất đi sao ". Tên này nói xong chỉ về phía Thanh Ngọc đang nằm dưới đất.

Thân thể của ả lúc này toàn thân đều xích lửa, khắp nơi đều là dấu ấn xanh tím khắp người. Một tên đang không ngừng rong đuổi dưới hạ thân của ả, hai khóa hồng đào trước ngực cũng bị hai tên khác điên cuồng cắn mút, hạ thân của ả ta đều là chất dịch trắng đục của bản thân. Nhìn cảnh xuân trước mắt, dục vọng dưới thân của tất cả đã sớm thức tỉnh. Nếu bây giờ ngưng lại, chẳng lẽ phải tạm áp xuống sao?

" Ta đã nói, thiếu chủ cũng nói sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Ta nghĩ các người nên nhanh chóng thưởng thức đi, nếu thiếu chủ muốn hành hình thì mạng ả ta chắc chắn không còn "

Nghe lời này, mặt mũi ai nấy cũng đều gấp gáp. Ba tên đang thưởng thức liền bị đuổi ra, bốn tên khác liền nhanh chóng tiến đến, ai nấy cũng đều đã giải phóng phân thân của mình.

Bọn chúng đôi tư thể của nàng thành quỷ xấp, một tên bóp chặt cảm ép mở miệng ả ta, sau đó bắt nàng ta ngâm lấy phân thân của mình.

" Mau dùng miệng giúp ta, rất nhanh người sẽ lại được lấp đầy "

Thanh Ngọc lúc này đã bị được vật khổng chế toàn bộ, ai nói gì nàng đều nghe theo, chiếc lưới nhẹ nhàng cử động. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

Tên đó thoải mái nằm xuống thưởng thức, một tên khác nhanh chóng hướng hạ thân của ả mà lướt động, hai tên khác lại hướng đôi gò đào mà cắn mút.

Tất cả những tên còn lại cứ thay phiên nhau tiến lên, sau nửa canh giờ, được vật đã hoàn toàn hết tác dụng.

Khi được đưa đến trước mặt Bạch Thiên Chính, khuôn mặt của ả đã hoàn toàn trở nên đỏ ửng. Bạch Thiên Chính ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn, hắn chỉ hỏi một câu.

" Vì sao ngươi lại muốn hãm hại Hàn Nguyệt Chi? "

Vừa nghe tên Hàn Nguyệt Chi, ả ta liền điên cuồng giãy giụa.

" Vì sao ư? Ả ta là người đến sau, tại sao hắn lại chọn ả thay vì ta? Không lẽ chờ đợi hắn bao nhiêu năm nay vẫn không đủ sao? "

" Hắn không hề yên ngươi, vậy cũng đáng sao? "

" Sao lại không, ta yêu hắn, dù không được đáp lại thì sao? Ta không tin tâm lòng của ta không thể thay đổi hắn!! "

Lời này của ả đã hoàn toàn thức tỉnh Bạch Thiên Chính, đúng vậy, hắn chỉ cần thời gian bù đắp, nhất định nàng sẽ không còn lạnh nhạt với hắn. Chỉ cần hắn thật tâm bù đắp, nàng nhất định sẽ thuộc về hắn, đúng vậy!!!!

Nếu vậy thì hắn không thể sử dụng máu của nàng để luyện Hắc thần công. Sư nói hắn cần máu của nữ tử có chấp niệm, chấp niệm.... ..

Hắn đảo mắt qua Thanh Ngọc, hai mắt đột nhiên tỏa sáng. Đúng vậy, sư phụ nói chỉ cần máu của nữ tử có chấp niệm, không nhất thiết phải là Hàn Nguyệt Chi.

" Mang ả ta xuống, dùng ba chén đồ đầy máu của ả đem qua đây cho ta. Sau khi cầm máu, các ngươi có thể tiếp tục chuyện đang dang dở với nàng "

" Các ngươi buông ta ra, thả ta ra. Hàn Nguyệt Chi, có chết ta cũng sẽ bám lấy ngươi, ta nguyện rửa ngươi đồi bại kiếp kiếp.... .. " Dạ Minh Nguyệt - DDLQĐ

Chưa kịp nói hết lời, ả đã bị một chương của Bạch Thiên Chính đánh ngắt. Sau khi ba chén máu đã xuất hiện trước mặt, bóng dáng kia lại một lần nữa xuất hiện.

" Ngươi cũng đủ thông minh, chắc chắn sẽ không hối tiếc? "

" Ta chắc chắn!!! Bây giờ sư phụ, có lẽ người nên giúp ta luyện thành tầng mười của Hắc thần công thôi "

Bạch Thiên Chính bắt đầu bế quan tu luyện, còn về Thanh Ngọc, sau khi trở lại dục phòng, ả lại tiếp tục "hầu hạ" không biết bao nhiêu là nam nhân. Chỉ hơn một canh giờ sau, ả đã bỏ mạng dưới thân của bốn nam nhân, bị quăng ra bãi tha ma. Lại thêm một vật hy sinh nữa đã hoàn thành nhiệm vụ.

Trở lại núi Trung Sơn, sau khi tất cả Ma giáo đã lui hết, Lãnh giáo chủ lập tức bế ngang Hàn Nguyệt Chi trở về phòng, lão Hoàng Dục cũng theo sau đó.

" Tiểu Chi, nàng hãy cố gắng chịu đựng, nhất định sẽ không có việc gì, nhất định là vậy.... "

Hắn cố gắng nói để nàng thanh tỉnh, nhưng đồng thời cũng đang tự nói với bản thân mình. Hơn mười năm hắn mới tìm được một chút ánh sáng cho bản thân, hắn nhất định sẽ không để mất nàng, nhất định!!!!

Cả ba cặp đôi còn lại cũng theo sau, Trần Y Nhiên nhìn về phía Ảnh Nhất được đưa xuống, sau khi người đa đi mất, nàng mới quay người đi về phía phòng Hàn Nguyệt Chi.

Sau khi để nàng yên ổn nằm trên giường, Hoàng Dục ngay lập tức tiến đến bắt mạch cho nàng. Dạ Minh Nguyệt - DDLQĐ

" Thật không ngờ nàng ta lại độc ác như vậy, độc này nếu không giải trong vòng một ngày, nhất định sẽ thổ huyết mà chết "

" Vậy lão còn không mau giải độc cho Tiểu Chi nhanh! Không lẽ danh Dục Vương chỉ để làm cảnh sao ". Lãnh giáo chủ bực tức hét lên.

" Ngươi nghĩ ta không muốn sao? Nhưng đây là một loại độc phức tạp, điều chế thuốc giải cần có cánh hoa Thiên Yến đã nở. Nhưng hiện tại vẫn chưa đến lúc hoa Thiên Yến nở. Đúng rồi, thuốc kiềm chế lúc này..... "

Đến đây, lão Hoàng Dục vội vã lấy một viên thuốc mà giáo chủ Ma giáo để lại. Viên thuốc chưa chạm đến môi nàng, Lãnh giáo chủ đã nhanh chóng đưa tay giữ lại.

" Không được, bất cứ thứ gì ngoại trừ đồ của hắn đưa. Không còn cách nào khác sao? "

" Rốt cuộc ngươi muốn cứu con bé hay không? Ta biết giữa ngươi và sư huynh có mối thù, nhưng hiện tại đây chính là liều thuốc kiềm chế độc tính duy nhất, ngươi muốn Nguyệt nhi phải chịu khổ thêm sao? "

Lãnh giáo chủ chậm rãi thả tay ra, nhìn Hàn Nguyệt Chi nuốt xuống viên thuốc. Một khắc sau, khi sắc mặt của nàng dần hồng trở lại, không còn thờ dờ nữa, hắn mới chính thức bỏ tảng đá trong lòng xuống.

" Lão mau đi ra ngoài đi, ta muốn ở đây chăm sóc nàng "

Nhìn thấy hần nhanh chóng cởi bỏ giày, ngồi bên cạnh chăm chú nhìn đồ đệ của mình, Hoàng Dực thở dài một tiếng sau đó nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

"Gia gia, Chi nhi không sao chứ? Độc này có nặng không?"

Lão Hoàng Dực vừa bước ra liền bị Nguyệt Ánh Nhi dồn dập hỏi, Hàn Khiết Nam đứng kế bên giữ nàng lại, biểu hiện trên mặt hần cũng lo lắng không kém.

"Độc này rất nặng, nhưng thuốc lúc này sư huynh để lại có công hiệu kiềm chế độc được, nhưng ta không biết có nên tin tưởng không. Dù sao hiện tại huynh ấy là giáo chủ Ma giáo, ta vẫn nên tự mình chế tạo thuốc kiềm chế thôi."

Nói rồi lão đi mất, để lại một đoàn người lo lắng ngồi đó. Dạ Minh Nguyệt - ĐBLQĐ

"Muội ấy sẽ không sao, có tên khốn kia ở đây, hần nhất định sẽ không để Chi nhi xảy ra chuyện gì đâu". Hàn Khiết Nam nhẹ giọng an ủi Nguyệt Ánh Nhi.

"Ừm, thiếp cũng mong sẽ không có chuyện gì xảy ra, chuyện lúc trước đã gây ra quá nhiều tổn thương rồi". Nàng thuận thế dựa vào vai Hàn Khiết Nam.

Vân Tiểu Niên cảm thấy không khí lúc này có chút ngột ngạt, liền cố ý kiểm chuyện đổi đề tài.

"Hàn thiếu gia cùng Ánh Nhi muội muội gặp nhau như thế nào vậy?"

"Lúc đó ta có việc đi qua thôn Thanh Nhã, lại bị ám sát, nếu Ánh Nhi không cứu ta, có lẽ ta đã về trời lâu rồi."

"Ai thêm cứu chàng chứ, nếu không phải thấy chàng tội nghiệp, thiếp đã để mặc chàng nằm trong đồng tuyết rồi."

"Phải phải, ta biết nàng độ lượng khoan dung, nếu không nàng sẽ không có một phu quân tài giỏi như ta."

"Hừ, ai đồng ý lấy chàng chứ". Nguyệt Ánh Nhi đỏ mặt đánh Hàn Khiết Nam.

"Vậy sao, vậy ta phải nhắc nhở nàng thêm một lần nữa."

Hàn Khiết Nam vừa nói vừa thổi khí vào tai Nguyệt Ánh Nhi, làm nàng đỏ mặt không dám nói gì nữa. Vân Tiểu Niên nhẹ nhàng quay sang chỗ Trần Thiên Vũ, chỉ thấy hần đang ôm Diệp Uyển dỗ dành như một đứa trẻ, không để nàng gây sự. Trần Y Nhiên cũng ở bên cạnh giúp hần.

Trần Thiên Vũ cảm nhận được tầm mắt của nàng, liền quay sang đáp lại. Câu chuyện tình cảm của họ thật đẹp, nhưng của hần thì lại không như vậy, hần vừa nghĩ vừa nhìn Diệp Uyển. Lúc này Trần Y Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng.

"Thật ra lúc trước Uyển tỷ tỷ không hề giống như bây giờ, tất cả là do người khác hãm...."

"Là do ta hại nàng, bởi vì nghe lời người khác dèm pha mà ra đã mất niềm tin vào nàng. Đến khi phát hiện sự thật thì đã quá trễ, Uyển nhi đã trở nên như bây giờ. Tính tình như một hài, rất dễ bị tổn thương và bị hãm hại."

"Hoàng huynh, đó không phải là lỗi của huynh". Trần Y Nhiên khẳng định.

"Đó chính là lỗi của ta, nếu như ta tin tưởng nàng, thì bây giờ nàng cũng không trở thành như bây giờ."

Không khí lại một lần nữa trở nên ngột ngạt, lúc này, Nguyệt Ánh Nhi đột ngột lên tiếng. Dạ Minh Nguyệt - ĐBLQĐ

"Ta nghĩ mình có thể giúp Diệp Uyển, lúc trước Chi nhi cũng giống như muội ấy, do tổn thương quá sâu nên đã tự giam mình vào. Chi cần cố gắng bù đắp là có thể, nhưng khi muội ấy tỉnh táo lại, có lẽ Tề Vương phải chịu khổ cực."

"Cô nương vừa nói gì? Điều đó..... điều đó là thật chứ?"

"Nếu Tề Vương tin tưởng ta sẽ thử một lần."

Đùa sao, nàng dù sao cũng là một bác sĩ nổi tiếng ở thế kỷ 21, vô tình xuyên ầu đây nhưng công việc chữa bệnh của nàng vẫn có ích trong nhiều việc, đương nhiên là ngoại trừ đông y.

"Được, đương nhiên ta nguyện ý, chỉ cần Uyển nhi trở lại bình thường, dù trả giá hay bù đắp cả đời ta đều đồng ý."

Mặc kệ chuyện ồn ào bên ngoài, Lãnh giáo chủ vẫn giữ tư thế ôm Hàn Nguyệt Chi vào lòng. Lúc này hần không dám buông nàng ra, chỉ sợ trong phút chốc nàng sẽ lại biến mất. Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng, hần thầm thì nói.

"Tiểu Chi, ta yêu nàng, đừng bao giờ rời bỏ ta, nếu không còn nàng, ta không biết mình sẽ điên cuồng tới mức nào, Tiểu Chi....."

Chương 38: Ta tên là...

Sáng hôm sau, Hàn Nguyệt Chi chậm rãi tỉnh dậy. Nàng quay sang bên cạnh, chăm chú nhìn người đang ôm chặt mình vào lòng.

Toàn bộ những gì tối qua sư huynh nói nàng đều nghe được toàn bộ. Tuy thân thể nàng suy yếu do độc được nhưng tiềm thức nàng vẫn còn, nói không động tâm chính là gạt người. Nàng cứ mãi nhìn hắn như thế, cho đến khi có một giọng nói cắt ngang.

"Nàng đã tỉnh rồi sao? Có còn cảm thấy khó chịu không?"

"Không có". Hàn Nguyệt Chi chậm rãi lắc đầu.

Nói xong nàng vẫn tiếp tục nhìn hắn, lúc này khoảng cách của hai người chỉ cách có một gang tay. Lãnh giáo chủ cũng im lặng nhìn nàng, hắn chờ nàng hỏi điều nghi hoặc của bản thân. Một lúc sau.....

"Tại sao huynh lại vì muội mà làm nhiều chuyện như vậy. Muội vốn không tài giỏi, lại thêm danh tiếng là....."

Đến đây hắn nhẹ nhàng cúi người hôn lên môi Hàn Nguyệt Chi. Hắn không dám dùng sức quá lớn nên hôn phớt qua môi nàng, sau đó đỡ nàng ngồi dậy tựa lưng vào lòng hắn.

"Ta cũng không biết vì sao, lần đầu thấy nàng lúc đang nói chuyện với Bạch Thiên Chính ở bìa rừng, ta chỉ cảm thấy nàng rất thú vị. Lần thứ hai gặp nàng ở con suối đó, ta chỉ cảm thấy rất tức giận khi tên khốn kia luôn nhìn nàng bằng cặp mắt ham muốn. Về sau lúc ta ở chung với nàng, có lẽ từ lúc đó ta đã cảm thấy thích nàng.

Đúng là thời gian nàng quen ta chưa lâu, khó chấp nhận tình cảm của ta cũng là chuyện thường tình. Nhưng ta muốn nàng biết một điều, nàng tuy không tài giỏi nhưng tâm lòng của nàng lại đẹp hơn nàng nghĩ. Còn về lời đồn kia thì sao? Ta chỉ cần biết người mình yêu vẫn an toàn, với lại lời đồn chưa chắc là sự thật. Hiện tại khi dung mạo tuyệt sắc của nàng đã được phơi bày, ta chỉ ước mọi được mắt của tất cả nam nhân đã nhìn nàng ngày hôm nay"

"Huynh đã thấy muội từ trước?"

Ngay bìa rừng nàng không nói, nhưng ở con suối lúc nàng gặp Bạch Thiên Chính, không phải lúc đó nàng đang tắm hay sao? Nghĩ đến chuyện này, Hàn Nguyệt Chi đã đỏ mặt đến tận hai tai.

"Đêm đó, huynh... huynh đến từ lúc nào?"

Nhìn thấy vẻ mặt ái nhân xấu hổ, hắn quả thật muốn trêu chọc nàng một phen.

"Từ lúc nào sao? Phải nói là ngay từ lúc nàng quyết định muốn xuống dưới suối ngâm mình"

"Huynh..... huynh..... huynh vô si"

Hàn Nguyệt Chi thẹn quá hóa giận, xoay người liên tục đâm vào người Lãnh giáo chủ. Nhưng hiện tại thân thể nàng vẫn còn yếu, chất độc vẫn đang chảy trong cơ thể, nàng chỉ mới đánh hai ba đấm đã bắt đầu thở dốc liên tục.

Thấy ái nhân vì lời đùa của mình mà trở nên như vậy liền ôm nàng vào lòng, mặc kệ Hàn Nguyệt Chi cự tuyệt giãy khỏi cái ôm của hắn như thế nào, Lãnh giáo chủ vẫn đưa tay vuốt lưng giúp nàng điều hòa hơi thở trở lại.

"Chi nhi, ta chỉ đùa một chút thôi. Lúc ta gặp thì nàng đã ngồi trong nước rồi, ta chỉ thấy lưng của nàng thôi. Nàng bình tĩnh, cơ thể nàng vẫn còn độc tố, đừng để sức khỏe bị ảnh hưởng"

"Còn không phải do huynh sao? Huynh.... huynh nhìn thấy lưng của ta, cả khuôn mặt của ta cũng vì huynh mà bị lộ. Sư huynh, huynh.... huynh.... huynh sẽ chịu trách nhiệm chứ?"

Câu cuối gần như là muỗi kêu, nhưng dù nàng cố gắng giảm âm lượng đến mức nào thì người kia vẫn có thể nghe được hoàn toàn.

Nàng đang muốn hắn chịu trách nhiệm? Vậy có nghĩa là.... Kích động nhìn giai nhân trước mặt, hắn buông nàng ra để nàng sau đó bắt nàng đối diện với mắt mình.

"Tiểu Chi, có phải là nàng đã chấp nhận ta rồi phải không? Nàng mau nói đi"

" Huynh... huynh vốn không phải đã biết đáp án rồi sao "

Hàn Nguyệt Chi cố gắng xoay mặt đi tránh khỏi ánh mắt đang thấp sáng một ngọn lửa rất nóng. Dù sao nàng vẫn chưa từng thử ném trái qua chữ tình, nhìn Tiểu Niên tỷ với Kim Vương nàng cũng cảm thấy rất ghen tị. Đang muốn mở miệng nói thêm, nàng đã bị xoay một vòng rồi.

Đến đây, hần lập tức áp nàng xuống giường mà hôn, khi cảm thấy người dưới thân sắp không thở được nữa, hần mới lưu luyến rời khỏi nơi mật ngọt kia.

" Tiểu Chi, hiện tại ta cảm thấy rất vui. Cảm ơn nàng đã tiếp nhận ta, cảm ơn nàng.... "

" Sư huynh, huynh chờ một chút, nghe muội nói một chút. Thật sự nhìn phụ thân cả một đời chỉ có một mình mẫu thân, kể cả khi mẫu thân mất đi phụ thân vẫn chỉ có một mình. Muội biết điều này có vẻ ích kỉ nhưng muội muốn huynh.... "

Nàng chưa kịp nói hết lời đã một lần nữa bị hần áp xuống hôn.

" Tiểu Chi, đừng nói gì cả, ta biết nàng muốn gì. Đừng lo, cả đời này có lẽ ngoại trừ nàng, ta không thể tiếp nhận được bất kì ai khác. Ích kỉ thì sao, nàng cũng nên ích kỉ một chút cho bản thân, đừng nên nghĩ quá nhiều cho mọi người. Với lại, nàng cũng nên đổi cách xưng hô với ta nhỉ? ". Nói xong hần lại tiếp tục hôn nàng.

Lúc đầu Hàn Nguyệt Chi còn phản kháng, nhưng về sau nàng cũng không còn sức lực, đành phải mặc hần muốn làm gì thì làm.

Sau một hồi thưởng thức cánh môi ngọt ngào kia, Lãnh giáo chủ nhẹ nhàng sùng sức ép nàng mở miệng, sau đó đưa lưỡi mình vào trong khoang miệng của nàng.

Cả hai cứ tiếp tục dây dưa trên giường, không biết từ lúc nào Hàn Nguyệt Chi đã vòng tay ôm lấy người phía trên. Không khí trong phòng ngày càng nóng, nàng cũng dần trở nên mơ hồ.

Lãnh giáo chủ nhẹ nhàng cởi bỏ lớp ngoại bào của nàng, sau đó chậm rãi hôn mắt, mũi, miệng rồi từ từ đi đến cái cổ trắng tinh của Hàn Nguyệt Chi. Ở những nơi hần đi qua, một dấu ngân xanh cũng được lưu lại. Khi vừa để tay chạm vào da thịt mịn màng ngay eo của nàng, tiếng đẩy cửa dự báo một hồi tranh cãi lớn sắp đến.

" Tiểu tử, ta mang thuốc đèn cho Nguyệt nhi "

" Đồ đệ, sư phụ thật nhớ người nha "

" Chi nhi đã tỉnh rồi chứ "

Một đoàn người gồm Hoàng Dục, Hoàng Lâm, Hàn Khiết Nam đi vào phòng, cả ba đều nghĩ Hàn Nguyệt Chi vẫn chưa tỉnh. Hàn Khiết Nam sau khi biết muội muội mình được tên kia ôm vào lòng ngủ vô cùng tức giận, nhiều lần muốn xông vào phòng đưa nàng đi nhưng đều bị Nguyệt Ánh Nhi và lão Hoàng Dục ngăn lại.

Lúc này, cả ba đang há miệng tròn mắt nhìn hai người đang say xưa ở trên giường. Hàn Nguyệt Chi vô tình mở mắt nhìn sang, thấy ba người đang chăm chăm nhìn mình liền la lên một tiếng "A" rồi đẩy người phía trên ra, trốn vào trong chăn.

Lúc này Hàn Khiết Nam mới tỉnh lại, tức giận tiến lên muốn giết người.

" Tên khốn, hôm nay ta không giết người quả thật không được "

Lãnh giáo chủ từ lúc nghe được bước chân của ba người đã nhận biết được là ai, chẳng qua hần cố tình làm ngơ. Để cho người khác nhìn thấy được cũng tốt, dù sao Tiểu Chi cũng đã đồng ý, như vậy bọn họ muốn chối bỏ cũng không được (Nguyệt: anh quá nguy hiểm =.=').

Hần nhẹ nhàng ngồi dậy kéo chăn giúp Hàn Nguyệt Chi che người lại, sau đó đi đến bên Hàn Khiết Nam đang bị Hoàng Dục và Hoàng Lâm giữ lại.

" Tiểu tử người bình tĩnh một chút, Nguyệt nhi vẫn còn ở đây đó "

" Tiểu tử người tức giận cái gì, dù sao đồ đệ ta cũng có ý với con bé. Cùng lắm về sau tổ chức hôn lễ là được thôi "

" Lão vừa nói gì? Chi nhi đã chấp nhận hần chưa mà lão đòi tổ chức hôn lễ? Nói chung là ta không đồng ý "

Nhìn muội muội bị tên kia cưỡng hôn, đã vậy cả ngoại bào cũng đang nằm trên đất, đôi tay muốn làm bậy của tên kia còn nằm ngay eo của con bé, hỏi sao mà hần không tức giận cho được.

" Người nháo đủ chưa? Muốn nói gì thì ra ngoài, Tiểu Chi nàng ấy muốn nghỉ ngơi ". Nói rồi Lãnh giáo chủ cất bước đi ra ngoài.

Hàn Khiết Nam vừa tức giận vừa hùng hổ bước ra ngoài, lão Hoàng Lâm vội vàng đi ra bao che cho đồ đệ của mình. Còn lão Hoàng Dục đi đến bên bàn để chén thuốc xuống rồi nói với người đang cố gắng giả ngơ trên giường.

" Nguyệt nhi, sư phụ để thuốc trên bàn, con mau uống rồi nghỉ ngơi đi. Còn chuyện vừa rồi..... e hèm sư phụ xem như chưa thấy gì cả "

Khi lão vừa ra ngoài liền thấy Hàn Khiết Nam đang hùng hổ mắng chửi Lãnh giáo chủ, còn đương sự vẫn đang ngồi ung dung uống trà.

Lão ngồi xuống kế bên sư huynh, cũng cầm lên ly trà mà Nguyệt Ánh Nhi dâng lên chậm rãi uống. Một hồi sau....

" Ngươi nói xong chưa? Việc đó là Tiểu Chi nguyện ý, và thêm một điều nữa, Tiểu Chi đã chấp nhận tâm ý của ta rồi. Có lẽ ngươi cũng nên biết điều này "

" Ngươi nói láo!! Ta nhất quyết không tin, thời gian ngắn như thế, Chi nhi không thể nào chấp nhận ngươi nhanh như thế được. Không được, ta phải đi hỏi con bé "

Hàn Khiết Nam vừa muốn quay đi đã bị Nguyệt Ánh Nhi kéo tay lại.

" Ánh Nhi, nàg...? "

" Nghe mọi người nói chuyện thiệp cũng hiểu được phần nào. Nếu giờ chàng đi hỏi Chi nhi muội ấy chắc chắn sẽ không trả lời, chi bằng chàng để thiệp đi sẽ tốt hơn "

Suy nghĩ một lúc, Hàn Khiết Nam liền gật đầu đáp ứng. Lúc Nguyệt Ánh Nhi bước vào Hàn Nguyệt Chi vẫn con giấu mình trong chăn, thuốc để trên bàn cũng sắp nguội rồi.

" Chi nhi, mau ra đây nói chuyện với tẩu nào. Vẫn không chịu ra sao? Mau ra đây nào, nếu không tẩu sẽ giận đó! "

Dù làm bất kì cách nào, Hàn Nguyệt Chi vẫn không chịu ra, rốt cuộc Nguyệt Ánh Nhi phải dùng đến chiêu cuối cùng. Mỗi lần nói câu này, Hàn Nguyệt Chi nhất định sẽ cuống quýt lên. Có lẽ chỉ có Nguyệt Ánh Nhi mới có thể trị được nàng.

" Tẩu tẩu đừng mà "

Nghe lời đó Hàn Nguyệt Chi từ trong chăn bật dậy nắm lấy tay áo của Nguyệt Ánh Nhi. Vẻ mặt của nàng lúc này giống như một đứa trẻ bị uy khuất vậy.

" Phì, nhìn muội kìa, khuôn mặt cứ như là một hài tử vậy đó "

Nguyệt Ánh Nhi nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Nguyệt Chi liền phì cười, dùng ngón tay điểm lên trán của nàng. Quả thật ở trước mặt nàng, Chi nhi mới có thể có vẻ mặt thoải mái như thế này.

" Muốn tẩu không giận muội, vậy muội còn không mau kể cho tẩu nghe chuyện gì đã xảy ra? Lãnh giáo chủ nói muội đã tiếp nhận tình cảm của hần, Khiết Nam đang làm âm ỉ ngoài kia, chuyện đó có phải sự thật không? "

Nghe đến đây, mặt Hàn Nguyệt Chi đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn nữa, nàng cố gắng cúi đầu thấp hết sức có thể. Nguyệt Ánh Nhi nhìn dáng vẻ đó sao lại không biết kết quả chứ, nàng vươn tay nắm lấy đôi bàn tay đang nắm chặt lấy chân của Hàn Nguyệt Chi.

" Vậy cũng tốt, muội cũng đến lúc nên tìm một nửa của mình rồi. Hần đối xử với muội có tốt không? "

Hàn Nguyệt Chi nhẹ nhàng gật đầu, Nguyệt Ánh Nhi thấy vậy cũng không nói gì thêm.

" Thuốc cũng sắp nguội rồi, muội xobf không mau uống nhanh đi "

Hàn Nguyệt Chi sau khi uống thuốc, liền chậm rãi kể lại mọi chuyện đã xảy ra giữa nàng cả Lãnh giáo chủ, kể cả chuyện lúc nãy. Lúc Nguyệt Ánh Nhi trở lại đã là một canh giờ sau, Hàn Khiết Nam vội vàng chạy đến trước mặt nàng, hần đã sốt ruột từ rất lâu rồi.

" Ánh Nhi, Chi nhi nói gì? Đó không phải là sự thật phải không? "

" Chi nhi không phủ nhận, muội ấy muốn trở về Kiếm Vân sơn trang "

Nghe nói Hàn Nguyệt Chi có thể chấp nhận tình cảm của người khác, Hàn Khiết Nam đầu tiên cảm thấy vui mừng. Nhưng rất nhanh hần lại thấy tức giận, muội muội trân quý của hần đã bị người khác cướp mất rồi. Không được, hần và phụ thân phải đích thân thử tên kia, hần không muốn Chi nhi phải về sau phải đau khổ.

" Coi như ngươi thoát được lần này, để coi lúc phụ thân ngươi được đắc ý đến khi nào ". Hàn Khiết Nam quay người lại nói.

Nhưng lúc hần quay lại, người đang ung dung uống trà bóng dáng không biết đã mất từ lúc nào. Hàn Khiết Nam chỉ có thể đứng đó tức giận chửi rủa, nhưng có Nguyệt Ánh Nhi ở đó giúp hần vượt lung, tâm trạng của Hàn Khiết Nam lập tức tốt hẳn lên.

Còn về Lãnh giáo chủ, sau khi nghe được Hàn Nguyệt Chi không hề phủ nhận, hần liền vui vẻ chạy về phòng. Lúc vừa vào phòng, hần nhanh chóng hướng đến môi của người đang ở trên giường điên cuồng cắn mút.

" Uhm, sư huynh..... đừng mà.... "

" Tiểu Chi, đừng gọi ta là sư huynh. Khi chỉ có hai chúng ta, hãy gọi tên ta "

" Nhưng mà.... "

" Ta chưa nói hết, hiện tại nàng chính là người duy nhất được gọi tên ta. Nếu khi chỉ có ta và nàng, nhưng nàng lại không gọi tên ta, thì Tiểu Chi, ta nhất định sẽ phạt nàng. Nhớ kỹ, ta tên là Lãnh Phong, là người sẽ yêu thương nàng suốt cuộc đời này "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ra mắt

Sáng hôm sau, đoàn người Hàn Nguyệt Chi chuẩn bị hành trang trở về Kiếm Vân sơn trang. Bởi vì chất độc tro g người nên nàng vẫn chưa thể đứng vững được, Hàn Nguyệt Chi được Lãnh Phong dìu ra dưới ánh mắt căm tức của Hàn Khiết Nam.

Khi thấy Nguyệt Ánh Nhi đang chuẩn bị lên xe ngựa theo Trần Thiên Vũ trở về Hoàng cung, Hàn Nguyệt Chi vội vàng chạy đến nhưng ngay lập tức bị ai đó ôm trở lại, sau đó chậm rãi tiến đến xe ngựa.

" Tàu tẩu, tàu không về với chúng ta sao? "

" Ta đã hứa với Tề Vương là sẽ giúp Diệp Uyển khỏe hơn, cũng giống như là ta đã từng giúp muội "

" Nhưng mà.... "

" Ta đã nói chuyện này với Khiết Nam rồi, phải nói hai huynh muội thật giống nhau, đều không muốn ta đi một chút nào. Chi nhi, muội cứ trở về trước đi, rất nhanh ta sẽ trở về thôi, dù sao ta cũng "nợ" hai huynh muội một hôn lễ nhỉ "

" Tỷ đừng lo, muội sẽ chăm sóc tàu tẩu của tỷ thật tốt, đảm bảo sẽ trả về cho tỷ thật hoàn hảo "

Trần Y Nhiên đến kế bên Hàn Nguyệt Chi bảo đảm, nhưng mắt lại không ngừng đảo quanh tìm kiếm bóng hình một người.

" Ảnh Hồn ". Lãnh Phong chợt lên tiếng.

" Chủ tử "

" Hiện tại vết thương của người đã khỏi hẳn, người có nhiệm vụ bảo đảm an toàn cho Nguyệt Ánh nhi trên đường đến Hoàng cung. Nếu xảy ra chuyện gì, tự người giải quyết lấy "

Trần Y Nhiên nghe thế không khỏi vui mừng. Mặc dù rất nuối tiếc nhưng cũng đến lúc phải li biệt, Hàn Nguyệt Chi đứng đó nhìn cho đến đi đoàn xe đi mất.

Vân Tiểu Niên trước khi đi còn lưu luyến cầm tay Hàn Nguyệt Chi mời nàng đến tham dự Đại hôn ở Tề quốc. Mãi cho đến khi hai nam nhân bên cạnh cường chế ôm giai nhân đi, cuộc trò chuyện mới kết thúc.

Lãnh Phong nhẹ nhàng dìu Hàn Nguyệt Chi đến trước con ngựa đen của hắn. Dường như cảm nhận được chủ nhân rất thích người con gái trước mắt, nó cũng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hàn Nguyệt Chi mà cọ mặt vào tay nàng.

" Nó dường như cũng thích nàng "

" Có vẻ nó cũng giống như chủ của mình, tên của nó là gì? "

" Tiểu Hắc "

Tiểu Hắc bắt mắt hí một tiếng dài, chủ nhân cũng thất là, tại sao lại không đặt cho nó một cái tên khác uy danh một tí, Tiểu Hắc chỉ dành cho hài tử mà thôi.

" Dường như nó không thích cái tên này lắm "

" Lần đầu gặp nó ra chỉ là một hài tử, cũng bởi vì bộ lông đen tuyền của nó nên ta cảm thấy đây là cái tên hợp nhất dành cho nó "

" Đúng rồi, huynh mau đưa muội lên xe ngựa thôi, thời gian không còn sớm nữa "

" Ai nói nàng sẽ lên xe ngựa? Chẳng phải nàng muốn nhanh chóng quay về sao, vậy thì đích thân ta sẽ đưa nàng về "

Hàn Nguyệt Chi kinh ngạc nhìn hấn, đích thân đưa nàng về, sẽ không phải là...

"Đúng như nàng nghĩ, Tiểu Hắc là loài ngựa nhanh nhất, chỉ trong thời gian ngắn là nàng sẽ trở về Kiếm Vân sơn trang thôi. Đương nhiên vì nàng vẫn còn yếu nên ta sẽ cùng nàng cưỡi Tiểu Hắc ". Người nào đó vô si nói.

"Muội không chịu, muội sẽ cưỡi ngựa cùng ca ca "

"Nàng nghĩ mình có thể thoát khỏi ta sau khi đã thừa nhận tình cảm của sao? Đây là khoảng thời gian mà nàng nên dành cho ta nhiều hơn chứ! ". Lãnh Phong làm bộ đáng như tiểu hài tử bị ủy khuất.

"Nhưng mà... "

"Ta không đồng ý, nàng bây giờ phải.... "

Mộc Vũ Hiên đứng ở xa nhìn về phía hai người đang đứng tranh cãi phía trước. Trên tay lão là chậu hoa Thiên Yển đang chậm rãi nở hoa.

"Có vẻ con bé đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình "

"Hừ, con và phụ thân nhất định phải thử hấn, nếu cứ để yên cho tên kia làm bậy sớm muộn gì Chi nhi cũng bị hấn cướp đi thôi "

Hàn Khiết Nam sau khi lưu luyến nhìn Nguyệt Ánh Nhi rời đi, liền quay sang làm vai trò của một người ca ca bảo vệ muội muội nhỏ bé của mình. Nhưng hấn không phải là người duy nhất, lão Hoàng Dục sau khi nghĩ đến viễn cảnh về sau không được tự do đến đất đồ đệ đi khắp nơi, liền gia cùng Hàn Khiết Nam trở thành người bảo vệ Hàn Nguyệt Chi khỏi bàn tay đang độc chiếm của ai đó.

"Sao con không nhìn lại thử xem hành động của con lúc này không khác gì một tiểu hài tử đang tranh giành đồ chơi với người khác. Chi nhi đã lớn rồi, con cùng Hàn huynh cứ muốn độc chiếm con bé như thế, ai dám thử con bé về chứ "

"Đương nhiên là đồ đệ của ta rồi ". Lão Hoàng Lâm lúc này cũng tham gia vào cuộc nói chuyện.

"Huynh làm như chỉ có đồ đệ của huynh là xứng với Nguyệt nhi của đệ vậy ". Lão Hoàng Dục phản bác.

"Của lão? Ai cho lão quyền đó chứ ". Hàn Khiết Nam lớn tiếng nói.

"Nguyệt nhi là đồ đệ của ta, không phải của ta vậy thì của ai chứ "

"Đương nhiên là muội muội của ta "

"Đương nhiên là của đồ đệ ta rồi "

Hàn Khiết Nam và Hoàng Lâm đồng thời lên tiếng, hai lớn một trẻ cứ đứng đó tranh giành "quyền sở hữu" của mình. Mộc Vũ Hiên chỉ đành đứng đó nhìn cuộc chiến đang hăng hái diễn ra. Còn ở bên kia, sau một hồi đấu tranh, rốt cuộc Hàn Nguyệt Chi cũng bị Lãnh Phong "cưỡng chế" ôm lên ngựa. Nhìn về mặt hờn dỗi của người trong lòng, hấn càng cảm thấy vui vẻ hơn. Hấn cúi người xuống hạ một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi nàng.

"Đừng giận nữa nhé, ta có một chỗ muốn đưa nàng đến, đương nhiên là không thể để ba người kia đi theo rồi "

Nói rồi hấn ôm chặt người trong lòng, thúc ngựa đi trước. Ba người Hàn Khiết Nam, Hoàng Lâm, Hoàng Dục vẫn đang hăng hái đấu khẩu, chưa phát hiện được người ở đằng trước đã đi mất. Mãi cho đến khi Mộc Vũ Hiên giả vờ ho khan, cả ba mới kịp nhận ra người đã đi mất.

"Chết tiệt, hấn lại dám đưa Chi nhi đi trước "

"Đều không phải do tiểu tử nguoi sao "

"Ta sẽ không để cho hai người cản đường đồ đệ ta đâu "

"Khiết Nam, con không lấy hoa Thiên Yển sao? ". Mộc Vũ Hiên nhắc nhở.

Hàn Khiết Nam vội vàng xuống ngựa nhận lấy hoa Thiên Yển trên tay Mộc Vũ Hiên. Nhưng nếu lúc này đuổi theo nhất định không kịp, trừ tức giận lúc này hấn quả thật không biết nên làm gì khác.

"Dù sao Chi nhi cũng muốn trở về Kiếm Vân sơn trang, con cứ đi theo đường về là sẽ gặp con bé thôi. Nhớ gửi lời hỏi thăm phụ thân con dùm ta ". Mộc Vũ Hiên lên tiếng khuyên nhủ.

"Đa tạ Mộc thúc "

Sau khi từ biệt Mộc Vũ Hiên, Hàn Khiết Nam cùng hai huynh đệ Hoàng Lâm lên đường trở về Kiếm Vân Sơn trang.

Sau khi Tiểu Hắc đi được một quãng khá xa, Hàn Nguyệt Chi liền cảm thấy buồn ngủ. Phải công nhận là Tiểu Hắc phi rất nhanh, chưa tới một canh giờ

đã đi được quãng đường bằng hai ngày đi của nàng. Đường như cảm nhận người trong lòng trở nên mệt mỏi, Lãnh Phong nhẹ nhàng ghim cương ngựa dừng lại, bế bổng Hàn Nguyệt Chi để nàng ngồi ngang trên người hắn, đầu nàng dựa vào bờ vai cứng rắn của hắn.

" Nếu nàng mệt thì cứ ngủ đi, còn một khoảng xa nữa mới tới nơi, khi nào tới ta sẽ gọi nàng dậy "

" Ừm "

Hàn Nguyệt Chi lúc này cảm thấy rất buồn ngủ, dù sao chất độc vẫn còn chất độc trong người, đi một quãng đường dài như thế quả thật khiến nàng cảm thấy rất mệt. Nàng nhẹ nhàng dựa vào vai hắn, chậm rãi nhắm mắt lại ngủ.

Nhìn người trong lòng đã ngủ say, Lãnh Phong vòng tay qua ôm chặt lấy eo Hàn Nguyệt Chi, tiếp tục thúc ngựa tiếp tục lên đường. Mặc dù ngồi trên ngựa rất xóc nảy, nhưng nhờ vòng tay của ai đó ôm chặt mà Hàn Nguyệt Chi đã ngủ một giấc ngủ yên lành nhất từ sau khi mẫu thân nàng mất.

" Tiểu Chi, chúng ta đã tới nơi rồi ". Lãnh Phong nhẹ nhàng lay Hàn Nguyệt Chi dậy.

Không biết nàng đã ngủ bao lâu, điều đầu tiên nàng nhìn thấy chính là khung cảnh tuyệt đẹp trước mắt. Ngồi trên Tiểu Hắc giúp Hàn Nguyệt Chi có thể nhìn bao quát toàn bộ khung cảnh trước mắt.

Nơi đây là một đỉnh đồi nhỏ, xung quanh đều là những loại hoa dại nhỏ đầy màu sắc, một làn gió nhẹ khẽ bay qua khiến cho những bông hoa nhẹ nhàng lay động. Nơi đây khiến Hàn Nguyệt Chi cảm thấy rất an tĩnh, khác xa với thế giới bên ngoài đầy hỗn tạp kia.

Nhân lúc Hàn Nguyệt Chi đang thưởng thức cảnh đẹp nơi đây, Lãnh Phong nhẹ nhàng bế bổng nàng xuống đất, sau đó đi thẳng đến phía dưới tán cây lớn ở phía trước. Lúc này Hàn Nguyệt Chi mới thấy được dưới tán cây có hai ngôi mộ đang an nghỉ nơi đó.

" Phụ thân, mẫu thân, Phong nhi đến thăm hai người đây "

" Sư huynh, đây là....? ". Hàn Nguyệt Chi kinh ngạc hỏi.

" Phụ thân, mẫu thân, hôm nay Phong nhi muốn giới thiệu cho hai người một người. Hiện tại con cũng đã tìm được một người để mình yêu thương, chăm sóc, bảo hộ suốt cuộc đời này, cũng giống như hai người vậy "

Nói rồi hắn nhẹ nhàng hạ Hàn Nguyệt Chi xuống đất, sau đó hắn nhẹ nhàng đỡ nàng cùng quỳ xuống, lay một cái.

" Huynh đưa muội đến đây để làm gì vậy? "

" Con dâu rồi cũng phải ra mắt một ngày nào đó, không phải sao? "

" Ai... ai đồng ý gả cho huynh chứ? "

" Hahaha, Tiểu Chi, sớm muộn gì nàng cũng sẽ sớm trở thành Lãnh phu nhân thôi "

" Huynh đáng ghét ". Hàn Nguyệt Chi đâm vào vai Lãnh Phong một cái.

Hắn vui vẻ cười lớn một tiếng, sau đó dìu Hàn Nguyệt Chi ra ngồi giữa cánh đồng hoa, để lưng nàng dựa vào lòng của hắn. Hai tay Lãnh Phong bao chặt Hàn Nguyệt Chi vào lòng, nắm chặt lấy hai tay của nàng, cầm dựa lên bờ vai nhỏ bé phía dưới.

" Nàng biết không, Lãnh gia lúc trước là một gia tộc có vị thế rất lớn trong giới giang hồ. Phụ mẫu của ta lại thích yên tĩnh, nên đã tìm một nơi an tĩnh yên ổn sinh sống. Nhưng việc đó chỉ kéo dài cho đến lúc ta năm tuổi.

Lúc đó Ma giáo đột nhiên ra lệnh thám sát toàn bộ người Lãnh gia, bởi vì không sống bí mật nên phụ mẫu ta không biết người nhà đang bị thám sát ở ngoài kia. Mãi cho đến khi Ma giáo tìm đến tận nơi, cả hai mới biết được chuyện gì đã xảy ra. Mặc dù đã chống trả đến cùng nhưng lực bất tòng tâm, cả gia đình bị không chết.

Giáo chủ Ma giáo, người đã đưa Bạch Thiên Chính đi, chính là kẻ chủ mưu chuyện này. Hắn nhẫn tâm giết chết phụ mẫu trước mắt ta, nhưng chỉ để lại một mình ta còn sống. Hắn liên tục dùng roi đánh lên lưng đứa trẻ năm tuổi như ta "

" Vậy vì sao....? "

" Vì sao ta còn sống? Hắn chỉ nói bởi vì tên ta giống với tên người đó nên ta mới có thể thoát chết.

Sau khi đánh đập ta xong, hắn rồi đi để mặc ta ở đó tự sinh tự diệt. Lúc đó sư phụ vô tình đi ngang qua, vì ngửi thấy mùi máu tanh nên mới cứu được ta. Khi an táng phụ thân và mẫu thân, đó là lần cuối cùng mà ta khóc "

Hàn Nguyệt Chi nghe xong không nói lời nào, chỉ yên lặng nhắm mắt dựa vào người Lãnh Phong. Hóa ra nàng cũng không phải người duy nhất phải chứng kiến người thân mất.

Sau một hồi, nàng chậm rãi nói.

" Vết thương sau lưng kia, huynh muốn giữ lại nó để nhắc nhở mình phải không? "

" Đúng vậy, ta muốn nhắc mình không được quên mối thù giết phụ mẫu được. Tiểu Chi, sau khi ta trả thù, nàng giúp ta xóa bỏ nó đi, được không? Ta muốn bắt đầu một cuộc sống mới cùng nàng, yên tĩnh qua ngày, không còn liên quan tới mọi sự, được không? "

Hắn xoay người nàng lại để nàng đối mặt với hắn. Nàng tất nhiên hiểu ẩn ý trong lời nói của sư huynh. Trước mặt nàng là người năm nhân nguyện ý yêu nàng, vì nàng làm tất cả, là một người bá đạo, lãnh khốc, một người bị tổn thương tinh thần từ thuở nhỏ giống nàng.

Hàn Nguyệt Chi nhẹ nhàng vươn tay chạm vào mặt nạ trên mặt Lãnh Phong. Hắn biết nàng muốn làm gì và cũng không ngăn cản. Bởi vì lâu ngày không coi bỏ mặt nạ nên hắn hơi nhúm mày, nhưng hắn cảm nhận được ai đó đang nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, sau đó một cảm giác mềm mại chạm vào mặt hắn.

" Huynh nói khuôn mặt ra tuyệt sắc, vậy thì của huynh cũng không thua kém gì của muội đâu, quả thật là yêu nghiệt "

" Dù sao thì về sau ta chẳng phải là của nàng sao? Mà nàng vẫn chưa trả lời ta đó, đừng hòng lái sang chuyện khác "

Lãnh Phong vừa nói vừa ôm lấy eo Hàn Nguyệt Chi, kéo nàng lại gần mình hơn, bốn mắt giao nhau. Hàn Nguyệt Chi không nói gì, chỉ dùng tay chạm vào má hắn, sau đó rướn người nhẹ nhàng chạm vào môi Lãnh Phong.

" Coi... coi như đây chính là câu trả lời của muội ". Hàn Nguyệt Chi đỏ mặt ấp úng nói.

Lãnh Phong vui vẻ nhắm đến nơi ngọt ngào kia một lần nữa gặm mút. Lần này Hàn Nguyệt Chi không kháng cự nữa, chủ động vòng tay qua cổ hắn.

Lãnh Phong theo đà đẩy Hàn Nguyệt Chi nằm xuống giữa một rừng hoa, hai người cứ điên cuồng ôm lấy nhau, từ đây cả hai chính thức xác định tâm ý của mình.

Giữa một rừng hoa, gió nhẹ nhàng lay động, một bóng dáng màu đen đang dùng sức ôm lấy một thân hình mềm mại, hận không thể trực tiếp khâm nàng vào trong lòng mình.

Phụ thân, mẫu thân, Phong nhi rốt cuộc đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình rồi, mong hai người ở trên đó sẽ phù hộ cho chúng con.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sóng gió nhỏ

Kiểm Vân sơn trang không khí lúc này đang rất ngọt ngào. Nói đúng hơn không khí này phát ra mạnh mẽ ngay tại phòng của Hàn Nguyệt Chi.

Chuyện này phải nói đến hai ngày trước.

Hàn Khiết Nam nhanh chóng lên đường trở về vì lo cho Hàn Nguyệt Chi, hắn sợ nàng một mình ở chung với ai đó sẽ bị "lợi dụng". Mặc dù trên đường bị lão Hoàng Lân liên tục giở trò ngăn cản nhưng hắn cùng lão già Hoàng Dực cũng nhanh chóng hóa giải.

Nhưng nào ngờ khi về đến nơi, sau khi vấn an Hàn Minh, đang muốn hỏi thăm về Hàn Nguyệt Chi thì Hàn Minh lại hỏi Hàn Khiết Nam người đâu. Hắn liền kể lại sự việc lúc chia tay Mộc Vũ Hiền, nhưng lại được sự khẳng định của phụ thân là Hàn Nguyệt Chi vẫn chưa về.

Nghĩ đến muội muội có thể bị tên kia "bắt cóc" rồi liền tức giận quát hạ nhân nhanh chóng lấy ngựa, Hàn Khiết Nam muốn đến tận Huyết giáo đòi người, Hàn Minh cũng muốn đi theo hắn đòi lại bảo bối của mình. Lão Hoàng Dực cũng tức giận không kém gì Hàn Khiết Nam, đồ đệ yêu quý của lão đã bị tên xấu xa kia lừa gạt đi mất rồi, lão thật là muốn khóc nhưng lại khóc không ra nước mắt a. Cả đoàn người đang tức giận hùng hổ bước ra thì thấy một con ngựa đen đang nhanh chóng chạy đến. Chưa kịp nhận ra chuyện gì xảy ra bọn họ đã thấy người trên ngựa hét lên.

" Mau lên!!!! Độc của Tiểu Chi bắt đầu phát tác rồi "

Vì thế cả đoàn người đang hùng hổ nhanh chóng cuống cả lên, Lãnh Phong nhanh chóng ôm Hàn Nguyệt Chi xuống ngựa theo Hàn Minh trở về phòng. Lão Hoàng Dực nhanh chóng đưa thuốc cho nàng uống nhưng phải hơn một canh giờ sau Hàn Nguyệt Chi mới ngưng thổ huyết, hơi thở trở nên bình thường.

Sau khi gặp phụ mẫu Lãnh Phong, Hàn Nguyệt Chi liền trở về vòng ôm của hắn trở về Kiểm Vân sơn trang, bản thân Lãnh Phong cũng thả chậm tốc độ Tiểu Hắc lại để Hàn Nguyệt Chi có thể thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài. Không ngờ chỉ vừa có hai ngày, Hàn độc tố trong người nàng lại bộc phát. Lãnh Phong vội vàng thúc ngựa chạy về, nhưng phải mất một ngày một đêm mới về đến Kiểm Vân sơn trang, lúc này người trong lòng đã dần hôn mê.

Khi lão Hoàng Dực bước ra, gật đầu một cái, lúc này tất cả mọi người mới thở phào yên tâm.

Nhưng lý do thật sự là gì? Kể từ buổi tối khi Hàn Nguyệt Chi tỉnh lại, Lãnh Phong không một lần nào có thể tiếp cận nàng. Dù cho chỉ là một lời nói, hay thậm chí là một cái ôm, hắn không thể thực hiện được. Tình trạng này đã diễn ra hai ngày rồi, lúc này tâm trạng của Lãnh Phong rất không tốt, không khí vô cùng không tốt.

Còn Hoàng Dục, Hàn Minh và Hàn Khiết Nam vô cùng thích thú. Chỉ cần tên kia muốn lại gần "bảo bối" của mình, một trong ba người ngay lập tức sẽ nhanh chóng đến bên cạnh, hỏi thăm hoặc là ngồi xuống uy nàng ăn.

" Tiểu Chi, nàng.... "

" Chi nhi, muội mau ăn đi, Du nương mới tự tay làm cho muội tâm bồi. Du nương đã thức dậy từ rất sớm để làm đó, nào, để ca ca uy muội ăn "

Hàn Khiết Nam cầm trên tay một chén tổ yến, cẩn thận cầm một thìa lên, thổi cho thật nguội sau đó đưa đến bên miệng Hàn Nguyệt Chi. Còn lão Hoàng Dục và Hàn Minh lại đứng bên cạnh Hàn Khiết Nam, khiến cho Lãnh Phong cùng sư phụ hắn không thể nào chen vào được.

Hàn Nguyệt Chi cảm thấy không khí trong phòng ngày càng xấu đi, cũng không dám để cho mọi người tiếp tục "bắt nạt" ai kia nữa.

" Ca ca, muội không đói. Muội có chút buồn ngủ, mọi người ra ngoài một chút được không? "

" Đương nhiên là được, muội hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, vài ngày nữa hoa Thiên Yến sẽ nở thôi "

" Được liệu sư phụ cũng đã chuẩn bị rồi, chỉ cần hoa Thiên Yến nở là có thể điều chế thuốc giải rồi "

" Chi nhi, con mau nghỉ ngơi đi, nếu cần gì con cứ gọi Vân nhi, phụ thân sẽ nhanh chóng cho người làm đến cho con "

... ..

Ba người nhanh chóng cướp cơ hội nói liên tục, nhất định không thể để cho tên kia mở miệng dụ dỗ thêm lần nào nữa, cả ba không hẹn mà cùng suy nghĩ như vậy.

Chờ đến khi Lãnh Phong không thể chịu nổi, quay lưng bước ra khỏi cửa, Hoàng Dục, Hàn Minh và Hàn Khiết Nam mới dừng lời. Lúc này Hàn Nguyệt Chi lên tiếng.

" Mọi người mau đi ra đi. Sư huynh, muội nhờ huynh một chuyện được chứ? "

Lời này nói ra khiến cho mọi người ngạc nhiên, nhất là ba người nam nhân đang đứng trước giường. Lão Hoàng Lâm nhanh chóng nhân cơ hội ba người kia đang hóa đá đưa tay kéo cả ba ra khỏi phòng, còn tiện tay đóng cửa phòng lại. Rốt cuộc đồ đệ cũng có cơ hội rồi, phải nói mắt nhìn người của thằng bé thật giỏi, lão nghĩ.

Còn ở trong phòng, sau khi những kẻ cản trở đã đi khỏi, Lãnh Phong đến bên giường ngồi xuống kế bên Hàn Nguyệt Chi.

" Nàng muốn nhờ ta việc gì? "

Hàn Nguyệt Chi không nói gì, vươn tay lấy cái mặt nạ trên mặt Lãnh Phong xuống, cầm lấy tay hắn, nói.

" Dù sao ở đây cũng không có ai, huynh cũng nên tháo bỏ nó ra, cũng dễ hít thở hơn. Ừm, muội muốn... muội muốn huynh uy muội ăn, có được không? "

" Nàng muốn thứ gì, ta có thể từ chối được sao "

Hắn cầm chén tổ yến lên, thổi cho thật nguội, sau đó bỏ vào miệng của mình.

" Huynh... ". Hàn Nguyệt Chi ngạc nhiên nói.

Nhưng Lãnh Phong cũng nhanh chóng áp môi mình xuống miệng nàng, từ miếng tổ yến được hắn nhẹ nhàng chuyển qua.

" Thật là ngon "

" Huynh... huynh mau đưa đây, muội tự ăn "

" Tự ăn? Chẳng phải nàng muốn ta uy nàng ăn sao? Sao tự nhiên lại đổi ý rồi? Ta còn chưa phạt nàng chuyện hai ngày nay nàng dám bỏ lơ ta "

Nếu nàng không lên tiếng phản đối, thì làm sao ba người kia dám được nước làm tôi chứ.

" Nhưng... nhưng muội muốn huynh uy như người bình thường ". Nàng bấu môi nói.

" Tiểu Chi, nàng đây là làm nũng với ta đúng không? "

" Huynh... Hừ, muội không ăn nữa ". Nói rồi nàng nằm xuống quay lưng lại với hắn.

Nhìn giải nhân ẩm ức quay lưng lại với mình, Lãnh Phong vẫn thản nhiên như thường.

" Không ăn nữa? Vậy để ta ăn đùm nàng "

Lãnh Phong cầm từng muỗng tổ yến lên ăn, khi ăn hẳn còn cố tình tạo ra tiếng, ánh mắt vẫn nhìn đến người trên giường.

" Quả thật là ngon miệng, Du nương của nàng thật sự có tay nghề rất cao "

Hàn Nguyệt Chi mặc dù đưa lưng quay lại với hắn nhưng tất cả những tiếng ăn tổ yến vẫn phát ra rất rõ ràng. Du nương vốn nấu rất ngon, đặc biệt là tổ yến, đó là món nàng thích ăn nhất. Mặc dù hiện tại rất tức giận, nhưng nghe từng muỗng tổ yến ngon lành kia đang vào bụng người khác, muốn nàng lơ đi cũng không thể làm được.

" Không cho huynh ăn nữa, đây là tổ yến của muội ". Nàng ngồi dậy giữ lại tay hắn.

Lập tức một muỗng tổ yến được đưa vào miệng nàng.

" Ta chỉ đùa nàng thôi, nhìn nàng lúc này thật không khác gì một hải tử. Mau ăn nhanh đi, chẳng phải nàng nói buồn ngủ sao "

" Tất cả đều tại huynh! "

" Phải, phải, tất cả đều là lỗi tại ta, giờ thì nàng mau ăn đi "

Lãnh Phong uy từng muỗng từng muỗng cho Hàn Nguyệt Chi, nhìn vẻ mặt thỏa mãn của nàng càng khiến cho lòng hắn thêm nóng vội, nếu không nhanh chóng cử hành hôn lễ có lẽ hắn sẽ không nhịn được mà trực tiếp ăn nàng. Sau đó hắn ở bên cạnh nhìn nàng chậm rãi đi vào giấc ngủ, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng rồi đi đến đại sảnh.

Tại đây, vẻ mặt của Hàn Minh, Hàn Khiết Nam và Hoàng Dực đang rất không tốt, lão Hoàng Lâm thấy đồ đệ từ phía xa liền nháy mắt ra hiệu, nhưng hắn chỉ làm lơ mà tiến thẳng vào trong.

" Tiểu tử nguoi thật sự thích Chi nhi? ". Hàn Minh hỏi.

" Không phải thích, mà là ta thật sự yêu nàng "

" Hừ, kẻ thù của nguoi chính là Ma giáo, thù giết phụ mẫu không thể bỏ, nguoi có cách gì bảo đảm sự an toàn cho Chi nhi sao?! "

" Chuyện đó là không thể, nhưng ta chắc chắn sẽ diệt hắn trước khi hắn ra tay "

" Nói thật là dễ, ta hỏi thêm một câu, mấy ngày qua nguoi đưa Chi nhi đi đâu? "

" Gặp phụ mẫu ta, nàng dâu sớm muộn gì cũng phải gặp mặt một ngày nào đó "

" Ta tuyệt đối không gả Chi nhi cho nguoi ". Cả ba người đồng loạt nói.

" Dù các người không muốn cũng không được, Tiểu Chi sớm đã ngủ cùng với ta, ngay cả thân mật hơn cũng đã làm rồi, không lẽ các người muốn nàng chịu ủy khuất? "

" Nguoi bịa chuyện, Chi nhi tuyệt đối sẽ không... Nhất định là nguoi ép buộc muội ấy ". Hàn Khiết Nam khẳng định.

" Đúng hay không không cần các nguoi quản, hiện tại ma muốn hướng Hàn trang chủ, mong người gả Tiểu Chi cho ta "

Căn phòng cứ thế ồn ào về chuyện này, mãi cho tới khi Hàn Nguyệt Chi bước vào, mọi thứ mới tạm thời yên ắng sau ba canh giờ căng thẳng. Hàn Khiết Nam là người tiến đến hỏi trước.

" Chi nhi, muội nói thật cho ta biết, có phải muội đã từng ngủ chung với tên kia không? "

" Đúng... đúng vậy ". Mặt nàng lúc này đã đỏ lên

" Muội chưa từng vượt quá giới hạn... ý huynh là khụ khụ chuyện thân mật hơn, phải không "

" Đương nhiên là k... "

" Nàng đã quên chuyện xảy ra khi gặp phụ mẫu ta rồi sao? ". Lãnh Phong chột xen vào

Nghe đến đây khuôn mặt của nàng càng đỏ hơn nữa. Hôm đó lúc hai người đang điên cuồng hôn nhau giữa rừng hoa, người nào đó đã mất không chế, mãi cho đến khi chỉ còn trung y, nàng mới chột tỉnh ngăn cản lại. Hàn Nguyệt Chi muốn mọi chuyện được hoàn hảo trong đêm tân hôn. Nhưng đối với người khác, cái đỏ mặt của nàng chính là sự thừa nhận.

" Khốn kiếp, ta phải giết chết nguoi ". Hàn Khiết Nam xuất kiếm hướng đến Lãnh Phong.

" Dừng tay! "

" Phụ thân, hần ta đã "bắt cóc" Chi nhi rồi, người không tức giận một chút nào sao? "

" Tại sao lại không? Nhưng giờ mọi sự đã như thế này, chúng ta đành phải chấp nhận thôi "

Rốt cuộc nữ nhi của lão cũng đến lúc phải gả đi, lão thật là không cam tâm.

" Nguyệt nhi, con gả đi rồi làm sao ta có thể dẫn con đi đây đó đây ". Lão Hoàng Dực ôm lấy Hàn Nguyệt Chi khóc lóc kể lể.

Phải mất nửa canh giờ sau náo nhiệt nơi đây mới yên ổn trở lại. Lúc này ở phía sau Kiếm Vân sơn trang, một bóng dáng lén lút đi ra từ cửa sau rồi đi thẳng vào rừng.

" Người nhanh chóng đưa tin tức này về, đây là chuyện quan trọng, nếu không nhanh chóng Thiếu chủ nhất định sẽ không vui "

" Thuộc hạ hiểu "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Giải độc

" Ai cho phép người quay trở về? Nhiệm vụ của người chính là.... "

" Tiểu huynh đệ, ta đương nhiên biết điều đó, nhưng đây là thông tin quan trọng, huynh mau giúp ta chuyển cho Thiếu chủ "

" Hiện tại Thiếu chủ vẫn đang luyện Hắc thần công, họa ngu ta mới dám đặt chân vào đó "

" Nhưng mà... "

" Ai cho phép người trở về đây? "

Bạch Thiên Thỉnh lạnh lùng từ trong phòng bước ra, đánh một chuông thật mạnh khiến người kia phụt một ngụm máu thật to.

" Thiếu... Thiếu chủ, thuộc hạ có tin quan trọng muốn báo cáo. Hàn cô nương.. "

" Nàng xảy ra chuyện gì? Bị ám toán hay là do độc phát? ". Bạch Thiên Chính nắm cổ áo tên thuộc hạ lên hoảng hốt hỏi.

" Hàn cô nương trên đường về bị độc phát, lúc về đến Kiếm Vân sơn trang đã ngất xỉu. Hiện tại Hàn cô nương đã tỉnh, và... và... "

" Nói mau!!! "

" Hàn trang chủ đang... đang bàn hôn sự với Lãnh giáo chủ "

Nói đến đây, tên thuộc hạ cố gắng quay mặt sang chỗ khác. Khoảng khắc hần nói xong câu kia, vẻ mặt của Bạch Thiên Chính đã xấu đến cực điểm, không khí xung quanh nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

" Khi nào? "

Nhưng tên thuộc hạ mặt vẫn ngơ ngác không trả lời, Thiếu chủ nói khi nào, có phải là lúc cử hành hôn lễ không?

" Ta hỏi người là KHI NÀO? ". Bạch Thiên Chính hét lên.

" Thuộc hạ... thuộc hạ không biết "

" Phế vật, đúng là phế vật mà. Trong vòng một khắc ta muốn biết tường tận mọi việc, không thì người tự mình nhảy xuống hồ răn "

" Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức "

Bạch Thiên Chính một thân bạch y đứng đó trong gió đêm. Hần vừa đột phá được tầng 10 Hắc thần công, nghĩ đến lúc gặp lại người trong lòng khiến hần rất vui vẻ, nhưng nào ngờ một tin tức khiến hần ngã một cú đau. Thời gian ngắn như vậy mà hần đã có thể thuyết phục được Hàn Minh gả Nguyệt

Chi đi. Không được! Nhất định không thể để chuyện đó xảy ra! Kế hoạch phải được nhanh chóng tiến hành, nhất định hẳn phải ngăn chặn việc này!

Bạch Thiên Chính vội vàng quay người đi. Một khắc trời qua, tên thuộc hạ kia sau khi trở lại tay không, liền bị Bạch Thiên Chính một chưởng đánh thẳng đến hổ rấn. Lúc này cả toàn Ma giáo chìm trong sợ hãi, ai cũng mong Giáo chủ sẽ lên tiếng nhưng tất cả những gì người nói là làm theo lời Thiếu chủ.

Ngay lúc Bạch Thiên Chính chuẩn bị trực tiếp xông đến Kiểm Vân sơn trang cướp người, thì một con bồ câu bay đến với một mảnh giấy trên chân. Sau khi đọc tin tức trên giấy, hắn kích động đứng dậy nói.

"Tốt, tốt, quả không hổ là người ta trọng dụng. Người đầu, mau tìm kiếm tung tích của Bạch Vân Nhu cho ta "

Trở về Kiểm Vân sơn trang, sau khi được Hàn Minh đồng ý, Lãnh Phong liền lấy lý do bồi đắp tình cảm với Hàn Nguyệt Chi một bước cũng không rời. Ngay cả âm vệ cũng phải thừa nhận một điều, Giáo chủ của bọn họ ngày càng vô si!

Lúc đầu nhìn thấy những hành động của hắn dành cho Hàn Nguyệt Chi, tất cả âm vệ đã không biết phải hóa đá biết bao nhiêu lần, đem những chuyện đó nói cho mọi người trong Huyết giáo, tất cả mọi người không ai tin. Cho tới khi từng người một lên "chạy" tới Kiểm Vân sơn trang "thay ca trực", lúc này cả Huyết giáo mới thật sự tin rằng vị Giáo chủ lãnh khốc vô tình của bọn họ đã có người áp chế rồi, ai nấy đều đếm từng ngày, mong chờ ngày cử hành hôn lễ sẽ sớm đến. Một phần là để thoát khỏi bộ mặt ân trầm của Giáo chủ, nhưng chủ yếu mọi người đều mừng tuông ra cuộc sống thoải mái sau này, khi phu nhân có thể áp chế tính tình thất thường của Giáo chủ.

Lúc này, Lãnh Phong đang ôm Hàn Nguyệt Chi ngồi dưới gốc cây đào lớn nhất trong Đào viên. Vài ngày trước, hắn đã được Hàn Minh đưa đi viếng mộ của Dạ Vân, lão cũng muốn thê tử trên trời sẽ yên lòng khi bây giờ Chi nhi cũng đã tìm được hạnh phúc của mình.

"Vậy ra nàng cũng giống nhạc mẫu, cả hai đều thích hoa đào ". Lãnh Phong nói.

"Đúng vậy, nhưng mà nhạc mẫu gì chứ? Ta vẫn chưa gả cho huynh đâu ". Hàn Nguyệt Chi đỏ mặt nói.

"Đúng là nàng chưa gả cho ta, chẳng phải do phụ thân cùng ca ca "yêu qui" của nàng sao "

Đúng là Hàn Minh đã đồng ý gả Hàn Nguyệt Chi cho hắn, nhưng phải đến hơn một năm sau mới có thể cử hành hôn lễ. Và lại Hàn Khiết Nam vẫn chưa cử hành hôn lễ, không thể có chuyện muội muội lại có chuyện vui trước ca ca được.

'Hừ, cho dù ngươi có thể lấy Chi nhi, nhưng ta vẫn có quyền kéo dài thời gian cử hành', Hàn Minh nghĩ.

Lãnh Phong đương nhiên nhận ra ý đồ của lão, vì thế mỗi ngày lấy lý do muốn bồi dưỡng tình cảm với Hàn Nguyệt Chi lúc nào cũng bám theo nàng, lúc ăn, lúc ngủ, kể cả lúc nàng muốn đi tắm hay mao xỉ, hắn đều bám theo không buông. Đương nhiên là lúc tắm và đi mao xỉ hắn đều đứng bên ngoài canh giữ, bên trong đều để cho nha hoàn Vân nhi giúp Hàn Nguyệt Chi.

Hắn đã phải thuyết phục Hàn Nguyệt Chi rất lâu, và kết quả chính là hắn có thể ôm giai nhân trong lòng, vừa có thể nhìn thấy vẻ mặt đen như đáy nồi của ba người Hàn Minh, Hàn Khiết Nam và Hoàng Dục. Sư phụ đã về Huyết giáo giúp hắn giải quyết mọi chuyện, đương nhiên là cả việc chuẩn bị sinh lễ.

"Huynh chỉ vì lý do đó mà bức mình!?"

"Tại sao lại không! Ta chỉ muốn nhanh chóng đưa nàng qua cửa, có như vậy nàng mới có thể thuộc về một mình ta. Chi nhi, ta quả thật không thể chờ đợi thêm được nữa "

"Huynh thật là..."

"Tiểu thư ". Vân nhi vội vàng chạy vào.

"Có chuyện gì xảy ra? Tại sao ngươi lại vội vàng như vậy "

"Hoa... hoa Thiên yển đã nở rồi! "

"Ngươi nói thật chứ? ". Lãnh Phong kích động ngồi dậy.

"Lão gia muốn tiểu thư qua đó, Dục Vương hiện tại đang chuẩn bị bào chế thuốc giải "

Lãnh Phong bế ngang Hàn Nguyệt Chi nhanh chóng đến chỗ lão Hoàng Dục. Lúc đến nơi, chỉ thấy Hàn Minh cùng Hàn Khiết Nam bị chặn ở bên ngoài.

"Phụ thân, có chuyện gì vậy? "

"Lão gia kia nói hoa Thiên yển khi nở rất nhạy cảm với ánh sáng, vì thế không cho bọn ta mở cửa đi vào. Con đừng lo, chỉ một thời gian nữa là thuốc giải sẽ được điều chế thôi "

"Nhưng còn sư phụ..."

"Nguyệt nhi, con mau về phòng nghỉ ngơi đi, sư phụ rất nhanh sẽ xong thôi "

Hàn Nguyệt Chi dưới sự cưỡng chế của ba người đành phải quay về phòng chờ đợi, trước khi đi còn không quên dặn dò lão Hoàng Dực phải cẩn thận. Mãi cho đến khuya hôm đó, lão mới hào hứng đập cửa phòng chạy đến chỗ Hàn Nguyệt Chi.

"Nguyệt nhi, con mau uống thuốc giải đi. Tuy nhiên sau khi uống con sẽ chìm vào giấc ngủ sâu, khi con tỉnh lại toàn bộ độc tố sẽ được giải hoàn toàn "

Cứ thế, bốn người luân phiên nhau ở bên cạnh nàng, lần này không hề có bất kì lời cãi vã nào.

Núi Trung Sơn, ngục thất

"Thả ta ra, các người có biết ta là ai không? Ta chính là Bạch Vân Nhu, tiểu thư của Bạch gia. Ca ca rất nhanh sẽ đến cứu ta, đến lúc đó các người nhất định chết vô cùng thê thảm. Thả ta ra! "

Bạch Vân Nhu ngày nào cũng điên cuồng gào thét, bọn cai ngục cũng mặc kệ ả. Mộc Vũ Hiên tạm thời giam ả vào ngục, chờ đến khi Hàn Nguyệt Chi khỏe lại sẽ để nàng định đoạt tội của ả.

"Hàn Nguyệt Chi, tiện nhân, ngươi mau xuất hiện cho ta. Đừng nghĩ là bên cạnh có người bảo hộ là ta không dám làm gì ngươi, đồ tiện nhân! "

"Có lẽ như ngươi vẫn chưa biết tội của mình "

Một bóng trắng xuất hiện trước tầm mắt của ả, không khí xung quanh dần trở nên lạnh hơn.

"Ca ca, ca ca, huynh mau cứu muội đi, muội biết lỗi của mình rồi, muội không nên chuốc thuốc huynh "

"Cứu ngươi? Hãy cho ta lí do vì sao ta phải cứu ngươi "

Bạch Thiên Chính lạnh lùng để hai tay ra phía sau, nhìn người điên cuồng trước mắt, người đã từng là muội muội của hắn.

"Muội chính là muội muội ruột của huynh, muội nhất định sẽ làm theo tất cả những gì huynh nói, huynh mau cứu muội khỏi đây đi "

"Tất cả? "

"Tất cả! Huynh mau cứu muội ra khỏi đây, muội thề..... "

"Được, chỉ cần ngươi hứa làm việc này giúp ta, ngươi có thể tự do "

"Muội làm, nhất định sẽ làm "

"Tốt "

Ngay khi Bạch Vân Nhu chưa để ý thì Bạch Thiên Chính đã đánh ngất ả. Đừng trách tại sao ta vô tình, do ngươi phản bội ta trước, và ngươi cũng không nên thương tổn nàng.

Ngày hôm sau....

"Cái gì? Bạch Vân Nhu đã trốn thoát ". Mộc Vũ Hiên tức giận nói.

"Sáng may lúc thuộc hạ vào đưa cơm, mới phát hiện tất cả lính canh đã chết, cửa phòng giam cũng mở ra, người không thấy đâu "

"Không ổn, ngươi mau nhanh đưa tin tức này đến Kiểm Văn sơn trang cho ta, không thể chậm trễ một giây nào cả! "

Còn ở Kiểm Văn sơn trang...

"Không xong rồi, không xong rồi "

"Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã la hét ồn ào như vậy? ". Hàn Minh bình tĩnh nói.

"Lão gia, Bạch Vân Nhu đã xông tó cửa rồi, ả ra điên cuồng nói muốn giết tiểu thư "

"Ngươi vừa nói gì? "

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lành Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bạch Thiên Chính cướp người.

"Người vừa nói gì?". Lãnh Phong từ bên ngoài bước vào.

"Bạch Vân Nhu không biết vì sao võ công lại tăng thêm một bậc, ả ta hét lên muốn giết tiểu thư, chúng nô tài đang cố gắng giữ chân ả ta."

"Đúng là âm hồn bất tán, Vũ Hiền quả thật khinh suất, lại để ả ta thoát ra. Để ta ra đấu với ả". Hàn Minh tức giận nói.

"Ta đi với lão". Lãnh Phong nói.

"Người không ở bên Chi nhi sao?"

"Hiện tại đã có nhi tử người ở bên nàng, mau cho người qua thông báo cho hần."

Lãnh Phong nói xong liền bước ra ngoài trước, mặc kệ Hàn Minh đang muốn hần cùng ra.

"Thật không biết tiểu tử người là chủ nhân hay tiểu tể của ta nữa. Vân nhi, người mau đến phòng tiểu thư nói tình hình hiện nay, để thiếu gia cảnh giác hơn."

"Nô tì biết."

Lúc Lãnh Phong đến nơi, Bạch Vân Nhu đang đứng thờ hồng hộc, xung quanh ả có rất nhiều tử thi, thanh kiếm trên tay ả cũng đã sớm nhiễm đỏ. Khi nhìn thấy người đến là Lãnh Phong, Bạch Vân Nhu chia thẳng kiếm trước mặt hần, điên cuồng cười lên.

"Hahaha, Lãnh giáo chủ, thật không ngờ người lại đích thân đến đây. Cũng tiện, nếu tiện nhân kia biết người đã chết, về mặt đau khổ của ả nhất định rất hay. Tức giận rồi sao? Hahaha, đừng lo, người cứ xuống dưới suối vàng trước, tiện nhân kia rất nhanh sẽ theo chân người, hahahaha."

Bạch Vân Nhu nhanh chóng phóng thẳng đến chỗ Lãnh Phong, hần lúc này vẫn bình thản đứng đó. Khi mũi kiếm gần chạm đến tim hần, bên tay phải Lãnh Phong bỗng xuất hiện một thanh kiếm, hần nhanh chóng cầm mũi kiếm đâm vào bụng ả sau đó rút ra không chút nể tình.

"Muốn giết được ta, người quá ảo tưởng rồi."

Khi Lãnh Phong vừa quay người đi thì Bạch Vân Nhu lại cười.

"Hahaha, không thể giết người? Đúng! Lúc trước đúng là như thế, nhưng hiện tại thì ta có thể giết người!"

Ả ta chậm rãi đứng lên, khi tất cả mọi người nhìn đến bụng của ả, ai nấy đều không khỏi ngạc nhiên. Vết thương ở bụng đang chảy máu lúc này đã khép lại, trông giống như là chưa từng bị thương.

"Ngạc nhiên lắm sao? Hahaha, ta nói rồi, bây giờ giết người chỉ là một chuyện đơn giản mà thôi."

Lãnh Phong càng thêm lạnh lùng nhìn ả, Hàn Minh vốn đang kinh ngạc, lúc này dường như nhớ tới chuyện gì chợt nói.

"Người... người... người lại dám cầu kết với Ma giáo, chỉ có Ma giáo mới có loại thuốc này!!!"

"Ma giáo thì sao? Chỉ cần giết được tiện nhân Hàn Nguyệt Chi, cho dù có bị huy dung hay tàn phế, ta đều sẽ làm!!!"

"Bạch Thiên Chính đang ở đâu?". Lãnh Phong lạnh lùng hỏi.

"Hahaha, lúc này người mới nhận ra sao!? Có lẽ ca ca đã thay ta giết chết ả tiện nhân kia rồi."

Lãnh Phong và Hàn Minh nghe vậy liền nhanh chóng quay người chạy đến phòng của Hàn Nguyệt Chi, nhưng Bạch Vân Nhu đã xuất hiện ở trước mặt chặn đường.

"Muốn đi, không dễ như vậy đâu!!"

Lúc này ở phòng của Hàn Nguyệt Chi.....

"Có chuyện gì ồn ào ở ngoài kia?". Hàn Khiết Nam nói.

Hần vốn vừa đến đây chăm lo cho muội muội, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào. Lão già Hoàng Dục thì vừa lên đường đến Huyết giáo do sư huynh lão gửi thư đến, nếu không hần đã sớm đi ra ngoài rồi. Lúc này...

"Thiếu gia, thiếu gia, xảy ra chuyện lớn rồi". Vân nhi từ bên ngoài chạy vào.

"Chuyện gì xảy ra? Người mau nói rõ cho ta."

"Thiếu gia, Bạch tiểu thư, nàng ta... nàng ta xông đến trước cửa la to muốn giết tiểu thư. Lão gia cùng Lãnh giáo chủ đã ra ngoài đó xem tình hình, lão gia kêu thiếu gia cũng nhanh qua đó "

"Cái gì? Nàng ta làm sao lại có thể thoát ra được. Nếu ta qua đó lúc này, ai sẽ chăm sóc Chi nhi? "

"Nô tỳ sẽ ở đây với tiểu thư. Lão gia nói vì Bạch tiểu thư có tình cảm sâu nặng với thiếu gia nên thiếu gia có thể không chế sau đó bắt giữ tiểu thư. Thiếu gia, ngài mau qua đó đi, nô tỳ sẽ ở đây chăm sóc tiểu thư "

Hàn Khiết Nam nhìn qua Hàn Nguyệt Chi đang nằm trên giường, quay qua nhìn Vân nhi. Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, sau khi chắc chắn nàng không nói dối, hắn gật đầu nói.

"Ngươi ở đây chăm sóc tiểu thư, nếu có biến hãy hét lên chờ người đến cứu, ta qua bên chỗ phụ thân "

"Nô tỳ tuân lệnh "

Sau khi chắc chắn Hàn Khiết Nam đã đi, Vân nhi nhìn ngó xung quanh đảm bảo không còn ai, nàng ta huyýt sáo một tiếng, lúc này một bóng trắng nhẹ nhàng hạ xuống.

"Thuộc hạ tham kiến Thiếu chủ "

"Vân nhi, ngươi làm tốt lắm, quả không hổ là thuộc hạ đắc lực của ta. Mau uống viên thuốc này vào, nội lực của ngươi sẽ trở lại "

"Đa tạ Thiếu chủ "

Bạch Thiên Chính chậm rãi đi vào phòng, nhìn đến thiếu nữ đang nằm ngủ trên giường, lòng của hắn vừa vui mừng vừa lo sợ. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, vươn tay vuốt nhẹ gò má của Hàn Nguyệt Chi.

"Ngươi hạ thuốc nàng!? "

"Thuộc hạ không dám, tiểu thư ngủ sâu là do tác dụng của thuốc giải độc. Sau khi chất độc đã được giải hoàn toàn, tiểu thư sẽ tỉnh lại "

"Vậy sao. Xe ngựa ở bên bờ rừng, ngươi theo chăm sóc cho nàng thật tốt, ta sẽ trở về sau "

"Thuộc hạ tuân lệnh "

Bạch Thiên Chính bế bổng Hàn Nguyệt Cho lên, động tác rất nhẹ nhàng. Mặc dù biết nàng đang ngủ say nhưng hắn lại không dám cử động mạnh. Sau khi để giai nhân nằm yên ổn trên xe ngựa, Bạch Thiên Chính ngắm nàng một lúc sau đó mới quay người rời đi.

Ở bên kia, Hàn Minh và Lãnh Phong đều đang chật vật vì Bạch Vân Nhu. Bất kể bọn họ đã thương ả như thế nào, tất cả vết thương đều khép lại. Đang lúc bọn họ cố nghĩ cách, lúc này Hàn Khiết Nam đột nhiên xuất hiện.

"Phụ thân, con đến rồi "

"Khiết Nam, vì sao con lại đến đây, chẳng phải con nên ở cạnh Chi nhi sao? "

"Vân nhi nói là phụ thân gọi con đến đây để áp chế ả ta, không phải sao? "

"Ta không hề nói như vậy, ta chỉ bảo Vân nhi nói mọi chuyện để con để ý thêm thôi "

"Không ổn, ta phải trở về xem thử, các ngươi ở đây đối phó với ả ". Lãnh Phong lo lắng nói.

"Có lẽ đã quá trễ rồi "

Tất cả mọi người đều quay sang hướng giọng nói phát ra, Bạch Thiên Chính nhẹ nhàng đáp xuống.

"Ca ca, muội đã làm theo như lời huynh nói, muội đã đánh lạc hướng bọn chúng rồi, ả tiện nhân kia chắc chắn đã chết rồi.. "

Một chữ cuối cùng chưa kịp nói ra, Bạch Vân Nhu đã bị Bạch Thiên Chính đâm một kiếm vào tim, ả ta hai mắt tròn tròn không thể tin được nhìn người trước mắt.

"Ca ca, vì sao huynh lại... Không phải huynh đã nói là... "

"Ngươi vốn chỉ là một vật thể thân, tất cả những ai có ý muốn tổn hại nàng hay ngăn cản ta với nàng, ĐỀU PHẢI CHẾT! "

"Chết sao? Huynh đừng quên viên thuốc huynh đưa muội có tác dụng gì "

"Ta đương nhiên là nhớ, vì thế nên trên lưỡi kiếm ta đã đổ thuốc giải, lần này ngươi chỉ có thể chết! "

"Huỳnh..."

À ta chưa nói hết lời, Bạch Thiên Chính đã tàn nhẫn đâm lưỡi kiếm xuyên tim ả, thân hình Bạch Vân Nhu ngay lập tức ngã xuống. Hai mắt của ả vẫn mở to, tỏ vẻ không thể tin được.

"Người lại dám giết chết muội muội ruột của mình, người quả thật tàn nhẫn". Hàn Minh nói.

"Không lẽ người muốn nhìn thấy Chi nhi chết dưới tay ả sao?"

'Vút'

Lãnh Phong lạnh lùng phóng chùy thủ bên hông vào Bạch Thiên Chính, lúc này cả cơ thể hắn đều là khí lạnh và sát khí.

"Ai cho phép người gọi nàng như vậy? Người không có tư cách gọi tên nàng thân mật như thế"

"Không có tư cách? Hahaha, đúng! Ta không có tư cách, nhưng sớm muộn điều đó cũng sẽ xảy ra thôi"

"Lão gia, không xong rồi, không thấy tiểu thư đâu cả"

"Người vừa nói gì?". Lãnh Phong nắm lấy cổ áo tên nô tài tức giận nói.

"Tiểu thư... tiểu thư không thấy trong phòng, cả Vân nhi cũng không thấy"

Tất cả mọi người nghe xong lời này đều quay qua nhìn Bạch Thiên Chính. Lãnh Phong lúc này tâm trí không còn tỉnh táo nữa, nghe thấy giai nhân mất tích cộng thêm lời của Hàn Khiết Nam lúc này, hắn đương nhiên biết thủ phạm là ai. Hắn không còn quan tâm gì cả, nắm chặt thanh kiếm trong tay sau đó trực tiếp xông đến trước mặt Bạch Thiên Chính.

"Người đưa nàng đi đâu? Mau giao nàng ra đây!"

"Giao nàng ra? Nực cười, bây giờ ta đã có được nàng, tại sao ta phải đưa nàng cho người"

Bạch Thiên Chính bình tĩnh né tránh, hai tay vẫn tiêu sái để sau lưng. Sau một hồi vờn đối thủ trước mặt, Bạch Thiên Chính liền biến mất vô ảnh, tất cả những gì hắn để lại chỉ là một câu nói.

"Bây giờ người không còn tỉnh táo, nếu giao đấu người cũng sẽ thua thôi. Nửa tháng sau tại Ma giáo, đó sẽ là trận chiến cuối cùng giữa ta và người"

Lãnh Phong tức giận đâm một quyền xuống đất, ngay lập tức một dòng máu tươi liền chảy ra.

Là do hắn quá chủ quan, cứ nghĩ đã không còn gì đáng lo ngại nữa, không ngờ tên khốn kia lại xuất hiện. Tiểu Chi, hãy chờ ta, ta nhất định sẽ cứu nàng, nhất định.

Lúc này, người báo tin của Mộc Vũ Hiền mới đến nơi, nhưng tất cả đã quá trễ.

Bạch Thiên Chính nhanh chóng đuổi kịp xe ngựa chở Hàn Nguyệt Chi, sau khi đuổi Vân nhi ra phía ngoài ngòi, hắn nhẹ nhàng nâng nàng ngồi dậy, để nàng dựa vào vai hắn tiếp tục nghỉ ngơi.

Chi nhi, hãy cho ta một cơ hội, ta nhất định sẽ bù đắp cho nàng khoảng thời gian mà hai ta đã bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Tỉnh lại

"Thiếu chủ, người đã trở về"

Bạch Thiên Chính bế ngang Hàn Nguyệt Chi trở về Ma giáo. Khi vừa về trước cửa phòng mình, hắn thấy thuộc hạ thân tín của sư phụ đang đứng trước cửa.

"Có chuyện gì?"

"Giáo chủ biết người đi đón Hàn tiểu thư nên sai thuộc hạ đến đây. Giáo chủ muốn gặp Hàn tiểu thư"

"Không thể được!"

" Mong thiếu chủ đừng làm khó cho thuộc hạ, Giáo chủ đã có lệnh.... "

" Câm miệng "

Bạch Thiên Chính tức giận hét lên, tên thuộc hạ cũng lập tức im miệng. Sư phụ vì sao ại muốn gặp nàng? Không lẽ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết. Bạch Thiên Chính ôm Hàn Nguyệt Chi đi thẳng vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường sau đó quay sang Vân nhi ra lệnh.

" Vân nhi, nhiệm vụ của ngươi là bảo vệ nàng, nếu có ai đến đây, dù cho là người của Giáo chủ, cũng không được bước vào đây dù chỉ nửa bước "

" Thuộc hạ tuân mệnh! "

" Giáo chủ đã có lệnh... "

" Ngươi im miệng cho ta! Chỗ sư phụ ta sẽ nói, với lại hiện tại nàng đang hôn mê, muốn gặp quả thật là không thể "

" Chẳng lẽ hôn mê thì ta không thể gặp sao!?" "

Một giọng nói chột vang lên, lúc này mọi người mới nhận ra trong phòng không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một người đang thảnh thơi ngồi thưởng trà.

" Chúng thuộc hạ tham kiến giáo chủ "

" Sư phụ, người đến đây từ lúc nào? "

" Chuyện đó quan trọng sao? Ta chẳng qua chỉ muốn gặp mặt nàng ta, ngươi lại không chấp nhận. Sao? Sợ ta sẽ làm gì người trong mộng của ngươi sao? "

" Chuyện năm xưa, sư phụ người đã... "

" Đúng là ta ra lệnh nhưng nàng ta không biết điều đó, tất cả những gì ta làm đều giúp ngươi có đủ yếu tố để luyện thành Hắc thần công. Ngươi nghĩ rằng chỉ cần ngươi không chấp nhận, ta há có thể không có cách gặp được nàng "

" Đồ đệ không dám, chẳng qua đồ đệ sợ nàng sau khi gặp sư phụ sẽ nhớ đến những chuyện không tốt "

" Vậy ngay bây giờ ta gặp, chắc sẽ không làm phiền ngươi đi!?" "

Bạch Thiên Chính một hồi im lặng cẩn thận suy nghĩ, sau đó gật đầu một cái, đứng tránh sang một bên để lộ khuôn mặt của người đang nằm trên giường.

" Quả thật rất giống ngươi, rất giống ". Lão lẩm bẩm.

" Sư phụ, người vừa nói gì? "

" Không có gì. Khi nàng tỉnh lại, ngươi tốt nhất nên dặn nàng về cấm địa, nếu không dù có mười cái mạng ngươi cũng không cứu nổi nàng "

Nói rồi lão liền mất dạng, để lại Bạch Thiên Chính vẫn hơi sững sốt. Lời vừa này của sư phụ, khiến hắn suy nghĩ rất nhiều, "rất giống ngươi", như vậy nghĩa là sao? Nghĩ đến đây, hắn liền hướng Vân nhi hỏi.

" Vân nhi, ngươi ở đây trước ta, ngươi có biết chuyện gì về ái nhân của sư phụ không? "

" Chuyện này... Thiếu chủ, đây là chuyện được cấm nhắc tới ở Ma giáo, người không biết sao? "

" Mau nói rõ ra cho ta "

" Nhưng mà, Giáo chủ đã có lệnh... "

" Ngươi cứ nói, có gì ta sẽ chịu trách nhiệm "

Vân nhi ậm ừ một lúc, nàng đảo mắt nhìn xung quanh sao đó mới chậm rãi nói.

" Lúc mới vào Ma giáo, nô tì chỉ vừa năm tuổi, mọi người đều nói Giáo chủ không thích nữ nhân, kể cả nữ hài. Lúc đó nô tì rất sợ, nhưng không ngờ Giáo chủ lại để nô tì đến Kiểm Vân sơn trang. Mọi người đều nói ái nhân của Giáo chủ đã bị một nữ nhân hại chết, cho nên nữ nhân chính là điều cấm kỵ của giáo chủ. Đó là tất cả những gì mà nô tì biết được "

" Được rồi, ta có chuyện cần giải quyết, ngươi hãy bảo vệ nàng cho tốt "

" Thuộc hạ tuân mệnh "

--- -----Kiếm Vân son trang-----

" Tiểu tử kia sao rồi? ". Lão Hoàng Dực lên tiếng.

Vừa đến Huyết giáo không lâu, sau đó lão liền nghe tin Kiếm Vân son trang xảy ra chuyện, lão cùng sư huynh liền chạy vội về, mới hay tin Bạch Thiên Chính lợi dụng Bạch Vân Nhu bắt Hàn Nguyệt Chi đi.

" Haiz, sau khi Bạch Thiên Chính mang Chi nhi rời đi, tiểu tử kia liền tự trách bản thân sau đó giam mình trong phòng của Chi nhi, cũng đã không ăn không uống vài ngày rồi ". Hàn Minh nói.

Nói thật lão vốn không thích tiểu tử kia, nhưng nhìn thấy tình cảm của hắn cũng với những hành động mấy ngày qua, có thể nói nữ nhi đã tìm được một đối tượng tốt.

" Hắn chỉ có nửa tháng để chuẩn bị, vậy thì thay vì bị thương tại sao lại không giành thời gian để tăng cường thực lực đi cứu Chi i chứ, thật là tức chết ta ". Hàn Khiết Nam phẫn nộ nói.

" Khiết Nam, con bình tĩnh lại đã. Phụ thân còn nhớ lúc Ánh Nhi bị bắt đi, con cũng có vẻ mặt tương tự tiểu tử kia. Dù bây giờ chúng ta đã khuyên can hết lời nhưng hắn vẫn kiên quyết như thế "

" Hay để ta nói chuyện với tiểu tử đó, dù sao cũng là đồ đệ của ta ". Lão Hoàng Lâm nêu ý kiến.

" Sư huynh mau vào đi, nếu không Nguyệt nhi của đệ sẽ bị bắt cóc đi mất, đệ thà để tiểu tử kia thú Nguyệt nhi còn hơn "

Khi bước vào phòng Hàn Nguyệt Chi, lão Hoàng Lâm chỉ thấy Lãnh Phong đang thẫn thờ ngồi trên giường, tầm mắt vẫn hướng về chiếc gối nằm ở đầu giường. Hắn vẫn cứ ngồi như thế kể từ khi Hàn Nguyệt Chi bị bắt đi, tính đến nay đã là ba ngày rồi.

" Đồ đệ à, con hãy ăn một chút gì đi, con cứ như vậy không phải là cách đâu "

" Đây là cách duy nhất để con trừng phạt mình, tất cả đều do con quá chủ quan "

" Đừng thử thách tính kiên nhẫn của ta! Được rồi, nếu con muốn như thế này thì cứ tiếp tục ngồi đây, sớm muộn gì con bé cũng sẽ thuộc về Bạch Thiên Chính "

" Con sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu!! KHÔNG BAO GIỜ! "

" Vậy thì đứng lên ngay cho ta, nếu con muốn mất con bé thì cứ tiếp tục ngồi đó đi! Ta cho con thời gian một nén nhang ". Nói rồi lão ra khỏi phòng.

Nửa nén nhang sau, Lãnh Phong liền xuất hiện ở phòng chính, hắn miết cường nuốt từng miếng cơm. Sau hai ngày lấy sức, hắn liền nhanh chóng trở về Huyết giáo, bế quan liên tục luyện tập.

Trong khoảng thời gian đó, cả đại lục đang chấn động chỉ vì một lời nói của Ma giáo: Nửa tháng sau, chính là ngày tàn của Kim quốc và Tề quốc.

Điều này khiến cho Lâm Vũ Hạo và Trần Thiên Vũ rất tức giận, cả hai vị đế vương hẹn gặp nhau tại biên giới của hai nước bàn về chuyện đối phó với Ma giáo. Hàn Minh cùng Hàn Khiết Nam, lão Hoàng Lâm và Hoàng Dực cũng đến tham dự. Dù sao tên khốn cướp lấy bảo bối của bọn họ, cộng thêm việc hắn lại là Thiếu chủ cũng đủ khiến cho bọn họ nhất định phải tham gia.

Hàn Khiết Nam khi gặp lại Nguyệt Ánh Nhi liền bám lấy nàng không rời. Vân Tiểu Niên vẫn luôn kề cận Lâm Vũ Hạo, còn về Diệp Uyển, có lẽ phương pháp Nguyệt Ánh Nhi rất có hiệu quả, hiện tại trên mặt nàng đã có thêm vài phân sinh khí, cũng ngày càng thân cận với Trần Thiên Vũ hơn.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên hơn chính là Ảnh Hồn cả Trần Y Nhiên. Không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi Ảnh Hồn có thời gian rảnh ngay lập tức chạy đến bên cạnh Trần Y Nhiên, cả Trần Y Nhiên Cũng vậy. Có lẽ sau khi mọi chuyện kết thúc, sẽ lại có thêm cái tiệc mừng nữa.

--- ----- Ma giáo --- -----

Vân nhi vẫn luôn canh giữ bên cạnh Hàn Nguyệt Chi, khi vừa quay sang liền thấy mí mắt của nàng khẽ động. Nghĩ nàng có thể đã tỉnh lại, Vân nhi nhẹ nhàng gọi.

" Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh rồi phải không? Tiểu thư, tiểu thư... "

Hàn Nguyệt Chi không biết mình đã ngủ bao lâu, cả cơ thể nàng cảm thấy rất mệt mỏi. Hai mắt nàng chậm rãi mở ra, phải mất một lúc lâu mới có thể nhìn rõ được người trước mặt, điều này khiến cho Hàn Nguyệt Chi không khỏi buồn rầu. Thật không ngờ người nàng gặp đầu tiên sau khi tỉnh lại là Vân nhi, cư nhiên không phải sư phụ, phụ thân cùng ca ca, đặc biệt là người sắp trở thành phu quân của nàng.

" Vân nhi, ta đã ngủ trong bao lâu? "

" Tiểu thư, người đã ngủ gần mười ngày rồi. Tiểu thư! Người đừng vội cử động, tiểu thư nên nằm thêm một lát nữa đi "

" Ta không sao, nếu cứ tiếp tục nằm chắc xương cốt của ta sẽ bị đau nhức mãi không thôi. Sư phụ, phụ thân cùng ca ca đâu? Cô gia của người đâu? "

" Tiểu thư, chuyện này... "

Lúc này Hàn Nguyệt Chi mới để ý đến cách bài trí xung quanh phòng, nơi đây không phải là phòng của nàng!

" Vân nhi, chúng ta đang ở đâu? Tại sao ta lại ở đây? Sư phụ, phụ thân cùng ca ca đâu? Chàng đang ở đâu? Người mau gọi ba người bọn họ lại đây nhanh lên "

" Tiểu thư, người bình tĩnh lại đã, chuyện này... chuyện này... "

" Người không nói? Được! Vậy ta sẽ tự mình đi tìm bọn họ "

" Tiểu thư, đừng mà! Tiểu thư!!! "

Hàn Nguyệt Chi không để ý tới lời can ngăn của Vân nhi mà chạy thẳng ra cửa. Lúc vừa mở cửa ra, cảnh sắc bên ngoài khiến nàng khựng lại vài giây, nơi đây không phải là Kiếm Vân sơn trang!!!

Hàn Nguyệt Chi hướng phía trước mà chạy thẳng, vô tình giẫm phải cơ quan, những cây kim sắc mỏng liền đâm vào cơ thể nàng, sắc máu dần thấm vào y phục cầu nàng. Hàn Nguyệt Chi không để ý đến vết thương mà gắng đi tiếp, lúc này Vân nhi đã đuổi kịp.

" Tiểu thư! Tiểu thư, người tạm thời quay về chữa trị vết thương trước đã, nô tỳ sẽ giải thích sau với người "

" Người buông ta ra, ta phải đi tìm mọi người, nơi đây không phải Kiếm Vân sơn trang, nhất định là đã xảy ra chuyện. Không được, ta phải đi tìm mọi người "

" Tiểu thư, người khoan đi đã... "

" Người buông ta ra, buông ta ra! "

" Có chuyện gì xảy ra? "

Bạch Thiên Chính sau khi xử lý xong mọi chuyện liền trở về viện của mình. Nghe thấy tiếng ồn bên trong hắn liền nhanh chóng đi vào, không ngờ lại thấy tình cảnh oái ăm bên trong.

Bạch Thiên Chính thấy trên người Hàn Nguyệt Chi liền chạy đến bên cạnh, khiến nàng đối mặt với mình, sau đó tức giận quay qua mắng Vân nhi.

" Chi nhi, nàng như thế nào lại bị thương! Vân nhi, người đã làm gì? "

" Thiếu chủ, tiểu thư vừa tỉnh dậy liền nhận ra đây không phải Kiếm Vân sơn trang, tiểu thư chạy ra muốn tìm người nhưng lại chạm phải cơ quan "

" Chi nhi, tạm thời nàng mau chữa vết thương trước đã, đừng nháo nữa "

" Tại sao lại là người? ". Hàn Nguyệt Chi thần thờ nhìn hắn.

" Người đã là gì người thân của ta? Bọn họ đang ở đâu? Người muốn gì ta cũng được, nhưng đừng làm hại họ, xin... "

Từ cuối cùng nàng chưa kịp nói ra, Bạch Thiên Chính đã điểm vào huyệt ngù của nàng. Nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể đang ngã xuống, đưa nàng vào phòng sau đó phân phó Vân nhi vào xử lý vết thương và thay quần áo.

Nhìn người đang nằm trên giường, Bạch Thiên Chính chỉ cảm thấy đau lòng. Khoảng cách giữa ta và nàng thật lớn, nhưng ta nhất quyết không bỏ cuộc, nhất định! Sau đó hắn nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Mọi tình bị ngăn trở

" Vân nhi, nàng đã tỉnh lại chưa? "

" Tiểu thư hiện vẫn hôn mê, Thiếu chủ, e rằng tình trạng tiểu thư lúc này... "

" Ta biết! Người không cần phải nói. Người mau chuẩn bị thêm y phục cho nàng, về phần Chi nhi ta sẽ lo liệu "

" Thuộc hạ đã biết "

Vân nhi nhanh chóng lui ra chuẩn bị vật dụng cần thiết cho Hàn Nguyệt Chi, để lại Bạch Thiên Chính trong phòng. Lúc này hắn cảm thấy rất đau đầu, tuy hiện tại đã đưa được người về, nhưng để nàng cho hắn một cơ hội nữa, quả thật là một vấn đề nan giải.

" Ừm... "

Bạch Thiên Chính nhìn về phía giường, thấy Hàn Nguyệt Chi đang dần tỉnh lại, hắn đi đến bên giường ngồi xuống.

" Nàng đã tỉnh dậy rồi! Chi nhi, nàng có muốn ăn gì không? Hay là đi tham qua nơi này một vòng?... "

Bạch Thiên Chính cố gắng tìm chuyện để nói với nàng, nhưng mặc dù hắn có chờ đợi bao nhiêu, nàng vẫn nhất quyết không nói một lời. Bạch Thiên Chính cảm thấy rất nản chí, hắn đành chờ dài một hồi.

" Haiz. Chi nhi, ta biết nàng giận ta. Người nhà của nàng vẫn bình an, ta không hề tổn hại đến họ, dù là một sợi tóc. Ta đưa nàng về đây không hề có ác ý gì, ta chỉ muốn bù đắp lại khoảng thời gian mà ta đã bỏ lỡ từ thuở bé. Chi nhi, hãy cho ta thêm một cơ hội, được không? "

Bạch Thiên Chính sau khi bày tỏ nỗi lòng, liền mang tâm trạng hồi hộp nhìn Hàn Nguyệt Chi. Hàn Nguyệt Chi hai mắt vẫn nhìn lên trần nhà, Bạch Thiên Chính vẫn một mực nhìn người trên giường, mãi một lúc sau...

" Làm sao ta có thể tin được ngươi? ". Nàng mở miệng.

" Nàng có thể hỏi Vân nhi, chắc nàng đã đoán ra được thân phận thật Vân nhi! "

" Nàng là thuộc hạ của ngươi! Thật không ngờ, ta ại nuôi ong tay áo ". Nàng nói về mặt tự giễu

" Chi nhi, nàng đừng như vậy. Ta đưa nàng về đây cũng chỉ muốn bù đắp lại khoảng thời gian trước đây đã bỏ lỡ. Ta biết lúc trước ta đối với nàng không tốt, nhưng nếu nàng cho ta một cơ hội, ta sẽ bù đắp lại tất cả! "

" Tất cả? Vậy xin hỏi Bạch thiếu gia, à không, Thiếu chủ của Ma giáo! Lúc trước ngươi đã chọn đối xử với ta như vậy, tại sao lúc này lại đổi ý? Đặc biệt là lời thề kia! Người Thiếu chủ để trong lòng chính là Từ Nguyệt, chứ không phải Hàn Nguyệt Chi ta. Hàn Nguyệt Chi lúc nào cũng theo sau Thiếu chủ đã chết từ lâu rồi, kể từ cái ngày mẫu thân mất đi "

Hàn Nguyệt Chi ngồi dậy điên cuồng nói thẳng vào mặt Bạch Thiên Chính. Nàng không cần hắn bù đắp, lúc này nàng chỉ muốn trở về Kiếm Vân sơn trang, bên cạnh phụ thân và ca ca, hạnh phúc ở bên cạnh Phong.

" Ta đã nói rõ tất cả, mong Thiếu chủ để cho ta trở về "

" Ta sẽ không để cho nàng trở về! Đúng, lúc trước người ta yêu là Từ Nguyệt, người ta ghét nhất chính là Hàn Nguyệt Chi. Nhưng kể từ khi biết được cả hai là một, lúc đó ta mới bình tâm mà suy nghĩ lại. Nếu lúc trước ta không ghét bỏ nàng, nếu ta ở bên cạnh nàng sau nỗi đau mất đi mẫu thân, nếu ta không tung tin đồn là nàng đã thất thân, có lẽ hiện tại ta cũng không đau khổ mà theo đuổi Từ Nguyệt, nàng cũng không phải mất đi nụ cười. Vì thế, hiện tại ta không thể để nàng đi, khi ta chưa thể bù đắp cho nàng, khi nàng chưa tha thứ cho ta, ta không thể để nàng đi được "

Hàn Nguyệt Chi thần thờ người đang ở trước mắt, đó chính là người lúc trước nàng đã từng dành hết tâm tư tình cảm, nhưng tất cả đều bị lạnh lùng bỏ qua. Hiện tại khi nàng đã bỏ qua quá khứ, tìm được nửa đời còn lại, thì người này lại xuất hiện, muốn cùng nàng làm lại từ đầu, quả thật là quá đáng!

" Đúng, nếu Thiếu chủ làm như những gì ngươi vừa mới nói, có lẽ hiện tại ta sẽ ở bên người, mặc kệ Ma giáo hay chính phái. Nhưng bây giờ đã quá trễ! Tình cảm lúc trước đã nguội lạnh, ta bây giờ đã hứa hôn cùng người khác! Ngay cả tin đồn về ta cũng do người tung ra, làm sao ta có thể chấp nhận cho ngươi một cơ hội? Thiếu chủ, không, Bạch thiếu gia, người bây giờ tốt nhất nên buông tay thôi "

" Chi nhi, đó là do lỗi của ta, ta biết mình có lỗi với nàng, chi cần nàng cho ta một cơ hội. Ta biết hiện tại nàng chưa thể thích nghi với nơi ở mới, nàng nghỉ ngơi trước đi, lát nữa Vân nhi sẽ mang y phục mới đến, ta có việc phải giải quyết, gặp lại nàng sau "

Bạch Thiên Chính đứng lên nói một hồi sau đó nhanh chóng ra khỏi phòng. Hắn sợ nếu còn tiếp tục ở trong phòng, nghe những lời của nàng nói, hắn sẽ kiềm không được mà xâm hại nàng. Dù làm như vậy thì nàng sẽ ở bên cạnh hắn mãi mãi, nhưng mục đích hiện tại của hắn là bù đắp những tổn thương trước kia, không phải là tạo thêm vết thương lòng cho Chi nhi.

Chi nhi, dù cho nàng có chấp bao nhiêu, ta vẫn sẽ có được nàng!

--- ----- Biên giới hai nước Tề - Kim --- -----

" Tề Vương, việc chuẩn bị lực lượng bên huynh đã hoàn tất chưa? "

" Nơi này chỉ có chúng ta, vẫn nên xưng hô như lúc ở núi Trung Sơn, ta cảm thấy như vậy tốt hơn "

" Vậy ta không khách khí, Lâm huynh, chuyện bên huynh đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ? "

" Mọi chuyện đã hoàn tất, bây giờ chỉ cần chờ lực lượng bên Huyết giáo coi như chúng ta đã hoàn tất việc chuẩn bị lực lượng. Điều khiến ta thắc mắc

nhất chính là vì sao Ma giáo đột nhiên tuyên bố muốn diệt hai nước Tề - Kim. Từ xưa đến nay triều đình không hề có ý định nào với Ma giáo, ta nghĩ phía sau có ẩn tình ". Lâm Vũ Hạo nói lên nghi vấn của mình.

" Ta cũng nghĩ như vậy! Được Vương, ngài có biết chuyện gì đã xảy ra giữa Ma giáo và hai nước Tề - Kim không? "

Lão Hoàng Lân cùng Hoàng Dục đang chìm trong suy tư, sau khi nghe lời này của Trần Thiên Vũ mới tỉnh lại, lão Hoàng Dục ngập ngừng nói.

" Chuyện này... thật sự thì... Haiz, quả thật rất khó để mở lời. Sư huynh, chuyện này huynh là người thích hợp nhất để kể, huynh biết tường tận hơn đệ nhiều "

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Hoàng Lân, ai cũng dùng ánh mắt như muốn nói, lão còn đợi gì nữa? Còn không mau kể nhanh lên.

" Thật ra chúng ta vẫn còn một sư đệ, tên là Ngô Phong, khác với chúng ta, đệ ấy vẫn còn nhớ được tên của mình. Bởi vì bị thúc thúc hãm hại, đệ ấy bị trọng thương nặng, sau đó được sư phụ đưa về, lúc đó sư huynh vừa tròn mười lăm tuổi, hai chúng ta chỉ kém sư huynh hai tuổi, sư đệ thì vừa mười tuổi.

Lúc đầu khi tỉnh lại, đệ ấy cảm thấy rất sợ hãi vì không biết mình ở đâu, sư huynh đã giúp đệ ấy bình tĩnh trở lại, từ lúc đó Ngô Phong lúc nào cũng bám theo sư huynh. Cứ như thế cho tới khi đệ ấy được mười lăm tuổi, Ngô gia đã tìm được Ngô Phong. Mặc dù rất luyến tiếc nhưng sư huynh đành phải để đệ ấy trở về. Lúc đó hai người đã hứa với nhau sẽ thường xuyên liên lạc thư từ ". Lão Hoàng Lân bình tĩnh kể.

" Nay, lão có thể kể vào trọng yếu được không, dài dòng làm gì không biết ". Hàn Khiết Nam bắt mắt nói.

Lãnh Phong sau khi bề quan xong cũng theo Hoàng Lân đến đây, mới biết được thông báo mà Ma giáo đã tuyên bố. Chỉ tội cho Ảnh hồn, sau khi Lãnh Phong đến thì hẳn không một ngày nào được rảnh rồi, đã vậy hẳn còn phải nhận lệnh quay trở về Huyết giáo đưa lực lượng cùng lương thực ở Kiếm Vân sơn trang đến viện trợ. Trần Y Nhiên đã ai oán mấy ngày nay rồi, Trần Thiên Vũ vừa phải lo chuyện vừa phải an ủi mọi người.

Nhìn thấy vẻ mặt ngày càng đen của đồ đệ, lão Hoàng Lân cũng nhanh chóng nói.

" Các ngươi cứ bình tĩnh, chuyện ta đang kể có liên quan đến mối thù này. Ba năm sau, Ngô gia muốn tìm hôn thê cho Ngô Phong, đệ ấy cũng không từ chối. Nào ngờ sư huynh sau khi biết chuyện đó liền tức giận đến Ngô gia bắt sư đệ đi. Sau lần đó bọn ta mới biết được, sư huynh là đoạn tụ, và sư đệ cũng có ý với huynh ấy "

" Cái gì? ". Tất cả mọi người đều giật mình hét lên.

" Lão... lão không phải đang đùa chứ? Chuyện này làm sao có thể!? ". Hàn Khiết Nam ngạc nhiên.

" Đó là sự thật, sau khi sư huynh bắt Ngô Phong đi, cả hai đều đã rõ tâm ý của nhau. Bọn ta lúc đầu cũng rất ngạc nhiên, cũng đã lên tiếng khuyên can, nhưng chính chân tình của cả hai đã thuyết phục được bọn ta. Nhưng hạnh phúc không kéo dài lâu.

Phụ thân của Ngô Phong là huynh đệ kết nghĩa của Tề Vương, còn mẫu thân là nghĩa muội của Kim Vương. Phụ mẫu Ngô Phong đã nhờ hai vị đế vương ra mặt ngăn cản, Ngô Phong và sư huynh khi biết chuyện đã trốn đi. Lúc này thân phận thật sự của sư huynh bị bại lộ, huynh ấy là Thiếu chủ của Ma giáo, nhưng huynh ấy đã trốn đi vì không muốn chấp nhận thân phận đó.

Vì không thể nào tìm được Ngô Phong, phụ mẫu của đệ ấy đã nghĩ ra một kế, đi loan tin rằng mẫu thân đang bệnh nặng, ở ngưỡng cửa thập tử nhất sinh. Ngô Phong muốn trở về, nhưng sư huynh không đồng ý, vì thế đệ ấy lên trở về. Nào ngờ... "

Đến đây Hoàng Lân liền dừng lại, đợi mãi không thấy lão kể tiếp, Hàn Khiết Nam là người lên tiếng đầu tiên.

" Lão còn chờ gì mà còn không mau kể tiếp, chuyện gì đã xảy ra sau đó? Nói mau lên! "

" Haiz, nói thật chuyện này đều khiến bọn ta rất đau lòng, ngại tạm thời để sư huynh bình tĩnh lại đã ". Lão Hoàng Dục lên tiếng.

" Ta không sao, vậy để ta tiếp tục.

Nào ngờ sau khi trở về, Ngô Phong liền bị hạ thuốc, ép buộc thành thân. Sau đêm tân hôn, đệ ấy rất đau khổ, sau đó liền đi ra trước cổng thành tự tử. Khi sư huynh chạy đến, mọi chuyện đã quá trễ.

Huynh ấy đã ôm xác của Ngô Phong khóc rất lâu, sau đó liền điên cuồng muốn giết chết toàn bộ Ngô gia, cả Tề Vương và Kim Vương. Bọn ta lúc đến nơi liền ngăn cản huynh ấy, nào ngờ sư huynh tuyên bố từ giờ đoạn tuyệt quan hệ với bọn ta, sau đó liền ôm xác Ngô Phong trở về nhậm chức Giáo chủ Ma giáo "

" Vậy chuyện đó liên quan gì đến Lãnh gia? Tại sao hẳn phải giết chết gia đình ta chứ!? ". Lãnh Phong tức giận nói.

" Haiz, bởi vì nữ nhân vào đêm động phòng đó là người nhà họ Lãnh. Lãnh gia và Ngô gia vốn quen biết lâu năm, và vì nữ nhân đó cũng rất thích Ngô Phong, bên Ngô gia cũng rất vừa ý nàng. Mọi chuyện đến đây chắc mọi người cũng hiểu "

Mọi người lúc này đều trầm mặc. Thật không ngờ chuyện này lại có ẩn tình trong đó. Đúng là chuyện của Ngô Phong rất cảm động, nhưng không vì thế mà tên kia lại muốn diệt cả Tề quốc và Kim quốc. Lúc này Lãnh Phong lại lên tiếng.

" Tại sao về ngoài cửa hắt lại không hề thay đổi? "

" Cũng đúng, đây cũng là chuyện mà mọi người thắc mắc đến giờ, tiền bối, người có biết vì sao không? ". Lâm Vũ Hạo nói.

" Sau khi nhậm chức giáo chủ Ma giáo, sư huynh đã luyện một loại cấm thuật, từ đó dung mạo liền không thay đổi cho đến bây giờ "

Lâm Phong cảm thấy mình không thể ở trong phòng thêm được nữa, liền đứng lên bước ra khỏi phòng. Hắn đi đến cạnh con sông gần đó, ngồi xuống một cách mệt mỏi.

Tiểu Chi, nàng hiện tại như thế nào? Lúc này ta cảm thấy thật là mệt mỏi, nếu như nàng ở cạnh ta lúc này, ta sẽ cảm thấy rất yên lòng. Hãy chờ ta, ta nhất định sẽ cứu được nàng.

--- ----- Ma giáo --- -----

" Tiểu thư, người ăn một chút gì đi, nếu tiếp tục như vậy cũng không phải cách ". Vân nhi lo lắng nhìn Hàn Nguyệt Chi nói.

" Người không cần phải lo cho ta, cũng không cần tiếp tục gọi ta là tiểu thư. Người là thuộc hạ của Bạch Thiên Chính, không phải Kiểm Vân sơn trang ta "

'Phịch'

Hàn Nguyệt Chi nghe tiếng động liền quay qua, không ngờ Vân nhi lúc này đã quỵ xuống.

" Tiểu thư, nô tỳ biết mình không đáng gọi người là tiểu thư, tuy nô tỳ không là người của Kiểm Vân sơn trang, nhưng tiểu thư luôn là tiểu thư của nô tỳ. Thiếu chủ quả thật là người rất tốt, tuy lúc trước người đối xử với tiểu thư.... "

" Được rồi, người đừng nói nữa. Chỉ cần ta ăn là được, đừng nhắc đến Thiếu chủ của người trước mặt ta "

Một bóng dáng đứng từ xa chợt xuất hiện rồi nhanh chóng rời đi. Người đó đi đến một hẻm băng, ở dưới hẻm, có một người đang nằm ở trên giường băng.

" Phong, ta lại đến thăm người đây. Người biết không? Hiện tại kế hoạch đang diễn ra theo đúng ý định, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi chúng ta sẽ lại đoàn tụ, chỉ một chút nữa thôi, tất cả mọi người từng chia cắt hai ta sẽ chịu sự trừng phạt thích đáng "

--- ----- Hồi tưởng ký ức --- -----

" Sư huynh ". Ngô Phong gọi.

" Đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là sư huynh, ngoan, mau gọi tên của ta ". Người nào đó dụ dỗ.

" Ừm... Huynh đừng thổi khí vào tai ta nữa "

" Phong, mau gọi tên của ta, nếu không đừng trách ta... ". Hắn vừa nói vừa xấu xa lấy tay lần mò xuống dưới. Dạ

" Ngô, Triệt, đừng mà,... A! Huynh đáng ghét! "

" Phong, hứa với ta, đừng bao giờ rời khỏi ta, chúng ta sẽ luôn ở cùng một chỗ với nhau, được chứ "

" Triệt, huynh đừng lo lắng nữa. Ta sẽ luôn ở bên cạnh huynh, chúng ta sẽ ở bên cạnh nhau cho đến khi xuống tuổi vàng ". Ngô Phong cười ngọt ngào nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thời hạn đã đến

" Người lại muốn gì nữa? ". Hàn Nguyệt Chi lạnh nhạt nói.

" Ta chỉ muốn đưa nàng đi một nơi, nàng không cần lúc nào cũng đề phòng ta như vậy ". Bạch Thiên Chính cố giữ bình tĩnh nói.

Mấy ngày nay hắn đã tìm thử mọi cách khiến cho nàng cảm thấy thoải mái. Bạch Thiên Chính đưa Hàn Nguyệt Chi đi thưởng hoa, lên núi dạo quanh, thậm chí còn tìm một gốc đào thật đẹp trồng trong sân, nhưng Hàn Nguyệt Chi vẫn lạnh nhạt không quan tâm đến những việc đó.

" Thái độ của ta mấy ngày gần đây có lẽ đã rõ ràng, Thiếu chủ cần gì phải ép buộc bản thân mình như vậy, vẫn là nên thả ta đi thôi "

" Đù rồi, nàng không cần phải nói nữa, ta sẽ không thả nàng đi. Nàng mau chuẩn bị đi, lát nữa Vân nhi sẽ đưa nàng đi ". Nói rồi Bạch Thiên Chính bước ra khỏi phòng.

Chờ hẳn đi khỏi phòng, Hàn Nguyệt Chi nhìn theo hướng Bạch Thiên Chính đi với ánh mắt tiếc nuối, thương cảm. Tiếc nuối vì cả hai không thể đến với nhau, thương cảm về những chuyện đã xảy ra trong cuộc đời của hắn.

Vài ngày trước, Vân nhi đã kể hết mọi chuyện về Bạch Thiên Chính cho nàng, kể cả chuyện về phụ mẫu của hắn. Vân nhi hy vọng qua việc này Hàn Nguyệt Chi có thể cho Bạch Thiên Chính thêm một cơ hội, đúng là việc này có đã động đến nàng, nhưng hiện tại người nàng yêu là Lãnh Phong, nếu được, nàng chỉ có thể coi Bạch Thiên Chính như ca ca.

Hàn Nguyệt Chi thầm quyết tâm trong lòng, nhân cơ hội cả hai ở riêng, nàng sẽ nói rõ mọi chuyện cho hắn.

" Vân nhi, người đã chuẩn bị tốt hết mọi thứ rồi chứ? ". Bạch Thiên Chính hai mắt chăm chú nhìn về phía ngoài cửa hỏi.

" Thiếu chủ đừng lo lắng, nô tài đã chuẩn bị mọi thứ chu đáo, lần này tiểu thư nhất định sẽ rất thích "

" Được! Ta tin tưởng người, đừng làm ta thất vọng "

" Thuộc hạ sẽ không khiến Thiếu chủ phải thất vọng! "

Một lúc sau...

" Tiểu thư, nô tỳ đến đưa người đi "

Hàn Nguyệt Chi không nói gì, chỉ đứng dậy đi theo phía sau Vân nhi. Trên đường đi, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm nàng, mọi người đều biết nàng là người mà Thiếu chủ đã đưa về. Nhưng đa số mọi người đều tỏ ra bất mãn với Hàn Nguyệt Chi, bởi vì thái độ của nàng đối với Bạch Thiên Chính luôn lạnh nhạt, thậm chí đôi lúc còn chống đối.

Cho đến bây giờ, Hàn Nguyệt Chi vẫn luôn làm nger đến những ánh mắt khinh thường đó. Nàng biết, mình không có tài năng gì, nàng chỉ giỏi y thuật, võ công cũng không cao. Bạch Thiên Chính đã từng muốn đem những người khinh miệt giết chết, nhưng nàng đã nhờ Vân nhi chuyển lời ngăn cản. Đối với những lời khinh miệt đó, nàng đã quá quen rồi, chẳng có gì phải tức giận với những điều đã quá quen thuộc.

Đang khi Hàn Nguyệt Chi đang chìm trong suy nghĩ của mình, nàng đã bị lạc đường. Vân nhi ở phía trước chỉ luôn phòng hờ những điều sẽ xảy ra ở trước mắt, nàng luôn nghĩ Hàn Nguyệt Chi cho dù không muốn nhưng vẫn sẽ đi theo mình.

" Tại sao người lại ở đây? "

Một giọng nói cất lên khiến Hàn Nguyệt Chi bưng tỉnh. Đây là đâu? Không lẽ mình đã bị lạc?

" Ta hỏi vì sao người lại ở đây? ". Sát ý trong giọng nói lại tăng thêm.

Lúc này nàng mới nhận ra có người đang đứng trước mặt. Nhìn về ngoài người này cỡ chừng cũng bằng tuổi phụ thân nàng, sắc mặt của người nọ lúc này vô cùng không tốt, có lẽ là mình đã đi vào nơi không nên đến.

" Đây là nơi nào vậy? ". Nàng hỏi.

" Nơi này là cấm địa ở Ma giáo, Bạch Thiên Chính chưa từng dặn qua người!? "

" Hắn luôn để Vân nhi đưa ta đi nên... Thật xin lỗi nếu như đã mạo phạm nơi này, vậy ta lập tức đi ra... "

Lời cuối cùng nàng chưa kịp nói ra đã bị hành động của người trước mắt khiến nàng ngạc nhiên. Người này nhanh chóng tiến tới, điểm huyệt đạo của nàng, sau đó vươn một bàn tay xoa mặt của nàng. Đôi mắt người nọ nhìn nàng giống như là đang nhìn một ái nhân, điều này chỉ khiến cho nàng cảm thấy ghê tởm.

" Quả thật rất giống, rất giống người,... ". Người kia lầm bầm nói.

Tay của người nọ vẫn cứ tiếp tục xoa mặt nàng, từ trán xuống mắt, sau đó đến mũi cùng hai bên má, cuối cùng ngón tay lại dừng ở môi nàng.

" Tiền bối làm vậy là có ý gì? ". Cô gắng kiềm chế khó chịu trong lòng, nàng lên tiếng hỏi.

" Ý gì? Người đã tự tiện xông vào cấm địa, đương nhiên ta phải kiếm một hình phạt thích hợp với người. Với khuôn mặt này, người có thể... "

" Sư phụ, người đang làm gì vậy? ". Bạch Thiên Chính vội vã xông vào.

Vừa rồi nghe Vân nhi báo cáo không thấy nàng đâu, hắn vội vàng chạy khắp nơi tìm nàng, thật không ngờ nàng lại đi lạc vào cấm địa! Điều khiến hắn bất ngờ hơn là sư phụ lại chạm vào Hàn Nguyệt Chi, chẳng phải trước giờ sư phụ rất ghét nữ nhân sao!?

"Người đến cũng đúng lúc, chẳng phải ta đã cảnh báo người tốt nhất không nên để nàng ta xông vào cấm địa sao. Vậy hiện tại người nghĩ ta nên trừng phạt như thế nào đây, Dục phòng đã bị bỏ không cũng lâu lắm rồi ". Tay người nọ vẫn còn để trên môi của Hàn Nguyệt Chi.

"Đừng! Sư phụ, tất cả đều là lỗi của đệ tử, xin người đừng đưa nàng đến Dục phòng. Tất cả đều do đệ tử không báo trước với nàng, nên chuyện này xảy ra đều do lỗi của đệ tử ". Bạch Thiên Chính vội vàng nói.

" Thật? "

" Là sự thật! Vì thế xin sư phụ thả nàng ra, đồ đệ đảm bảo sẽ không có lần sau "

"Được thôi! Nếu người đã đảm bảo, ta sẽ tha nàng lần này. Hãy chắc chắn sẽ không có lần sau, nơi đây của ta không chào đón người ngoài ". Nói rồi lão liền biến mất.

" Chi nhi, nàng không sao chứ? ". Bạch Thiên Chính vội chạy đến giải khai huyết đạo của Hàn Nguyệt Chi.

" Ta không sao, người đó là sư phụ của người? "

" Đó là sư phụ của ta, cũng là Giáo chủ hiện tại của Ma giáo. Nơi đây là cấm địa, chủ một mình người được bước vào. Thật xin lỗi, đều do ta không nói với nàng trước "

" Ta không sao, người không cần lo lắng "

" Để ta lệnh Vân nhi đưa nàng về, có lẽ hôm nay ta không thể đưa nàng ra ngoài được rồi "

" Ta không sao, với lại ta cũng có chuyện muốn nói, nơi này không thích hợp "

Bạch Thiên Chính đưa Hàn Nguyệt Chi trở về phòng, ngay khi hắn vừa muốn đi ra thì Hàn Nguyệt Chi lại cất tiếng.

" Thiên Chính ca ca "

Bạch Thiên Chính nghe thế toàn thân liền chấn động, hắn kích động đi đến trước mắt nàng, vẻ mặt vui mừng nắm chặt lấy bả vai Hàn Nguyệt Chi.

" Chi nhi, nàng gọi ta như vậy có phải là nàng đã tha thứ cho ta rồi phải không? Có phải nàng đã đồng ý cho ta một cơ hội rồi phải không? "

" Không phải! Ta gọi huynh như vậy bởi vì ta thật sự coi huynh giống như một vị huynh trưởng. Vân nhi đã kể mọi chuyện của huynh cho ta biết rồi, nhưng hiện tại muội không thể chấp nhận tình cảm của huynh được. Thiên Chính ca ca, nếu được muội muốn coi huynh như huynh trưởng mà đối đãi, được không? "

" Nàng gọi ta như lúc trước chỉ vì như thế sao? ". Bạch Thiên Chính tỏ vẻ không tin nhìn Hàn Nguyệt Chi.

" Thật xin lỗi, nhưng hiện tại trong lòng ta chỉ có thể chứa đựng một người, hy vọng huynh... "

" Ta không muốn nàng nói thêm một lời nào nữa!!! Tại sao lại không thể là ta? TẠI SAO? Ta biết lúc trước đã làm nàng tổn thương, nhưng ta sẽ dành cả đời còn lại bù đắp cho nàng, thậm chí là kiếp sau. Nhưng tại sao nàng lại không thể cho ta một cơ hội. Không phải là nàng không thể, mà do nàng KHÔNG MUỐN. Chính nàng ép ta phải bức nàng, xin lỗi, nhưng ngoài cách này ta không còn cách nào để giữ nàng bên mình "

Chưa đợi Hàn Nguyệt Chi nhận ra Bạch Thiên Chính đã ép nàng vào tường sau đó áp lên môi nàng. Hắn dùng hết sức mình ép nàng vào lòng. Hàn Nguyệt Chi ra sức vùng vẫy tránh khỏi nhưng không thể, Bạch Thiên Chính đang hút hết dương khí của nàng. Ngay khi Bạch Thiên Chính vòng tay qua eo Hàn Nguyệt Chi, chuẩn bị ép nàng lên giường, bên ngoài chợt có tiếng thông báo.

" Thiếu chủ, Giáo chủ có lệnh cho gọi người "

" Cút! "

Đáng ghét, mọi việc chuẩn bị êm xuôi lại có kẻ phá đám

" Thiếu chủ, Giáo chủ ra lệnh cho người đến gấp, mong Thiếu chủ nhanh chân "

" Ta biết rồi, người trở về trước đi "

" Thuộc hạ xin cáo lui "

Bạch Thiên Chính lùi lại, nhìn hai mắt đã đỏ của người trước mắt mà đau lòng. Hắn muốn vươn tay chạm vào nàng, nhưng Hàn Nguyệt Chi lại vội tránh đi, Bạch Thiên Chính hiểu hắn lại vừa tổn thương nàng thêm lần nữa.

" Nàng nghỉ ngơi đi. Còn vài ngày nữa là đến hạn nửa tháng, lúc đó ta và tên họ Lã kia sẽ quyết một trận cuối cùng. Ma giáo sớm muộn gì cũng sẽ diệt toàn bộ Tề quốc và Kim quốc, chờ ta giết hắn, ta biết nàng sẽ đau lòng, nhưng chỉ cần ký ức của nàng về hắn mất đi, nàng sẽ chỉ thuộc về một mình ta,

và nàng sẽ trở thnh nữ nhân tôn quý nhất thế gian này "

Phải, hẳn quyết định sau khi giết chết tất cả, kể cả tên khốn họ Lân kia, hẳn sẽ tẩy sạch ký ức của nàng. Hẳn sẽ sửa lại toàn bộ những ký ức đó, để nàng chỉ có thể nhớ rằng Bạch Thiên Chính ta chính là người nam nhân duy nhất của nàng.

Sau khi Bạch Thiên Chính ra khỏi phòng, Hàn Nguyệt Chi vô lực ngồi xuống. Không được, nàng phải mạnh mẽ, Phong chắc chắn sẽ cứu được nàng, chắc chắn.

Ở nơi khác...

" Giáo chủ, tại sao người lại sai thuộc hạ ngăn cản Thiếu chủ? "

" Hôm nay người thật là nhiều chuyện "

" Thuộc hạ biết tội "

" Được rồi, người mau đi chuẩn bị lực lượng, thời hạn nửa tháng sắp tới, lần này, ta phải khiến cho bọn chúng phải trả giá vì những gì đã làm với Phong "

" Thuộc hạ cáo lui "

Vì sao ta lại giúp nàng ta? Có lẽ bởi vì khuôn mặt kia! Phong, người ở trên trời đừng giận ta, ta giúp nàng ta cũng bởi vì dung mạo nàng quá giống người, nhìn cảnh nàng ta sắp bị xâm phạm, ta liền nghĩ đến người. Phong, người cố gắng chờ một chút, chúng ta sẽ sớm đoàn tụ, hai chúng ta sẽ trở thành đôi tình lữ hạnh phúc như trước.

--- ----- Vài ngày sau --- -----

Thời hạn nửa tháng đã đến, trận chiến cuối cùng sắp diễn ra. Bởi vì chiến sự lần này liên quan đến hai nước Kim - Tề nên cuộc chiến sẽ diễn ra tại biên giới của hai nước.

Lâm Vũ Hạo và Trần Thiên Vũ dẫn đầu toàn quân, Hàn Khiết Nam cùng Lân Phong hỗ trợ hai bên tả hữu, hậu phương liền giao cho Vân Tiểu Niên, Trần Y Nhiên, Hàn Minh chống đỡ. Về phần hai lão Hoàng Lân cùng Hoàng Dục, hai người xung phong đối phó với sư huynh của mình nên nhưng mấy ngày gần đây không biết đã đi đâu.

" Báo! "

" Có chuyện gì? ". Trần Thiên Vũ hỏi.

" Báo báo, Ma giáo dẫn đầu là Bạch Thiên Chính đang ở cách doanh trại một trăm dặm "

" Rốt cuộc cũng đến, Lâm huynh, hôm nay chúng ta quyết một trận sinh tử với chúng "

" Được, chúng ta đi "

" Hạo! Chẳng nhớ cẩn thận, thiếp sẽ luôn ở đây chờ chàng, nên nhớ chàng còn thiếu thiếp một hi sự lớn ". Vân Tiểu Niên ghen ngào nói.

" Tiểu Niên, chờ ta ". Lâm Vũ Hạo không đành lòng hôn từ biệt ái nhân của mình.

" Vũ ". Diệp Uyển tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng nàng không muốn Vũ rời đi.

" Uyển nhi, nàng ngoan ngoãn ở lại đây, đừng ham chơi mà chạy nhảy lung tung, biết không? ". Trần Thiên Vũ yêu thương xoa tóc Diệp Uyển.

" Hoàng huynh đừng lo lắng, muội nhất định sẽ chăm sóc cho Diệp tỷ, muội cam đoan ". Trần Y Nhiên cam đoan.

" Khiết Nam, chàng phải cẩn thận, đừng vì quá nóng vội cứu Chi nhi mà làm hại mình ". Nguyệt Ánh Nhi cầm tay Hàn Khiết Nam lo lắng.

" Ta biết! Nàng ở lại đây nhớ cẩn thận, phụ thân, nhi tử nhất định sẽ cứu Chi nhi trở về "

" Con nhớ cẩn thận, ra không muốn cả con lẫn Chi nhi xảy ra chuyện gì ". Hàn Minh nói.

" Nhi tử biết "

Ai nấy đều coa người quan tâm lo lắng, duy chỉ Lân Phong là cô đơn. Hẳn không quan tâm đến những người khác, tất cả những gì hắn muốn là đánh bại Bạch Thiên Chính, cứu lấy Tiểu Chi.

Hai quân hẹn gặp nhau ở con sông cách biên giới hai nước hai trăm dặm. Bạch Thiên Chính dẫn đầu quân Ma giáo đi phía trước, toàn thân vẫn là một bộ bạch y tiêu sái. Phía sau hắn là hai chiếc kiệu, một cái là của Giáo chủ Ma giáo đương thời, Tiêu Triệt. Một cái còn lại của Hàn Nguyệt Chi, lúc này nàng không thể cử động toàn thân bởi vì tác dụng của dược mà Bạch Thiên Chính ép nàng uống sáng nay.

Cuộc chiến cuối cùng đã sắp bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Bị thương

" Bạch Thiên Chính, nếu bây giờ ngươi chịu đầu hàng, ta có thể cho ngươi một con đường sống ". Trần Thiên Vũ cố gắng thuyết phục Bạch Thiên Chính.

" Đầu hàng!? Hahaha, điều này ta phải nói cho các ngươi mới đúng "

" Ngươi... ". Trần Thiên Vũ tức giận.

" Hừ, bây giờ ngươi không có tư cách tức giận với ta, sớm muộn gì các ngươi sẽ không còn tồn tại trên thế giới này. Lãnh giáo chủ, ngươi còn không ra đây! Hôm nay ta và ngươi nhất định phải có một người chết! ". Bạch Thiên Chính hét lên.

" Giết ta? Ngươi quá cuồng vọng rồi, hôm nay Lãnh Phong ta nhất định phải cứu được Tiểu Chi ". Lãnh Phong đáp xuống trước mặt Bạch Thiên Chính nói.

' Lãnh Phong? Vậy ra đây chính là tên của hân sao? '. Tất cả mọi người đều nghĩ vậy.

" Tiểu Chi đâu? Ngươi giấu nàng ở đâu? "

Bạch Thiên Chính phát tay một cái, tấm màn mỏng trước kiệu Hàn Nguyệt Chi được vén lên. Nửa tháng không được nhìn thấy nàng, Lãnh Phong đã gần như phát điên rồi, hân kích động hết lên.

" Tiểu Chi, nàng hãy cố gắng chờ thêm một chút nữa thôi, ta sẽ cứu nàng khỏi tay hân "

Hàn Nguyệt Chi lúc này toàn thân đều đã cứng đờ, không thể cử động dù chỉ là một cử động nhỏ. Dù rất muốn mở lời nhưng không thể bởi vì khoảng cách quá xa, nàng chỉ có thể biểu hiện sự vui mừng qua đôi mắt. Kiếp này có một người yêu nàng như vậy, đã quá đủ rồi.

Nhận ra sự khác thường của Hàn Nguyệt Chi, Lãnh Phong quay sang chất vấn Bạch Thiên Chính, trong giọng nói chứa đầy sát khí.

" Ngươi đã làm gì nàng? "

" Ta không làm gì cả! Ta sẽ không làm bất cứ điều gì thương tổn nàng. Hiện tại Chi nhi chỉ không thể cử động thân thể mà thôi. Đợi ta giết chết ngươi, lúc đó nàng sẽ chỉ thuộc về một mình ta "

" Các ngươi nói chuyện nhiều đó là đủ rồi ". Một bóng dáng âm lãnh đáp xuống.

" Tiêu tiền bối, hôm nay ta và Trần huynh thay mặt trưởng bối của mình tạ lỗi với ngài về chuyện xảy ra ở quá khứ. Xin tiền bối suy nghĩ lại về trận chiến này! ". Lâm Vũ Hạo và Trần Thiên Vũ cúi đầu về phía Tiêu Triệt.

" Không ngờ hai sư đệ tốt của ta lại nói chuyện đó cho các ngươi biết. Hahaha, hôm nay được hai vị đế vương cúi mình xin lỗi thì còn gì bằng, nhưng ta nhất quyết không lui quân. Các ngươi dựa vào đâu mà ép Phong? Chính các ngươi ép Phong phải chết, ta đã chờ đợi mấy chục năm mới có thể báo thù cho hân. Ta nhất quyết KHÔNG LUI QUÂN!!!! "

Bạch Thiên Chính đứng bên cạnh lão cũng không ngạc nhiên mấy, chuyện cũ của sư phụ hân vài ngày trước đã biết được. Một vị hộ pháp đã lên nói cho hân biết, cấm địa chính là nơi sư phụ lưu giữ thân thể của ái nhân. Đúng là đoạn tụ không được tất cả mọi người chấp nhận, nhưng tình yêu chân thật có gì là sai? Vì thế hân quyết phải giúp sư phụ trả mối thù này.

" Sư huynh, huynh đừng quá cố chấp. Ngô Phong nếu ở trên trời biết huynh vì đệ ấy mà trở thành con người mà huynh ghét nhất, đệ ấy nhất định sẽ rất đau lòng. Sư huynh, quay đầu là bờ "

Hoàng Lân cũng Hoàng Dực không biết từ nơi nào xuất hiện khuyên ngăn Tiêu Triệt.

" Sư huynh, thú thật bọn đệ vừa từ Ma giáo về, khi bọn đệ vào cấm địa, xác của Ngô Phong đã biến mất, huynh có biết việc này không? ". Hoàng Dực nói.

" Ngươi vừa nói gì? Không thể nào! Không một ai trong Ma giáo dám cả gan bước vào cấm địa. Nhất định là các ngươi giấu hân đi!!! Nói mau, các ngươi giấu Phong ở đâu? "

" Sư huynh, bọn đệ không hề giấu đệ ấy đi!!! Nhân phẩm của hai đệ như thế nào huynh không phải rõ nhất sao!? "

"Được, coi như ta tin hai người lần này. Ta để chỗ này cho người, ta phải trở về một chuyến ". Nói rồi Tiêu Triệt mất dạng.

Vốn hai lão Hoàng Lâm và Hoàng Dục nghĩ Bạch Thiên Chính sẽ không đưa Hàn Nguyệt Chi ra nơi chiến trường nên cả hai liền lên đến Ma giáo cứu nàng. Không ngờ đến nơi người đã đi mất, hai người lại đi lạc vào cấm địa. Nhìn thấy giường băng và những đồ vật xung quanh, liền biết ai đang an nghỉ nơi đây. Nhưng người vốn nên nằm trên giường băng lại không thấy, Tiêu Triệt chắc chắn sẽ không mạo hiểm đưa đệ ấy đi, nên cả hai cực một ván quay lại đây hy vọng có thể dụ được Tiêu Triệt đi nơi khác, hy vọng cứu Hàn Nguyệt Chi cũng cao hơn.

"Nói chuyện đến đây là đủ rồi, trận chiến này chính thức bắt đầu "

Bạch Thiên Chính vừa dứt lời, toàn bộ người của Ma giáo đồng loạt tiến lên. Trận chiến cuối cùng đã bắt đầu.

"Lãnh tiểu tử, tên họ Bạch kia chắc chắn sẽ đến khiêu chiến với ngươi. Ngươi tìm cách giữ chân hắn càng lâu càng tốt, ta và sư huynh sẽ đi cứu Nguyệt nhi ". Lão Hoàng Dục nói.

"Ta biết rồi "

Hai bên giao chiến kịch liệt, xác người cũng dần nhiều lên, máu tươi xuất hiện ở khắp mọi nơi. Người của Ma giáo lúc này đang chiếm ưu thế, không biết quanh người có bôi được gì nhưng nếu ai hít phải cả người đều vô lực. Lão Hoàng Dục nhận ra điều đó ngay lập tức hét lên.

"Cẩn thận, trên người lính Ma giáo có bôi được, nhất định không được lại gần chúng lúc này "

Nghe thế Trần Thiên Vũ và Lâm Vũ Hạo đồng loạt cho quân lui xuống, lúc này quân số của cả hai đều đã thiệt hại mất một phần tư.

"Bạch Thiên Chính, ngươi quả là tiểu nhân ". Hàn Khiết Nam hét lên.

"Trên chiến trường, nếu không phải ngươi chết thì là ta. Vậy có gì ta phải làm một quân tử, từ trước đến nay không ai ở trên chiến trường quy định phải là quân tử khi giao tranh, vậy tại sao ta phải. Hahahaha... ". Bạch Thiên Chính cuồng vọng cười.

"Ngươi... ". Hàn Khiết Nam đang muốn mắng chửi người thì Lãnh Phong đã ngăn hắn lại.

"Bạch Thiên Chính, nếu như bọn ta tiếp tục nhất định sẽ thua trận này. Bây giờ mỗi bên cử một người ra so tài, nếu bên nào thua phải rút quân năm mươi dặm ". Lãnh Phong nói.

"Năm mươi dặm? Các ngươi yêu cầu cao quá nhỉ. Mười dặm! Không thì lúc này các ngươi sẽ bỏ mạng tại nơi đây. Còn về ái nhân của các ngươi, cũng đủ cho quân sĩ của ta thưởng thức, hahahaha... "

Nghe lời này của Bạch Thiên Chính, Trần Thiên Vũ, Lâm Vũ Hạo, Hàn Khiết Nam đều cảm phẫn trong lòng. Ta nhất quyết không để cho các ngươi chạm vào dù chỉ là một sợi tóc của nàng, bọn họ đều có một suy nghĩ vào lúc này.

"Ảnh Hồn, ngươi mau trở lại doanh trại, nếu ở đây có xảy ra chuyện gì lập tức nhìn pháo hiệu mà đưa mọi người chạy đi ". Lãnh Phong nói nhỏ với Ảnh Hồn.

"Thuộc hạ hiểu ". Nói rồi hắn liền đi ngay.

"Được! Mười dặm. Ngươi sẽ cử ai ra đầu tiên? ". Lãnh Phong chấp thuận nói.

"Thay vì chờ đợi không bằng thực hiện luôn, ta sẽ là người đầu tiên! Lãnh Phong, ngươi có dám tiếp chiêu với ta không? ". Bạch Thiên Chính khiêu khích nói.

"Được! Coi như đây là trận chiến cuối cùng giữa ta và ngươi, giữa hai phải có một người chết. Nếu ta thắng, ngươi phải thả Tiểu Chi, nếu ta thua, sống chết tùy ngươi "

"Được, một lời đã định "

Bạch Thiên Chính nói xong liền xông vào chỗ Lãnh Phong. Hắn dùng mười phần công lực đánh vào đỉnh đầu Lãnh Phong, nhưng Lãnh Phong đã kịp thời tránh né. Nơi chưởng kia đánh tới đã bể tan, to cỡ chừng ba người trưởng thành. Mọi người nhìn vào chỗ đó đều hút một ngụm khí lạnh. Hắc thần công quả thật là ghê gớm.

Không dừng lại ở đó, Bạch Thiên Chính rút kiếm, Lãnh Phong cũng không thua kém, hai người ở trên không vùng kiếm tấn công và phòng thủ lẫn nhau.

Nếu chiêu thức của Bạch Thiên Chính thiên về sự chuẩn xác thì của Lãnh Phong lại thiên về tốc độ. Cho dù các chiêu thức của Bạch Thiên Chính có nhanh và chuẩn xác đến đâu thì Lãnh Phong vẫn có thể tránh được.

Vào lúc này, cả hai đang dồn mũi kiếm thẳng vào đối phương, không ai có ý định nhường ai. Ngay lúc Bạch Thiên Chính nghĩ Lãnh Phong sẽ né tránh thì Lãnh Phong lại nghiêng người qua một bên, mũi kiếm của Bạch Thiên Chính đâm thẳng vào bên vai phải, Lãnh Phong nhân cơ hội đối phương đang ngắc nhiên liền đâm mũi kiếm vào một bên vai của Bạch Thiên Chính.

Cả hai đều dùng hết sức lực đâm thật mạnh, đâm sâu đến hai phần ba thanh kiếm, sau đó dùng sức rút ra, những giọt máu cũng theo đó chảy xuống.

"Người muốn cả hai cùng đồng quy vu tận sao? ". Bạch Thiên Chính điểm huyết cầm máu nói.

" Muốn đả thương người thì chỉ có cách đó thôi, người quả là đối thủ của ta, nhưng không vì thế mà ta sẽ giao Tiểu Chi cho người "

Sau khi điểm huyết cầm máu cho bản , Lãnh Phong lại cầm kiếm xông thẳng vào Bạch Thiên Chính. Cứ thế Lãnh Phong liên dẫn dụ Bạch Thiên Chính đi nơi khác.

Lão Hoàng Dực nhìn thấy Bạch Thiên Chính đã bị dẫn dụ đi nơi khác, liền liên thủ với lão Hoàng Lân đi cứu Hàn Nguyệt Chi. Hai người dùng khinh công lén rồi đi sau đó im lặng đi đến phía sau kiệu của Hàn Nguyệt Chi. Phải nói không biết Bạch Thiên Chính quá tự tin hay là chủ quan, xung quanh kiệu chỉ đề Vân nhi, cùng ba tên khác canh giữ.

Hoàng Dực dễ dàng hạ được ba tên kia, còn về Vân nhi, Hoàng Lân đành phải dùng mê hương đánh ngất nàng. Dù sao nàng cũng là người của Kiếm Vân sơn trang, để cho hai lão già xử nàng, quả thật không tốt cho lắm.

Mê hương ngay lập tức có tác dụng, Vân nhi sau khi ngửi thấy cổ gồng la lên, nhưng ngay sau đó nàng lại ngất đi. Hàn Nguyệt Chi vốn đã được luyện tập chịu đựng mê hương với Hoàng Dực từ lâu nên nàng vẫn có thể thanh tỉnh được.

" Nguyệt nhi, con không sao chứ? Chết tiệt, tên khốn họ Bạch lại dám sử dụng được khiến toàn thân con vô lực. Hắn có làm gì con không? ". Lão Hoàng Dực lo lắng hỏi.

" Sư phụ, con không sao. Phong đang ở đâu? Người mau đưa con đến chỗ chàng đi "

" Ta sẽ đưa con đi, nhưng trước hết con mau uống viên thuốc này đã, khôi phục thể lực là tốt nhất "

Quả không hổ danh là Dực Vương, sau khi uống viên thuốc đó Hàn Nguyệt Chi nhanh chóng lấy lại sức lực.

" Không có thời gian ở lại đây, chúng ta mau đi thôi ". Lão Hoàng Lân vác Vân nhi trên vai nói.

Cả ba nhanh chóng đi đến nơi giao đấu của Bạch Thiên Chính và Lãnh Phong. Khi vừa đến nơi, điều đầu tiên khi Hàn Nguyệt Chi đến nơi chính là nhìn thấy Lãnh Phong chuẩn bị nhận một chương của Bạch Thiên Chính, dáng vẻ của hắn lúc này vô cùng chật vật.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, Hàn Nguyệt Chi liều mạng chạy đến bên Lãnh Phong.

" Không!!!! "

Một chương kia của Bạch Thiên Chính đánh thẳng vào lưng nàng, sau khi phun một ngụm máu, nàng té ngã vào lòng Lãnh Phong.

" Tiểu Chi "

" Chi nhi "

Lãnh Phong vội vàng đỡ lấy nàng đáp xuống, Bạch Thiên Chính lo lắng chạy tới nói.

" Mau dùng nội lực giữ tâm mạch của nàng lại "

Lãnh Phong nhanh chóng làm theo, hắn điên cuồng rót nội lực vào người nàng, lúc này hắn mới nhận ra Bạch Thiên Chính vừa rồi dùng Hắc thần công để đối phó với hắn.

" Người dùng Hắc thần công!?"

" Nó đáng lẽ dành cho người, nhưng thật không ngờ nàng lại đột nhiên xuất hiện "

" Người chỉ đề bốn người canh chừng con bé, thật không biết do người quá tự tin hay là chủ quan ". Lão Hoàng Dực nói.

Ps: vì quá buồn ngủ nên ta cắt tại đây. Chúc mọi người Năm mới vui vẻ. Xin thứ lỗi vì cách diễn tả traten đánh hạn hẹp kiến thức của ta.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ngô Phong tỉnh lại

" Lão nói gì? ". Bạch Thiên Chính vẻ mặt không tin hỏi.

" Ta nói ngươi chỉ để bốn người canh giữ con bé, đương nhiên bọn ta có thể dễ dàng cứu được con bé rồi "

Lão Hoàng Dục nhấn mạnh, tay vẫn chuyên chú bắt mạch cho nàng.

" Tiểu Chi, nàng cảm thấy như thế nào? Nàng thật ngốc, ta vẫn có thể chịu được một chương đó, tại sao nàng lại đỡ thay ta? Điều ta không muốn nhất chính là nhìn thấy nàng bị tổn thương, nàng thật ngốc... ". Lãnh Phong ôm chặt lấy Hàn Nguyệt Chi.

Hiện tại trong lòng hắn rất sợ hãi, nàng thay hắn chịu một chương Hắc thần công mà đáng lẽ ra người nhận phải là hắn. Bạch Thiên Chính chắc chắn đã dồn hết tất cả sức lực vào một chương đó, nếu lúc này hắn mất đi nàng, sống còn ý nghĩa gì nữa.

" Ta... không sao. Phong... chàng... bị thương có nặng lắm không? Ta... muốn... xem thử ". Hàn Nguyệt Chi cố gắng nói.

" Nàng đừng cử động, để ta bảo vệ tâm mạch giúp nàng, đừng cử động... ". Lãnh Phong rồi rít nói.

" Một chương này quá nặng, nhưng vẫn có thể cứu mạng sống con bé, chỉ có điều về sau con bé không thể sử dụng võ công được nữa ". Hoàng Dục nói.

" Ta không quan tâm điều đó, chỉ cần giữ được tính mạng của Tiểu Chi, ta không quan tâm bất kì điều gì khác ". Lãnh Phong hét vào mặt Hoàng Dục nói.

" Không thể nào!!!! ". Bạch Thiên Chính chợt bừng tỉnh hết lên.

" Ngươi vừa nói gì? Không thể nào!? Ngươi tên khốn khiếp! Ngươi coi trọng chút võ công hơn tính mạng Tiểu Chi sao? ". Lãnh Phong tức giận hét lên.

" Ta không có ý đó!!!! Ngoài Vân nhi ta đã phái hai trăm lính ở lại canh giữ Chi nhi, không thể nào chỉ có bốn người ở đó. KHÔNG THỂ NÀO!!! "

" Hừ, tin hay không tùy ngươi ". Lão Hoàng Lâm buồn bực nói, thuận tiện thả Vân nhi đang ngất trên vai xuống.

Bạch Thiên Chính không ngăn ngại tiến đến dùng mọi cách gọi nàng dậy. Dù gọi, dù dùng chân đá vào người nàng bao nhiêu lần, Vân nhi vẫn bất tỉnh nằm đó. Rốt cuộc, hắn rút chủy thủ bên hông đâm thẳng vào lòng bàn tay Vân nhi. Lúc này, hai hàng lông mi của nàng khẽ rung, Bạch Thiên Chính biết nàng đã tỉnh.

" Vân nhi, ngươi mau nói cho ta biết, tại sao bên cạnh Chi nhi chỉ có bốn người canh giữ. Ta đã lệnh cho ngươi phải lựa chọn hai trăm người canh giữ, ngươi mau nói rõ cho ta!! ". Hắn vừa nói vừa ghì chặt chủy thủ xuống đất.

" Thiếu chủ, thuộc hạ xin lỗi "

Sau khi Vân nhi vừa dứt lời, một tiếng cười quái dị không biết từ nơi nào phát ra, tiếp sau đó một bóng đen xuất hiện đánh một chương vào Bạch Thiên Chính sau đó cướp Vân nhi đi. Mọi người đồng loạt nhìn về nơi phát ra tiếng cười, người đến không ai khác chính là Tiêu Triệt.

" Sư phụ, tại sao người...? ". Bạch Thiên Chính khó khăn nói.

" Đồ đệ, thời gian qua thật vất vả cho ngươi, nhưng đến bây giờ thời khắc để ngươi trả ơn ta đã đến. Mau giao Hàn Nguyệt Chi qua đây!!!! "

Câu này của Tiêu Triệt liền khiến mọi người bất ngờ. Vì có gì hắn lại muốn Hàn Nguyệt Chi?

" Sư phụ, người muốn nàng làm gì? Ngươi định làm gì nàng? ". Bạch Thiên Chính chắn trước mặt Hàn Nguyệt Chi nói.

" Cái đó không quan trọng, ta nhắc lại một lần nữa, giao Hàn Nguyệt Chi cho ta, nếu không đừng trách ta tay độc ác "

" Sư phụ, con biết dung mạo Chi nhi giống ái nhân của người nhưng con sẽ không để người có được nàng! "

" Hahaha, ngươi nghĩ ta vì dung mạo của nàng sao!? Hừ, cái ta cần là thứ khác, nà hiện tại chỉ có Hàn Nguyệt Chi giữ nó trong mình "

" Lãnh tiểu tử, ngươi mau đưa Nguyệt nhi đi, tuyệt đối không được để Nguyệt nhi rơi vào tay hắn. Còn ngươi, nếu thật sự quan tâm Nguyệt nhi thì mau giúp Lãnh tiểu tử đưa con bé đi, chuyện ân oán sẽ tính sau. Nếu lúc này con bé rơi vào tay sư huynh là chỉ có con đường chết ". Hoàng Dục hướng hai người Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính nói.

Nghe Tiêu Triệt nói lời đó, cả Hoàng Lâm và Hoàng Dục đều đã hiểu ẩn ý trong lời của hắn. Cẩm thuật đó do chính sư phụ của bọn hắn tạo ra, chính người đã tự mình cất dấu nó, cả dặn bọn hắn không được phép sử dụng. Thật không ngờ sư huynh lại tìm thấy được!

" Các ngươi còn chờ gì mà không đi nhanh!? Chúng ta sẽ ngăn sư huynh lại, đi nhanh lên! ". Lão Hoàng Lâm hét lên.

Mặc dù không muốn, nhưng để bảo vệ Hàn Nguyệt Chi, Bạch Thiên Chính đành phải giúp Lãnh Phong. Bởi vì Lãnh Phong đang giữ tâm mạch cho Hàn Nguyệt Chi nên phải vừa bế nàng vừa truyền nội lực, Bạch Thiên Chính đảm nhận việc bảo hộ bọn họ.

" Bây giờ ngươi muốn đi đâu? ". Bạch Thiên Chính hỏi.

" Trở lại chiến trường! Sau khi đưa nàng cho Hàn Khiết Nam, ta và ngươi sẽ trở lại chỗ lúc này. Ta muốn biết âm mưu của Tiêu Triệt "

" Âm mưu? Ta chỉ biết hiện tại ngươi muốn trả thù cho ái nhân của mình, còn về phần tại sao ngươi muốn Chi nhi, thì ta không biết "

Phải nói tốc độ của hai người rất nhanh, chẳng mấy chốc cả hai đã trở về chiến trường. Bạch Thiên Chính ra lệnh cho giáo chúng Ma giáo không được hành động. Lãnh Phong nhanh chóng đưa Hàn Nguyệt Chi cho Hàn Khiết Nam, nhìn thấy muội muội đang ở bờ vực giữa sự sống và cái chết, hắn rất sợ.

" Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao muội ấy lại thành như vậy? "

" Không có thời gian để nói về chuyện đó, ngươi mau đưa nàng tránh đi, hiện tại Tiêu Triệt đang muốn Tiêu Chi "

" Cái gì? Tại sao hắn lại muốn Chi nhi? "

" Hahaha, chỉ bằng hai ngươi mà đòi chặn được ta sao "

Tiêu Triệt quăng hai người Hoàng Lâm và Hoàng Dục đã bất tỉnh xuống. Hắn phát tay một cái, một luồng khói trắng liền xuất hiện, trong chốc lát, tất cả mọi người đều cảm thấy mình bị điểm huyết. Sau khi màn khói bay đi, Tiêu Triệt đang bế Hàn Nguyệt Chi trên tay.

" Hahaha, ta đã nói rồi, các ngươi không phải là đối thủ của ta "

Tiêu Triệt bế Hàn Nguyệt Chi lui về phía giáo chúng Ma giáo đang đứng. Có bốn người khiêng một cái kiệu đến, trên kiệu là một cái giường bằng đá cứng, người nằm trên đó chính là Ngô Phong. Sau khi đặt Hàn Nguyệt Chi nằm xuống Ngô Phong, Tiêu Triệt nhìn về phía Bạch Thiên Chính và Lãnh Phong, nói.

" Đến lúc này ta sẽ nói cho các ngươi biết toàn bộ kế hoạch của ta, tất cả những gì ta làm chỉ có một mục đích, đó là làm cho Phong sống lại "

Khiến cho người chết sống lại? Tất cả mọi người đều nhìn về mặt không thể tin được nhìn Tiêu Triệt, nhưng miệng lại không thể nói gì cả. Lão già chết tiệt, không những điểm huyết khiến bọn ta bất động còn khiến bọn ta không thể nói được.

" Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, đó là chuyện hoàn toàn có thể. Ta chỉ cần xác của Phong không bị phân hủy, linh hồn của người có dung mạo giống Phong, với điều kiện người đó phải bị Hắc thần công đánh trúng, một giọt máu của người có tên tự giống hắn đang trong con tuyệt vọng, và cuối cùng là trái tim của một nữ nhân bất kì.

Tất cả những gì ta làm, bắt cóc Hàn Nguyệt Chi, diệt Lãnh gia, thậm chí dùng được vật sai khiến phụ mẫu Bạch Thiên Chính bán con mình, tất cả chỉ để có ngày hôm nay "

Bạch Thiên Chính về mặt không tin nhìn Tiêu Triệt. Sư phụ vừa nói gì? Dùng được vật sai khiến phụ thân cùng mẫu thân bán mình!? Không thể nào! Chuyện đó không thể là sự thật!!!!

" Đồ đệ, điều ta nói chính là sự thật. Ta cần một người từ bỏ tất cả người thân để truyền dạy Hắc thần công. Hàn Nguyệt Chi là người có dung mạo giống Phong, ngươi lại không thích nàng, vì vậy ngươi chính là người thích hợp nhất. Ta đã thử đề nghị nhưng phụ mẫu ngươi lại từ chối, vì thế ta phải hạ cô độc cho hai người họ, bày ra cảnh đó. Thật không ngờ, ngươi lại trở thành người đúng như ta mong đợi hahahaha.... "

Bạch Thiên Chính tuyệt vọng giương mắt nhìn Tiêu Triệt. Tất cả những gì mình đã trải qua, tất cả những nỗi đau để có được thành quả như bây giờ, đều do sư phụ sắp xếp. Bị phụ mẫu bán đi, tận tay giết phụ mẫu, muội muội ruột của mình. Rốt cuộc mình đã trở thành con người như thế nào? Tất cả những gì mình làm, đều là sai lầm sao? Hắn đã sống với kẻ thù bao nhiêu năm nay, thậm chí còn gọi hắn là sư phụ!! Vậy từ trước đến giờ, mình sống vì mục đích gì?

" Tuyệt vọng sao? Nếu lấy máu của ngươi lúc này được thật tốt, nhưng ngươi lại không có tên tự giống Phong ". Tiêu Triệt vừa nói ánh mắt vừa nhìn về phía Lãnh Phong.

Nhìn thấy ánh mắt kia, Lãnh Phong liền hiểu, máu của hắn chính là nguyên liệu cuối cùng của hắn. Nhưng lúc này hắn không hề cảm thấy tuyệt vọng không lẽ...?

" Ta sẽ lấy linh hồn của nàng trước "

Tiêu Triệt nhìn Hàn Nguyệt Chi đang chật vật vì vết thương của mình, lấy một viên ngọc trong tay sau đó để lên trán nàng. Một vết sáng phát ra, sau đó cả người Hàn Nguyệt Chi liền bất động, tay nàng đang để trên ngực liền buông thả về một bên.

Lãnh Phong thấy thế liền ngơ ngác, không thể nào, hắn không thể để nàng mất đi. Dù muốn vận nội công để giải khai huyết đạo đang bị điểm, nhưng bây giờ hắn không còn sức lực. Tiêu Chi, nàng không thể chết, không thể, ta không tin, ta không tin.

Tiêu Triệt cầm viên ngọc đi đến bên người Ngô Phong, nhưng lại không làm gì cả. Nhìn về phía Lãnh Phong, lão cầm viên ngọc nhanh chóng đi đến bên cạnh hắn, dùng kim châm một cái vào đầu ngón tay, để giọt máu đó nhiều vào viên ngọc.

" Vân nhi ". Tiêu Triệt gọi.

" Có thuộc hạ "

" Mau đưa tim của ngươi cho ta "

" Vâng "

Vân nhi cầm chủy thủ trên tay, nhìn về phía Bạch Thiên Chính với ánh mắt không nỡ.

" Thiếu chủ, thuộc hạ xin lỗi người, nhưng nếu không làm theo lời Giáo chủ, người sẽ bị giết sau khi sự việc hoàn tất. Thuộc hạ thậm hận người bao nhiêu lâu nay, nhưng thuộc hạ biết mình không nên có ý nghĩ đó với người, thuộc hạ thấy sự xin lỗi "

Nói xong, Vân nhi cầm chủy thủ đâm vào vị trí gần tim mình, rạch một đường xuống. Tiêu Triệt lạnh lùng đi đến, dùng tay móc tim của nàng ra, sau đó để viên ngọc trên tay lên trái tim của Vân nhi.

Viên ngọc nhanh chóng phát sáng, và trái tim của Vân nhi cũng biến mất. Tiêu Triệt đi đến bên cạnh Ngô Phong, để viên ngọc vào hai tay của Ngô Phong, sau đó miệng lầm bầm một loại chú ngữ. Một vệt sáng thật lớn bao phủ lấy Ngô Phong, trong chớp lát hai trông mắt của Ngô Phong khẽ động.

" Ừm.. "

" Phong, ngươi... ngươi tỉnh lại rồi phải không? ". Tiêu Triệt kích động đi đến bên cạnh Ngô Phong.

Hắn hình như đã mơ một giấc mơ thật dài. Hắn mơ thấy sau khi mình chết đi, Triệt đã trở lại Ma giáo, trở thành người mà trước đây bản thân Triệt ghét nhất. Triệt làm mọi thứ để hồi sinh mình sống lại, huynh ấy chiếm được bí thuật của sư phụ, sát hại biết bao nhiêu người, bày ra rất nhiều kế hoạch để có đủ thành phần hồi sinh mình.

Sau khi nhìn rõ người trước mắt, Ngô Phong vô cùng sửng sốt, hắn đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy cảnh tượng quanh đây, hóa ra tất cả những gì trong mơ đều là thật. Hốc mắt hắn dần mờ đi, những giọt nước mắt cũng từ đó chảy xuống, Ngô Phong quay qua nhìn Tiêu Triệt, nói.

" Triệt, huynh vì ta làm như vậy đáng sao? Tại sao huynh phải làm nhiều thứ đến như vậy? Chẳng phải huynh ghét phải trở thành người giống như phụ thân huynh sao? Tại sao chứ? ". Ngô Phong vừa khóc vừa nắm chặt cổ áo của Tiêu Triệt.

Tiêu Triệt nhẹ nhàng mặt Ngô Phong lên, hôn lên hai con mắt đang sưng lên vì khóc, sau đó hắn nuốt những giọt nước mắt đang rơi xuống vào miệng.

" Phong, chẳng phải ngươi đã hứa sẽ không rời bỏ ta sao? Vì sao ngươi lại tự sát chứ? Ngươi không hề làm gì sai, người sai là bọn họ, ta không thể để ngươi chết như thế. Với lại, vì ngươi mà ta đã làm những điều ta ghét, tất cả đều do ta tự nguyện, vì ta yêu ngươi. Phong, ta thật sự yêu ngươi, đừng bao giờ rời khỏi ta nữa, ta không muốn có thêm bất kì đau đớn nào xảy ra với ngươi. Chúng ta mau trở về thôi, Phong "

" Ngu ngốc "

Nói rồi Ngô Phong ngửa mặt hôn Tiêu Triệt, hai người cứ thế ôm nhau, sau đó cuồng nhiệt mà hôn, quên hết tất cả mọi việc xung quanh. Sau khi thoát ra khỏi nụ hôn, Ngô Phong vô lực dựa vào Tiêu Triệt.

" Triệt, huynh thả linh hồn của nữ nhân đó ra được không? Dù sao thì ta đã sống lại rồi ". Ngô Phong chỉ về phía Hàn Nguyệt Chi đề nghị.

" Không thể, viên ngọc phải ở cạnh ngươi hai ngày. Sau thời hạn đó, ta sẽ thả linh hồn nàng ta ra "

" Nhưng mà.... "

" Nàng ta vẫn chưa chết, chỉ là cơ thể bị hút linh hồn ra thôi. Hiện tại nàng ta giống như một hoạt tử nhân, hay có thể nói chỉ là đang ngủ một giấc dài thôi. Không nói nhiều nữa, bây giờ ta đưa ngươi trở về, Phong, mau ôm chặt lấy ta "

" Ừm "

Tiêu Triệt sau khi đưa Ngô Phong đi, một làn khói trắng liền xuất hiện. Có người trong làn khói giải khai huyết đạo cho bọn hắn. Lãnh Phong sau khi được tự do liền chạy đến bên cạnh Hàn Nguyệt Chi, xác nhận lời nói vừa rồi của Tiêu Triệt. Quả thật nàng vẫn còn thở, Hàn Khiết Nam theo sau cũng bình tĩnh lại hơn sau khi xác nhận nàng vẫn còn thở.

Bạch Thiên Chính vẫn ngự gác ở nơi kia, lão Hoàng Lâm và Hoàng Dục cũng tỉnh lại.

Hóa ra kẻ thù chung của tất cả không phải Bạch Thiên Chính hay Ma giáo, mà chỉ là một mình Tiêu Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Triền miên

Tiêu Triệt một đường trở về Ma giáo luôn ôm Ngô Phong trong tay. Chỉ vừa đi được một lúc, Ngô Phong đã ngủ mất, Tiêu Triệt cảm thấy chuyện này là đương nhiên, do vừa mới tỉnh dậy, cơ thể vẫn chưa thể thích nghi hoàn toàn.

Sau khi bài trí chỗ ở thỏa đáng cho ái , Tiêu Triệt liền gọi thuộc hạ thân tín của mình an bài một số chuyện.

" Ngươi mau cho người canh gác, cứ nửa canh giờ đổi ca một lần, bọn chúng rất nhanh sẽ phát hiện ra sự thật. Tuyệt đối không được để cho Phong biết, người hiểu chứ "

" Thuộc hạ tuân lệnh "

--- ----- Biên giới hai nước Tề - Kim --- -----

" Lão vừa nói gì? ". Lãnh Phong nói.

" Thuật này gọi là cái tử hoàn sinh, sư phụ ta đã tạo ra để cứu sư nương. Nhưng cách thức của nó quá tàn bạo, sư phụ liền giấu kỹ nó và nghiêm cấm bọn ta không được sử dụng.

Đúng là Nguyệt nhi lúc này vẫn còn sống nhưng nếu để quá hai ngày linh hồn con bé sẽ tiêu tán hết "

Lão Hoàng Dục sau khi tỉnh lại liền chạy đến tìm Hàn Nguyệt Chi. Nhìn thấy nàng đang nằm ở trên giường, Lãnh Phong vẫn luôn ở bên cạnh nàng, lão liền hiểu nàng đã bị rút mất linh hồn. Nghe kể lại Ngô Phong đã xin Tiêu Triệt thả linh hồn Hàn Nguyệt Chi, lão cảm thấy sư đệ quả thật không hề thay đổi chút nào, nhưng còn sư huynh... Nhưng khi nghe đến chuyện Tiêu Triệt sau một ngày một đêm mới thả linh hồn nàng ra, lão liền trở nên gấp gáp.

" Ý lão nói, nếu như chờ Tiêu Triệt tự động thả linh hồn nàng, linh hồn đó sẽ tiêu tán sao? "

" Đúng, vốn viên ngọc đó chỉ nên để bên người một ngày là đủ, ta cũng không hiểu sao sư huynh lại nói đến hai ngày. Nếu bây giờ chúng ta không làm gì, ta không chắc Nguyệt nhi có qua được ải này không "

Lãnh Phong nhìn Hàn Nguyệt Chi đang nằm trên giường, Tiểu Chi, ta sẽ không để cho nàng phải xảy ra chuyện gì, nhất định.

--- ----- Ma giáo --- -----

Tiêu Triệt sau khi phân phó việc giám sát xong, liền trở về phòng xem Ngô Phong. Không ngờ vừa bước vào phòng liền không thấy người đâu, tâm của hắn liền hoảng sợ. Nghe thấy tiếng nước chảy ở phía sau, hắn liền chạy vào xem thử.

Ngô Phong từ trong bồn nước to bước lên, Tiêu Triệt vừa vào liền thấy cảnh đó. Làn da vốn trắng nõn mềm mại của Ngô Phong khi ướt lại càng thêm quyến rũ mê người, thêm hơi nước xung quanh bốc lên lại càng khiến cho Tiêu Triệt cảm thấy khí huyết không thông. Hắn vội vã tiến lên ôm lấy từ phía sau, Ngô Phong đang lau người cũng giật mình.

" Phong, ngươi tỉnh từ lúc nào? "

" Triệt, là huynh sao? Làm ta tưởng là người khác, ta cũng vừa tỉnh lại, cảm thấy hơi khó chịu nên vào đây tắm. Huynh quả thật rất biết hưởng thụ, xây bồn tắm to như một cái hồ vậy, ngâm mình trong đó thật thoải mái "

" Còn không phải vì ngươi sao, chính bản thân ngươi rất thích ngâm mình trong bồn tắm lớn sao. Mau ngồi xuống đi, ta lau người giúp ngươi "

Ngô Phong nghe lời ngồi xuống bên cạnh thành hồ, Tiêu Triệt cảm khẩn giúp hắn lau người. Nhìn người trước mắt vì mình làm tất cả, Ngô Phong vươn tay chạm vào khuôn mặt kia, đã mấy chục năm trôi qua, huynh vẫn không già đi nhiều, nhưng lại gầy đi rất nhiều.

" Làm thế nào huynh lại không hề già đi vậy? "

" Một khi làm giáo chủ Ma giáo, tất cả đều phải luyện một loại thuật để bản thân không già đi. Như vậy cũng tốt, ngươi lúc này vẫn là khuôn mặt như cũ, nếu ta già đi, quả thật không xứng với ngươi "

" Được rồi, huynh không cần nói nữa. Bây giờ ta đã về bên cạnh huynh. Điều đầu tiên cần làm chính là phải làm cho huynh thật nhiều thức ăn để bồi bổ, huynh coi huynh gầy như vậy "

" Được, được, nhưng điều đầu tiên ta phải làm bây giờ chính là ăn ngươi "

Tiêu Triệt vút khăn qua một bên sau đó vươn tay kéo Ngô Phong vào lòng hôn xuống. Nhẹ nhàng dùng lưỡi tiến vào khoang miệng Ngô Phong, sau đó cả hai môi lưỡi triền miên. Chợt Ngô Phong chợt nhớ ra điều gì, đẩy Tiêu Triệt ra.

" Sao vậy? ". Tiêu Triệt mơ hồ hỏi.

" Hừ, huynh đưa bao nhiêu nữ nhân vào Dục phòng, nhìn không biết bao nhiêu thân thể của các nàng, ta mới không cần huynh chạm vào "

"Ta chỉ hành hạ các nàng, sau đó để thuộc hạ thưởng các nàng, ta không hề chạm vào các nàng. Ta còn chưa hỏi người chuyện người và nữ nhân Lãnh gia kia làm gì đêm đó đấy "

"Ta... ta bị hạ mê dược, cả đêm hôm đó đều... đều do nàng ta tự mình động. Sáng hôm sau thấy nàng nằm trên người ra mới hiểu, ta cảm thấy mình không còn xứng đáng với huynh, cộng thêm việc phụ mẫu ta lại... nên ta mới tuyệt vọng mà tự tử "

"Mọi chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa, lúc này cả hai ta đều bơ vơ, chuyện tiếp theo sẽ giúp hai ta tẩy sạch mình ". Tiêu Triệt ôm Ngô Phong vào lòng dịu dàng, hai tay cũng bắt đầu sờ loạn.

"Triệt... Ừm, không nên ở trong này... "

Chưa đợi Ngô Phong nói xong Tiêu Triệt đã bế bổng hắn quay trở lại phòng, đặt hắn lên giường lớn, bản thân mình thoát ý phục sau đó đè lên người Ngô Phong.

Cả hai vốn đã làm chuyện này không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi lần nhìn thấy thân thể của Tiêu Triệt, Ngô Phong luôn luôn đỏ mặt.

"Hahahaha, Phong, người vẫn luôn đỏ mặt như vậy. Ngoan, mau để hai tay lên đỉnh đầu đi, chúng ta cùng ôn lại chuyện xưa "

Ngô Phong ngượng ngùng làm theo, Tiêu Triệt dùng một miếng lụa cột hai tay Ngô Phong lên đầu giường, sau đó áp xuống môi hắn, môi lưỡi cả hai bắt đầu triển miên. Cho đến khi Ngô Phong cảm thấy không thể thở được nữa, Tiêu Triệt mới ngừng hôn.

"Phong, người vẫn luôn ngọt như vậy, vẫn luôn mê người như vậy, khiến ta không thể buông tay "

Tay Tiêu Triệt bắt đầu vuốt ve toàn thân Ngô Phong, sau đó lại tiếp tục hôn đôi môi đỏ mọng mê người kia. Một lúc sau lại chuyển sang hôn cổ, xương quai xanh và cuối cùng là hai khóa hồng trước ngực. Hắn dùng lưỡi liếm quanh khóa hồng, sau đó dùng miệng ngậm lấy một bên điên cuồng liếm mát. Tất cả những nơi hắn đi qua đều lưu lại trên người Ngô Phong một dấu ấn.

"Ừm... Triệt... A ha... Huynh...huynh "

"Suyt, Phong, đừng nói gì cả, hãy cứ im lặng hưởng thụ, vẫn chưa đến lúc thích hợp để người lên tiếng "

Nói xong Tiêu Triệt liền chuyển qua bên còn lại tiếp tục liếm mát, một tay lần mò xuống phía dưới, nắm lấy "tiểu đệ đệ" của Ngô Phong.

"Triệt, huynh... A... nhanh lên một chút. Ta... ta sắp chịu không được ". Ngô Phong thở hổn hển nói.

"Vẫn chưa đến lúc, người vừa tỉnh dậy, đã lâu không có làm, ta cần giúp người thả lỏng trước "

Tay Tiêu Triệt vẫn luôn sờ nắn "tiểu đệ đệ" của Ngô Phong, toàn thân hắn lúc này rất nóng, có gì đó đang gào thét trong người hắn, hắn biết mình muốn nhiều hơn thế.

"Triệt... ta muốn.... "

Cảm thấy nơi nào đó bắt đầu trướng to trên tay, Tiêu Triệt nở nụ cười xấu xa. Hắn thả tay ta, bắt ép Ngô Phong mở rộng hai chân, bản thân ngồi vào giữa, sau đó hạ mình ngậm lấy nơi đang trướng to kia.

"A... Triệt... Huynh.... A... A... "

Ngô Phong không thể làm gì khác ngoài việc phát ra những tiếng rên rỉ dâm mãnh. Hai tay bị trói chặt ở đầu giường, hai chân lại bị chế trụ bởi tay của Tiêu Triệt. Toàn thân Ngô Phong run mạnh một cái, hắn không khống chế được mà bắn tất cả vào miệng Tiêu Triệt.

"Thật ngọt! Hương vị của người lúc nào cũng ngọt như vậy ". Tiêu Triệt tán thưởng.

"Huynh đừng nói nữa ". Ngô Phong xấu hổ quay mặt đi nơi khác.

Tiêu Triệt lấy một bình nhỏ từ y phục dưới đất, đổ một ít ra tay, sau đó lại một lần nữa lần mò xuống phía dưới, tiến vào nơi âm u bí mật kia.

"A... Aha... "

"Thoải mái không? ". Ai đó tà ác cười nói.

"Ừm... Thoải mái, huynh.... huynh nhanh lên một chút a "

Tiêu Triệt nâng mặt Ngô Phong lên sau đó lại tiếp tục hôn xuống, tay ở phía dưới cũng tăng nhanh tốc độ, từ một ngón, hai ngón và cuối cùng là ba ngón tay xâm nhập vào nơi bí ẩn đó.

"Thật nhanh, chưa gì đã ướt hết tay ta rồi "

Tiêu Triệt để cho Ngô Phong nhìn vào bàn tay dính đầy dịch của hắn, sau đó lại đưa vào miệng thưởng thức.

"Triệt, xin huynh, cho ta, nhanh lên... Ta muốn huynh, rất muốn..."

Nhìn ái nhân nức nở cầu xin, Tiêu Triệt cũng không đùa giỡn hắn nữa, cầm lấy bình nhỏ, đổ một ít vào tay sau đó thoa lên "tiểu đệ đệ" của mình. Hắn cời dài lụa trôi tay Ngô Phong ra, mở rộng hai chân ái nhân, để nơi kia nhắm ngay cửa động.

"Phong, mau ôm chặt lấy ta "

Ngô Phong mở màng quàng chặt lấy cổ Tiêu Triệt. Tiêu Triệt không thể nhẫn hơn nữa liền cử động mạnh thân dưới, đâm thẳng vào người Ngô Phong.

"A! ". Ngô Phong giật mình thét lên, thật là đau mà.

Nhận thấy người dưới thân dưới thân run rẩy vì đau, Tiêu Triệt không cử động ngay, đưa tay sờ loạn thân thể người bên dưới, ở bên tai Ngô Phong không ngừng an ủi.

"Rất nhanh sẽ hết đau, ngoan nào, thả lỏng cơ thể người "

Một lúc sau, sau khi xác nhận Ngô Phong đã quen với việc kia, hắn chậm rãi cử động thân thể. Dựa theo trí nhớ lúc trước, hắn nhắm đúng chỗ mẫn cảm ở bên trong mà đâm vào, khiến Ngô Phong run rẩy càng thêm mạnh.

"A... Triệt... Huynh mau nhanh... nhanh lên một chút "

"Như vậy đã được chưa? ". Tiêu Triệt tăng tốc độ thân dưới.

"Ừm, vẫn... vẫn chưa đủ... Triệt... A! "

"Tiểu yêu tinh "

Tiêu Triệt không nói nữa, hắn chỉ cố gắng gia tăng tốc độ bên dưới, cố gắng đưa ái nhân lên đỉnh cao. Từng tiếng rên rỉ lại càng nhiều thêm, càng to thêm, hai thân thể xích lỏng ở trên giường không ngừng quần lấy nhau. Ngay khi Tiêu Triệt bắn vào người Ngô Phong, một cảm giác thoải mái liền chảy khắp người Tiêu Triệt.

Nhìn người bên dưới không ngừng thờ dục, Tiêu Triệt nở một nụ cười thoải mái. Chưa đợi Ngô Phong nhận ra, Tiêu Triệt ôm hắn đổi thành tư thế úp sấp.

"Chúng ta hãy đổi tư thế khác đi "

Sau khi để hai tay Ngô Phong nắm chặt đầu giường, Tiêu Triệt trực tiếp xông thẳng vào người Ngô Phong. Một tay giữ lấy eo hắn, một tay cầm lấy "tiểu đệ đệ" không ngừng vuốt ve, thân dưới lại không ngừng luật động.

"A... a... a, Triệt, ta muốn huynh. Nhanh... nhanh thêm một chút, nhanh nữa. A! "

Tiêu Triệt đột nhiên thả chậm tốc độ, chậm rãi rút khỏi Ngô Phong, sau đó ôm hắn đổi thành Tiêu Triệt bên dưới, Ngô Phong ở trên.

"Ngô, Triệt, tại sao? ". Đột nhiên bên dưới trống rỗng khiến Ngô Phong cảm thấy khó chịu.

"Đã lâu rồi ta chưa thấy bộ dáng đó của ngươi, Phong, hôm nay ngươi sẽ vì ta mà làm chứ? "

"Ừm, ta muốn huynh, Triệt, ta muốn huynh, thật muốn.... ". Ngô Phong khó chịu cử động mông nhỏ cọ xát bụng Tiêu Triệt.

"Muốn sao? Vậy thì tự ngươi đến đi, ngoan "

Ngô Phong xấu hổ hạ mình xuống chỗ "tiểu đệ đệ" của Tiêu Triệt, dùng miệng bao chặt lấy nó. Tiêu Triệt lúc này cảm thấy rất thoải mái, cảm giác ấm nóng bao chặt lấy nơi đó thật khiến hắn thoải mái.

"Phong, ngoan, mau dùng lưỡi ngươi liếm mát nó đi, ngoan ". Tiêu Triệt dụ dỗ.

Ngô Phong mở màng làm theo, hắn dùng lưỡi liếm quanh vật nóng, thô dài trước mắt, sau đó chuyển xuống tiểu cầu phía dưới. Tiêu Triệt tận hưởng sự phục vụ của Ngô Phong, vật nóng trong miệng Ngô Phong bỗng trưởng to, sau đó một luồng nóng chợt phun ra. Ngô Phong không kịp đề phòng nên đã nuốt gần hết chất lỏng. Tiêu Triệt liền kéo hắn đến lấy điên cuồng hôn, nuốt lấy chất lỏng trong miệng Ngô Phong, đồng thời cũng bắt đầu một đợt triển miên mới trong người Ngô Phong.

Sau khi đã thỏa mãn giải thoát bên trong cơ thể Ngô Phong, Tiêu Triệt để hai chân Ngô Phong vòng qua eo mình, sau đó ôm ái nhân trở lại bốn tấm, bên dưới vẫn không rời khỏi thân thể Ngô Phong.

Vô lực dựa lồng ngực Tiêu Triệt, mặc cho người nào đó đang giúp mình tẩy rửa, đã vậy còn lợi dụng ăn đậu hũ của mình, hắn cảm thấy như vậy thật tốt, hai tay ôm chặt lấy eo của Tiêu Triệt, thân thể lại dán sát vào thêm.

" Sao vậy? ". Tiêu Triệt hỏi.

" Chúng ta cứ như thế này thật tốt, chỉ tiếc một điều, ta không thể giúp huynh nối dõi tông đường, vì huynh sinh hài tử. Nếu có thể, có thể sẽ rất đáng yêu ". Ngô Phong cảm khái.

Tiêu Triệt nâng mặt Ngô Phong lên hôn xuống, nụ hôn này dường như muốn hút lấy hơi thở của Ngô Phong. Cả hai tiếp tục làm trong bồn tắm, Ngô Phong bị ăn sạch đến tận xương.

Tiêu Triệt ôm Ngô Phong đã ngất đi trở về giường, ngồi ở mép giường nhìn ái nhân. Sờ những lọn tóc mềm mại kia, yêu thương hôn nhẹ lên trán Ngô Phong. Phong, người đừng lo, rất nhanh ngươi sẽ được như ý nguyện, chúng ta sẽ có hài tử của riêng mình.

--- ----- Biên giới hai nước Tề - Kim --- -----

" Ngươi thật sự muốn hợp tác với Bạch Thiên Chính? ". Trần Thiên Chính hỏi.

Lãnh Phong đến tìm hân và Lâm Vũ Hạo hỏi Bạch Thiên Chính đang bị giam ở nơi nào, sau đó nói lên kế hoạch phản công của mình.

" Đúng, ta muốn liên thủ với hân diệt Tiêu Triệt, sau đó cứu Tiểu Chi. Hai người hãy rút quân về trước, chuyện này đã không còn liên quan gì đến hai nước Tề - Kim, bây giờ cuộc chiến này chỉ là cuộc chiến cá nhân "

" Nhưng ngươi có chắc sẽ thuyết phục được hân sao? Bạch Thiên Chính hiện tại đang tuyệt vọng, ngươi có thể gọi hân trở lại không ". Lâm Vũ Hạo nghi hoặc hỏi.

" Ta không thể chắc chắn chuyện này được, nhưng không thử thì không thể nào biết được chuyện gì sẽ xảy ra, đúng không? "

" Hahaha, được, ta sẽ sai người dẫn ngươi đi gặp hân, nhưng bọn ta cũng muốn tham gia, không thể để các ngươi mạo hiểm được "

" Đa tạ hảo ý của hai vị nhưng không thể! Đây đã trở thành chuyện tư thù cá nhân, ta đảm bảo sẽ diệt được Tiêu Triệt. Nếu coa chuyện gì không hay, vậy thì lúc đó hai người đến vẫn không muộn "

" Được, vậy bọn ta sẽ ở nơi này chờ tin "

Lãnh Phong bước vào địa lao, đi thẳng đến buồng giam của Bạch Thiên Chính. Chỉ thấy người đang ngồi ngẩn ngơ nhìn thẳng về một phía, không để ý đến chuyện gì xung quanh. Sau khi đảm bảo tên lính đã rời đi, Lãnh Phong đi đến bên người đảm cho Bạch Thiên Chính một cú thật mạnh.

" Ngươi còn muốn đau thương đến khi nào nữa!? Còn không mau tỉnh dậy đi, kẻ thù chân chính của ngươi vẫn còn đang sống, ngươi phải trả thù cho bản thân mình chứ! "

Bạch Thiên Chính nhận ra người vừa đánh mình là ai liền bỏ nhào lên người hân đánh trả lại.

" Trả thù? Bằng cách nào chứ? Tất cả những gì ta có đều do hân ban cho, võ công của ta đều do hân truyền dạy. Cả cuộc đời này, có thứ gì mà của bản thân ta không! ". Hân hét lên.

" Đương nhiên là có! Cuộc sống hiện tại là của ngươi, võ công là do ngươi khổ luyện, điều ngươi lựa chọn lúc này sẽ quyết định ngươi là ai! Với lại, bây giờ ta cần ngươi giúp ta cứu Tiểu Chi "

" Chẳng phải sau hai ngày nàng sẽ được trả lại linh hồn sao? Tại sao lại cần ta "

" Ngô Phong chỉ cần ở cạnh viên ngọc một ngày là đủ, nhưng Tiêu Triệt lại nói là hai ngày. Nếu chờ đúng hai ngày, linh hồn nàng sẽ bị tiêu tán mãi mãi "

Bạch Thiên Chính ngẩn người nhìn Lãnh Phong. Sau một hồi suy nghĩ, hân nói.

" Ta muốn gặp Chi nhi, ta muốn ở một mình cùng với nàng "

" Ngươi muốn làm gì? ". Lãnh Phong nghi hoặc nói.

" Ta chỉ muốn gặp nàng "

Bạch Thiên Chính được đưa khỏi địa lao, Lãnh Phong đưa hân đến phòng của Hàn Nguyệt Chi, để cho một mình Bạch Thiên Chính tiến vào. Hân ngồi xuống, cảm lấy tay nàng miệng lẩm nhẩm nói.

" Chi nhi, nếu như nàng không mất đi linh hồn, nàng sẽ muốn ta làm lại từ đầu phải không. Lúc này ta cảm thấy rất tuyệt vọng, tất cả những gì ta có đều chỉ là một vở kịch, ta cũng chỉ là quân cờ. Chi nhi, nàng nói ta phải làm sao bây giờ, ta thật sự rất rối rắm "

Tin vui, tin vui: Còn hai chương nữa là hoàn chính văn nha :-D

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Xông vào Ma giáo

Một lúc sau, Bạch Thiên Chính từ trong phòng đi ra, nói.

" Ta đồng ý giúp ngươi, hiện tại chúng ta không còn thời gian, một ngày sắp trôi qua rồi "

" Điều gì khiến ngươi đổi ý? ". Lãnh Phong nghi hoặc hỏi.

" Ta nhớ lại lời Chi nhi đã nói, lúc này mọi chuyện đã sáng tỏ, ta muốn khi nàng tỉnh lại, ta sẽ là một con người tốt hơn trong mắt nàng. Nhưng đừng nghĩ là ta sẽ nhường nàng cho ngươi, sau trận chiến này, chúng ta sẽ tiếp tục cuộc đấu đang dở giữa hai ta "

" Được thôi, ngươi chuẩn bị đi, một khắc sau chúng ta sẽ đi "

" Được thôi "

Tiêu Triệt, bọn ta đến tìm ngươi đây.

--- ----- Ma giáo --- -----

" Không, đừng mà, buông ta ra... Triệt, cứu ta... Không! "

Ngô Phong giật mình tỉnh dậy, Tiêu Triệt nghe tiếng từ bên ngoài vội chạy vào, chỉ thấy người ở trên giường người đầy mồ hôi, dường như vừa gặp ác mộng.

" Phong, ngươi không sao chứ? Đã xảy ra chuyện gì? Ác mộng sao? ". Tiêu Triệt đau lòng ôm cả người Ngô Phong vào lòng.

" Ta... ta không sao, chỉ là mơ thấy chút chuyện cũ thôi. Triệt, đừng rời khỏi ta nữa được không? Cho dù huynh đi đâu, cũng đưa ta theo có được không? "

" Phong, ngươi lại mơ thấy chuyện xưa sao? "

Ngô Phong không nói gì chỉ ôm chặt Tiêu Triệt hơn, hành động này đã nói lên tất cả. Sau khi Phong đã mở lòng với hắn, không ngờ phụ thân lại sai người bắt Phong đi, đã thế còn cho người xâm phạm Phong. Nếu hắn không nhanh tay, có lẽ Phong đã bị làm cho ô uế, mỗi lần trong lòng Phong bất an, giấc mơ này lại quay trở lại quấy rầy hắn.

" Phong, đừng lo lắng nữa, từ giờ hai chúng ta sẽ luôn ở cùng một chỗ, không tách rời. Chẳng lẽ lời của ta ngươi cũng không tin sao "

" Ta tin huynh! Triệt, ta muốn huynh, ta muốn huynh chạm vào ta, yêu ta, sủng ta, được không? "

Thân thể Ngô Phong vẫn chưa mặc y phục vào, hắn nâng mông mở rộng hai chân ngồi lên đùi của Tiêu Triệt, dùng mông nhỏ cọ xát bên dưới, hai tay lại sờ mẫn cơi vạt áo Tiêu Triệt, dụ dỗ hắn. Tiêu Triệt biết, Ngô Phong lúc này vô cùng bất an.

" Phong, lúc này ta không thể, lúc này ta còn có chuyện giải quyết. Ngoan, lúc tối ta sẽ trở về bồi ngươi, ngoan, hãy cố ngủ một giấc đi, lúc tỉnh ngươi sẽ nhìn thấy ta ở bên cạnh ". Tiêu Triệt nâng người Ngô Phong để qua mộ bên sau đó đứng dậy.

Ngô Phong hoảng hồn vươn người muốn nắm lấy vạt áo Tiêu Triệt, nhưng lại chỉ bắt lấy khoảng không, cả cô thể từ trên giường té xuống.

' Rầm '

Nghe tiếng đó, Tiêu Triệt vội vã quay người lại, chỉ thấy Ngô Phong đang nằm ở dưới đất, Ngô Phong mắt nhắm nghiền hết lên.

" Triệt, xin huynh đừng rời khỏi ta, ta không muốn nhìn thấy huynh chết, nhìn huynh vì ta mà bị thương tổn. Xin huynh! "

" Phong, rốt cuộc ngươi đã mơ thấy điều gì? ". Lại một lần nữa ôm ái nhân trong tay, Tiêu Triệt gượng ép hỏi.

" Ta mơ thấy bọn họ bắt ta, thương ta, nhưng khác với những giấc mơ trước, huynh bị bọn họ đánh thương. Ta chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ làm nhục ta, nhìn huynh nằm bất động ở kia, máu không ngừng chảy. Triệt, đừng rời khỏi ta, nhất là lúc này, xin huynh ". Nước mắt Ngô Phong lại một lần nữa rơi xuống.

Tiêu Triệt thô bạo nhấc bổng Ngô Phong áp hắn xuống giường, sau đó đè lên người Ngô Phong một lần nữa lật động. Tất cả những tiếng động phát ra ngoài trừ tiếng kéo kẹt của giường, còn lại đều là của Ngô Phong, Tiêu Triệt không hề nói một lời nào.

"Ngô, Triệt, mạnh hơn... a a a... mạnh hơn nữa, ta muốn... toàn bộ, ta muốn huynh... tất cả... A! "

" ... "

"Không, Triệt, đừng rút khỏi, ta vẫn còn muốn. A! Đúng, xin huynh, hãy... tiếp tục xâm phạm ta... a a a a... Sâu hơn nữa... a a a... Đúng, ngay chỗ đó, huynh... a a a... đỉnh mạnh hơn chút nữa... "

" ... "

"Triệt, đừng dừng, ta... không muốn thấy huynh... bị thương vì ta... Ngô... a a a aha.... "

" ... "

... ..

Cho đến khi Ngô Phong kiệt sức mà ngã đi, sắc trời cũng đã sắp tối, Tiêu Triệt chậm rãi rút khỏi người Ngô Phong. Sau khi xác định ái nhân không phát hoảng vì mình rời khỏi, Tiêu Triệt bế Ngô Phong đi tẩy sạch thân mình, sau đó lại đưa Ngô Phong trở về giường, Tiêu Triệt lại càng siết chặt ái nhân vào lòng.

"Phong, thật xin lỗi, ta không thể giữ lời hứa ở bên cạnh ngươi lúc này. Đừng lo lắng gì cả, ta nhất định sẽ toàn vẹn trở về với ngươi. Bọn người kia đã có hành động, bọn chúng muốn cướp viên ngọc khỏi ngươi. Ta sẽ không để ai ngăn cản mong ước của ngươi đâu, chúng ta nhất định sẽ có hài tử của mình, ngươi sẽ có thể sinh cho ta những hài tử khả ái, đáng yêu "

Nói xong, Tiêu Triệt để Ngô Phong nằm xuống giường, giúp hắn mặc lại y phục chỉnh chu, yêu thương đặt một nụ hôn lên trán. Sau đó Tiêu Triệt đi đến cạnh lư hương, đổ một gói dược vào sau đó đi ra ngoài.

"Ngươi theo ta đã bao lâu rồi? ". Hắn hỏi thuộc hạ thân tín bên cạnh.

"Đã hơn ba mươi năm thừa giáo chủ "

"Tốt, bây giờ ta giao cho ngươi nhiệm vụ cuối cùng. Ngươi hãy canh thời gian vào phòng đổ thêm mê hương vào lư hương, tuyệt đối không thể để Phong tỉnh lại. Nếu ta xảy ra bất cứ chuyện gì, lập tức đưa Phong rời đi ngay, không thể để viên ngọc rơi vào tay bọn họ. Trong lọ này là tinh dịch của ta, sau khi nói mọi chuyện cho Phong, quyền quyết định ra sao là của hắn. Ngươi đã hiểu chưa? "

"Giáo chủ nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì!! "

"Mọi chuyện không thể nói trước. Chánh điện chính là nơi ta giao chiến, nếu ta phát tín hiệu, lập tức đưa Phong đi, từ lúc đó Phong chính là chủ tử của ngươi. Tuyệt đối không thể để Phong lên chánh điện, ngươi hiểu chứ? "

"Thuộc hạ tuyệt đối không làm giáo chủ thất vọng "

"Bọn chúng đến rồi "

Tiêu Triệt nhìn phương hướng nơi pháo hiệu vừa phát ra nói, sớm muộn gì thời khắc này cũng đến.

"Nhớ những lời ta vừa căn dặn, nếu có chuyện gì không hay xảy ra, lập tức đưa Phong đi ngay "

"Thuộc hạ tuân mệnh "

Ở nơi vừa phát ra pháo hiệu kia, Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính đang liều mạng xông vào. Đám binh lính ở bên ngoài không thể địch nổi võ công của hai người nên trên đường Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính xông vào, xác người chết đi cũng đã chất thành đống.

"Ngươi nghĩ Tiêu Triệt lúc này đang ở đâu? ". Lãnh Phong hỏi.

"Ngươi xác định không muốn tìm Ngô Phong trước? ". Bạch Thiên Chính đáp.

"Tiêu Triệt chắc chắn đã đưa ái nhân của hắn đến một nơi an toàn rồi, tốt nhất nên hướng Tiêu Triệt trước, có lẽ sẽ dụ được Ngô Phong ra "

"Quả thật là mạo hiểm, bất quá ta không phản đối kế hoạch này của ngươi "

Cả hai tiếp tục xông lên phía trước, số người chết của Ma giáo cũng tăng lên. Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính đã đến bên ngoài chánh điện, bỗng nhiên xuất hiện bốn người chặn đường bọn họ.

"Không ngờ bốn vị hộ pháp lại xuất hiện ở đây, vậy có nghĩa là Tiêu Triệt đang ở bên trong ". Bạch Thiên Chính nói.

"Câm miệng! Ai cho phép ngươi gọi thẳng tên của Giáo chủ! Bạch Thiên Chính, giáo chủ đã thu dưỡng ngươi, thậm chí còn giao cho ngươi chức danh Thiếu chủ, thế mà giờ đây ngươi lại phản bội Giáo chủ, cấu kết với tặc nhân bên ngoài phản bội lại Ma giáo. Không ngờ ngươi lại dám ăn cháo đá bát,

hôm nay bốn người chúng ta thay Giáo chủ xử trí kẻ tội đồ nguoi ". Một trong bốn người nói.

" Ăn cháo đá bát? Hahahahaha. Chính Tiêu Triệt là lí do khiến ta bị phụ mẫu bán đi! Chính hắn đã dựng lên tất cả! Hắn chính là người mà ta nên giết từ lâu rồi, thế nhưng suốt thời gian qua ta lại gọi hắn là sư phụ, vì hắn làm bao nhiêu chuyện. Ăn cháo đá bát!? Bốn chữ này ta không dám nhận "

" Giáo chủ làm tất cả vì mục đích của mình, thân là đồ đệ nguoi nên lấy đó là vinh hạnh của mình "

" Vinh hạnh!? Ta khinh ". Bạch Thiên Chính cảm thấy khinh bỉ nói.

" Các nguoi nói chuyện đủ chưa? Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu, Tiêu Triệt hắn đang ở trong chánh điện, thời gian không còn nhiều đâu ". Lãnh Phong lên tiếng nhắc nhở.

" Nhưng trước tiên chúng ta cần tiêu diệt bốn con chuột cản đường này đã "

Bạch Thiên Chính nói xong liền xông lên trước, Lãnh Phong bất ngờ vài giây nhưng sau đó cũng cầm kiếm xông lên. Bốn vị hộ pháp vây xung quanh hai người, tạo thành một vòng tròn vây ép Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính. Một vị hộ pháp xông lên đánh ba chiêu sau đó lùi lại để người khác lên. Cứ liên tục như vậy, Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính đã bị ép phải xoay rất nhiều vòng để đối chiêu, cả hai đã bắt đầu cảm thấy chóng mặt.

" Đáng ghét, nguoi đã suy nghĩ cách giải quyết rồi chứ? ". Lãnh Phong hỏi Bạch Thiên Chính.

" Có, bất quá lần này nguoi phải nghe lời ta, nếu không ta không chắc chắn là nguoi sẽ không bị thương "

" Được thôi, kế hoạch là gì "

" Nguoi đánh lạc hướng hai nguoi, hai nguoi còn lại để ta. Cố hết sức khiến bọn họ mất tập trung, khi thời cơ đến nguoi hãy dùng khinh công nhảy ra khỏi vòng cung, ta sẽ dùng Hắc thần công đối phó "

Hai người nói chuyện tuy rất nhỏ, bốn vị hộ pháp cái nghe cái không, nhưng ánh mắt tự tin lúc này khiến cho bốn người kia có cảm giác không tốt.

Như kế hoạch, Bạch Thiên Chính chủ động tấn công hai nguoi, Lãnh Phong lo hai nguoi cuối cùng, Lãnh Phong nhân cơ hội lúc hai vị hộ pháp đổi chỗ liền nhanh chóng chen vào giữa hai người đánh trả. Bởi vì bất ngờ nên hai vị hộ pháp đã bị thương, vì thế cả hai liền ra chiêu ác ý hơn.

Bạch Thiên Chính không lợi dụng kẻ hở như Lãnh Phong, hắn sử dụng nội lực cả Hắc thần công để áp chế tinh thần của hai vị hộ pháp còn lại. Tuy là hộ pháp nhưng võ công của bốn người chỉ thua Tiêu Triệt, Bạch Thiên Chính chưa từng giao đấu với bốn người hộ pháp nên chưa biết thực lực của họ tới đâu. Sau một hồi giao đấu, khi đã chắc chắn kẻ thù chỉ chú tâm vào mình, Bạch Thiên Chính hét lên một tiếng.

" Ngay lúc này "

Nhận được tín hiệu, Lãnh Phong nhanh chóng dùng khinh công nhảy lên, kịp thời tránh khỏi một chiêu Bạch Thiên Chính vừa tung ra. Bốn vị hộ pháp vì bất ngờ trước hành động của đối phương nên đã bị trúng một chiêu kia và bị đánh ngã ra bốn hướng.

" Hừ, Hắc thần công của nguoi vẫn chưa thể nào bằng với Giáo chủ, muốn bọn ta thua trước nguoi, còn lâu ". Một vị hộ pháp nói.

" Chết tiệt, một chiêu kia của nguoi vẫn chưa thể diệt được bọn chúng, chúng ta không còn nhiều thời gian đấu với bọn họ đâu ". Lãnh Phong mất kiên nhẫn nói.

" Nếu có người theo hỗ trợ thật là tốt ". Bạch Thiên Chính nhìn qua ai đó mĩa mai.

" Bây giờ các nguoi mới nhớ là cần người hỗ trợ, hối hận rồi chứ gì? "

Sau giọng nói bốn cột đó, lão Hoàng Dực từ phía sau xuất hiện. Theo sau lão là lão Hoàng Lân, Trần Thiên Vũ, Lâm Vũ Hạo và Hàn Khiết Nam.

" Hừ, đến lúc này mới nghĩ đến cần bọn ta hỗ trợ, nguoi cũng quá kiêu ngạo rồi ". Hàn Khiết Nam mĩa mai nói.

" Chẳng phải các nguoi đều đã đến đây rồi sao, còn không mau lại đây giúp bọn ta ". Lãnh Phong nói.

" Được rồi, các nguoi mau đi tìm sư huynh đi, chuyện ở đây để bọn ta. Không còn thời gian nữa đâu, thân thể Nguyệt nhi đang dần lạnh đi ". Lão Hoàng Dực lên tiếng nhắc nhở.

" Được, vậy bọn ta đi trước "

Bạch Thiên Chính vừa nghe tình hình hiện tại liền nhanh chóng quay lưng bước vào chánh điện. Lãnh Phong còn muốn hỏi thêm về tình hình của Hàn Nguyệt Chi nhưng khi nhìn thấy Bạch Thiên Chính đã đi vào chánh điện, hắn cũng nhanh chóng đi vào theo. Mặc dù rất lo cho Tiểu Chi, nhưng hắn không thể làm chậm trễ thêm một khắc nào nữa.

Vừa vào đến chánh điện, hai người liền thấy Tiêu Triệt đang ngồi ở phía trên, vẻ mặt như đang mĩa mai bọn họ đến bây giờ mới đến nơi.

" Tiêu Triệt, nguoi mau đưa viên ngọc cho bọn ta, bọn ta sẽ không bao giờ đến làm phiền nguoi nữa ". Lãnh Phong nói.

" Không bao giờ!? Quả là một thỏa thuận thú vị, bất quá ngươi không thể ngăn cản đồ đệ của ta nếu nó muốn giết ta. Nhưng ta không thể đưa viên ngọc cho ngươi! Bây giờ chưa phải lúc "

" Tại sao? Rõ ràng chỉ cần ở bên viên ngọc một ngày là ái nhân của ngươi có thể hoàn dương hoàn toàn. Vì sao ngươi lại nói là hai ngày? "

" Ta không thể nói, nhưng tất cả những gì ta làm đều vì Phong! Cho dù giết bao nhiêu mạng người cũng đáng "

" Ngươi có ái nhân của mình, không lẽ bọn ta không có sao!? ". Bạch Thiên Chính phần nộ nói.

" Tất cả những gì ta và các ngươi làm đều vì người mình yêu, nếu các ngươi muốn viên ngọc, giết được ta rồi hãy nói "

Tiêu Triệt nói xong liền chủ động tấn công Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính. Hai người cũng không ngần ngại nắm chặt kiếm tiếp chiêu với Tiêu Triệt.

Sức của Tiêu Triệt rất lớn, hấn liên tục dồn ép Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính vào một góc. Phải mất một lúc lâu, Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính mới có thể thoát khỏi gọng kiềm của Tiêu Triệt, và trên cơ thể hai người cũng đã xuất hiện nhiều vết thương.

" Sao? Mới giao chiến có một lúc mà hai người các ngươi đã kiệt sức rồi sao!? Không thú vị chút nào, ta còn muốn chơi đùa thêm một chút nữa, hahahaha... "

Tiêu Triệt đứng đó cợt nhả Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính. Tuy bề ngoài là thế, nhưng thực ra Tiêu Triệt cũng tốn không ít sức lực, thật không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn thực lực của cả hai lại tăng nhanh như vậy. Chẳng lẽ là do sức mạnh của ái tình sao?

" Được thôi, nếu ngươi đã muốn thì sẽ được như ý nguyện. Lãnh Phong, có lẽ đã đến lúc ngừng chuyện mèo vờn chuột này rồi "

" Được thôi "

Chính lời nói của Tiêu Triệt đã khiêu khích Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính. Cả hai nắm chặt đuôi kiếm tiếp tục giao chiến với Tiêu Triệt.

--- ----- Bên ngoài chánh điện --- -----

" Hahahaha, các ngươi là những người đầu tiên giao đấu với bọn ta lâu như thế ". Bốn vị hộ pháp chật vật nói.

" Quá khen, được bốn vị hộ pháp "tiếp đón chân thành" như vậy, bọn ta cũng biết thực lực của mình đến đâu ". Lâm Vũ Hạo đáp.

" Lão chuẩn bị xong chưa vậy? Bọn ta sắp kiệt sức rồi! ". Hàn Khiết Nam hỏi Hoàng Dục. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Hắc hắc, đã xong, nhớ khi ta ra tín hiệu, các ngươi lập tức che kín mũi lại "

" Bọn ta nghe lão nhắc đến thuốc lòng luôn rồi, mau lấy ra nhanh "

" Còn không mau dụ bốn người họ vào một chỗ! "

Lâm Vũ Hạo, Trần Thiên Vũ, Hàn Khiết Nam và lão Hoàng Lân mỗi người chịu trách nhiệm đối phó một vị hộ pháp. Sau khi nghe lão Hoàng Dục chuẩn bị xong, bốn người nhanh chóng dẫn dụ bốn vị hộ pháp lại một chỗ.

" Lúc này "

Nghe tín hiệu của lão, bốn người nhanh chóng che kín mũi, lùi ra xa. Lão Hoàng Dục ném một viên thuốc vào chính giữa bốn vị hộ pháp, một làn khói nhanh chóng xuất hiện. Nhân cơ hội đó, lão Hoàng Lân nhanh chóng dùng kiếm kết liễu bốn người hộ pháp, đáng tiếc chỉ làm bị thương chứ không lấy mạng họ được.

" Bị thương là đủ rồi, mau trói chặt bọn họ lại, chờ bắt được Tiêu Triệt sau đó xử tội một lượt cũng không muộn ". Trần Thiên Vũ nêu ý kiến.

" Cũng được, ta sẽ ở lại đây canh chừng bọn họ, các ngươi mau vào hỗ trợ Lãnh tiểu tử nhanh. Chỉ còn lại sáu canh giờ thời hạn hai ngày sẽ đến, mau lên! ". Lão Hoàng Dục xung phong ở lại.

" Tiền bối, bọn ta đi trước ". Lâm Vũ Hạo bước vào đầu tiên, Trần Thiên Vũ và Hàn Khiết Nam theo sau.

" Sư đệ, nhớ cẩn thận, ta vào hỗ trợ đồ đệ của mình ". Lão Hoàng Lân nói xong liền đi vào chánh điện.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đại kết cục

Lúc bốn người Trần Thiên Vũ, Lâm Vũ Hạo, Hàn Khiết Nam và Hoàng Lâm bước vào chánh điện liền thấy một mình Tiêu Triệt đang một mình đối phó với Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính. Hàn Khiết Nam muốn xông vào trợ giúp nhưng lão Hoàng Lâm đã ngăn hấn lại.

"Kiên nhẫn một chút, hiện tại ngươi không thể tùy tiện xông vào, không cẩn thận sẽ chỉ gây bất lợi cho mình thôi". Lão nói.

"Vậy chúng ta nên làm gì? Chỉ đứng đây và chờ đợi thôi sao? Ta không thể làm được chuyện đó". Hàn Khiết Nam phản bác.

"Hàn huynh, huynh bình tĩnh một chút, hiện tại xông vào đó chỉ gây hại cho Lãnh huynh thôi. Chúng ta chờ lúc bọn họ sắp kiệt sức, Tiêu Triệt chắc chắn sẽ chủ quan, đến lúc đó chúng ta xông vào tiếp ứng vẫn chưa muộn". Lâm Vũ Hạo khuyên nhủ Hàn Khiết Nam.

"Ta cũng nghĩ như vậy". Trần Thiên Vũ phụ họa.

Hàn Khiết Nam cố gắng đè nén không xông lên phía trước, nhẫn nhịn lùi lại chờ đợi thời cơ thích hợp.

Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính lúc này dường như đã kiệt sức, hai người đã nhận ra bốn người Hàn Khiết Nam đang ở phía sau chờ đợi thời cơ, sức lực cơ thể cũng đang giảm nên cố gắng gồng mình dẫn dụ Tiêu Triệt về phía bọn họ.

Hoàng Lâm nhận thấy hai người Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính đang dần kiệt sức, Tiêu Triệt cũng bị dẫn dụ đến chỗ của mình nên quay sang nói với ba người còn lại.

"Chính là lúc này"

Hàn Khiết Nam nghe lời đó liền cầm kiếm xông lên, Trần Thiên Vũ và Lâm Vũ Hạo cũng theo sao hấn. Lão Hoàng Lâm lại quay sang nói với hai người Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính.

"Các ngươi tạm thời dừng tay lại đi, tiếp theo cứ để cho bọn ta. Tiếp theo phải cố gắng tạo tiếng động để Ngô Phong đến đây, nên nhớ mục tiêu là viên ngọc, tuyệt đối không được tổn hại đệ ấy". Nói rồi lão Hoàng Lâm liền xông vào trận chiến.

Tiêu Triệt vốn muốn nhanh chóng giải quyết nhưng không ngờ giữa chừng lại xuất hiện những kẻ cản đường, sức lực của hấn đang cạn dần. Không được! Không thể tiếp tục như thế này! Không còn cách nào khác, đành phải sử dụng nó thôi. Tiêu Triệt từ trong người lấy ra một viên ngọc nhỏ, sau đó bóp nát nó trong tay rồi quăng về phía bọn người Hoàng Lâm.

Một mùi hương xuất hiện khiến cho tất cả mọi người cảm thấy thân thể đang dần kiệt sức, ngay cả Tiêu Triệt cũng không ngoại lệ.

"Hahahaha, đây là loại dược ta vừa mới điều chế, đáng tiếc ta vẫn chưa thể hoàn thiện nó được". Tiêu Triệt cố gắng trụ vững nói.

Bây giờ lão Hoàng Lâm, Hàn Khiết Nam, Trần Thiên Vũ, Lâm Vũ Hạo đều không thể cử động thân thể, giống như có một tảng đá lớn đang đè nặng lên bọn họ. Ngay cả Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính ở đằng xa cũng không ngoại lệ. Bây giờ tất cả mọi người đều đang dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Tiêu Triệt.

"Hận ta sao? Tất cả đều do các ngươi tự chuốc lấy thôi! Nếu các ngươi chịu hy sinh nữ nhân kia, thì lúc này tất cả các ngươi không phải chờ chết như lúc này. Nữ nhân có gì tốt chứ? Tất cả nữ nhân đều có ham muốn, âm mưu đối với các ngươi. Ngươi nghĩ à ta sẽ cảm kích hay tha tội cho sao? Nằm mơ!". Tiêu Triệt vừa nói vừa đi đến chỗ của Lãnh Phong và Bạch Thiên Chính.

"Chính nữ nhân của Lãnh gia các ngươi đã ép Phong phải tự kết liễu đời mình, ta diệt toàn bộ Lãnh gia là điều phải làm! Ngươi còn sống bởi vì tên tự của ngươi giống như Phong, lúc này Phong đã sống lại, ngươi cũng không còn giá trị trên cõi đời này nữa"

"Khoan"

Ngay khi Tiêu Triệt chuẩn bị hạ thủ với Lãnh Phong thì Bạch Thiên Chính lại lên tiếng ngăn cản. Điều này khiến cho đám người Hàn Khiết Nam rất ngạc nhiên. Chẳng phải hấn rất ghét Lãnh Phong sao? Tại sao lại lên tiếng ngăn cản?

Bạch Thiên Chính gắng gượng đứng thẳng, đi từng bước đến chỗ của Tiêu Triệt. Tiêu Triệt tạm thời dừng tay lại, quay lại chờ đợi Bạch Thiên Chính sẽ làm gì.

"Hãy để ta giết hấn". Bạch Thiên Chính nói.

"Ngươi vừa nói gì?". Lão Hoàng Lâm ngạc nhiên.

"Bạch Thiên Chính! Thật không ngờ ngươi lại dám phản bội lại lòng tin của Lãnh Phong". Trần Thiên Vũ hét lên.

"Ta đã sớm cảnh cáo Lãnh huynh, nhưng huynh ấy vẫn lựa chọn tin tưởng ngươi. Bạch Thiên Chính, ngươi thật khiến ta thất vọng". Lâm Vũ Hạo nói.

"Bạch Thiên Chính, ngươi nghĩ giết Lãnh Phong ngươi có thể có được Chi nhi sao? Đừng quên bọn ta vẫn còn ở đây!". Hàn Khiết Nam tức giận nói.

"Chỉ cần giết chết các ngươi, nàng làm sao biết được chuyện ta đã làm?". Bạch Thiên Chính khẳng định.

"Ngươi.... "

"Hahaha, quả không hổ là đồ đệ của ta. Bạch Thiên Chính, tất cả những đau khổ, dằn vặt, tự trách kia đều do ngươi diễn kịch phải không? "

"Vâng thưa sư phụ "

"Bạch Thiên Chính, quả thật là sai lầm khi tin ngươi! Cho dù ta có chết đi, Tiểu Chi chắc chắn sẽ không bao giờ thuộc về ngươi ". Lãnh Phong phần hận nói.

"Hối hận bây giờ đã quá trễ! Bạch Thiên Chính, mau cầm lấy thanh kiếm này kết liễu hắn đi, rồi ngươi vẫn sẽ là Thiếu chủ của Ma giáo "

Bạch Thiên Chính cố gắng đi từng bước đến chỗ Tiêu Triệt, nhận lấy thanh kiếm trên tay hắn sau đó đứng trước mặt Lãnh Phong nói.

"Ta chấp nhận lời yêu cầu của ngươi để khi Chi nhi tỉnh lại, nàng sẽ nhận ra là ta đã thay đổi. Tất cả những gì ta còn lại chỉ có Chi nhi, nếu nàng có hỏi, cái chết của các ngươi chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Muốn trách chỉ trách ngươi quá tin người, đừng nên trách ta vô tình "

Bạch Thiên Chính giờ thanh kiếm lên chuẩn bị ra tay với Lãnh Phong, Tiêu Triệt thấy cảnh đó liền xoay lưng lại cười lớn.

"Hahahaha..... "

'Phập'

Chuyện vừa khiến cho tất cả ngạc nhiên. Ngay khi Tiêu Triệt vừa quay lưng lại Bạch Thiên Chính liền cố gắng dùng hết sức từ phía sau đâm vào người Tiêu Triệt, sau đó mạnh mẽ rút kiếm ra. Tiêu Triệt liền xoay người lại cho Bạch Thiên Chính một chưởng, lần này hắn đã dùng hết sức của mình.

Bạch Thiên Chính phun một ngụm máu sau đó cả người liền bị đánh bay về đằng xa, Tiêu Triệt đưa tay lên vết thương trên người cố gắng cầm máu. Vết kiếm của Bạch Thiên Chính rất gần với tim của Tiêu Triệt, lần tấn công này của Bạch Thiên Chính đã thành công.

Tiêu Triệt cố gắng cầm máu nhưng không thể, máu cứ từ vết thương của hắn chảy ra không ngừng.

"Không!!!!!! "

Một tiếng hét tuyệt vọng từ ngoài cửa khiến cho mọi người chú ý, chỉ thấy Ngô Phong mang bộ dáng hốt hải đang đứng trước cửa. Ngô Phong vội vã chạy đến bên người Tiêu Triệt, hốc mắt đã dần đỏ lên. Hoàng Dục cũng theo sau Ngô Phong chạy vào, thấy phe mình đang kiệt sức do được liên cho mỗi người uống một viên thuốc để lấy lại sức lực, hiệu quả rất nhanh chóng.

"Chẳng phải huynh đã hứa là sẽ ở bên cạnh ta sao? Tại sao huynh lại bỏ ta mà đi đến đây chiến đấu một mình chứ? Tại sao huynh lại ngốc như vậy? ". Ngô Phong vừa khóc vừa cố gắng giúp Tiêu Triệt cầm máu.

"Phong, ngươi đừng khóc, ta sẽ đau lòng, tại sao ngươi lại biết ta đang ở đây? "

"Nếu không phải ta tỉnh lại sớm, không thì ta lại tiếp tục bị huynh chuốc mê được rồi. Thuộc hạ của huynh quả thật trung thành, ta phải lấy cái chết ra dọa hắn nếu không ta cũng không thể đến đây. Huynh xấu lắm, huynh lừa ta, huynh xấu lắm ". Ngô Phong càng nói càng khóc to hơn.

Tiêu Triệt đau lòng xoa vết cắt nhĩ kế bên cổ của Ngô Phong, hắn lại làm cho Phong khóc thêm một lần nữa.

"Ngô Phong, đệ hãy đưa cho ta viên ngọc, ta phải thả linh hồn của Nguyệt nhi, thời gian không còn nhiều nữa ". Lão Hoàng Dục hướng Ngô Phong nói.

"Huynh nói thời gian không còn nhiều nghĩa là sao? Chẳng phải sau hai ngày Triệt sẽ thả linh hồn nàng ta ra sao? ". Ngô Phong mơ hồ hỏi.

"Đệ chỉ cần.... "

"Không được nói!!! "

Lão Hoàng Dục chưa kịp nói hết lời đã bị Tiêu Triệt. Về mặt khuôn mặt Tiêu Triệt lúc này chính là hốt hoảng. Không! Chính là hoảng sợ, hấn sợ sau khi Phong biết sự thật sẽ chán ghét hấn vì đã lừa dối Phong. Một lời kia của Tiêu Triệt dường như là dùng hết sức để nói, máu từ vết thương cũng chảy ra nhiều hơn.

"Triệt, huynh đừng động, đừng động.... ". Ngô Phong khóc lóc nói.

"Xin lỗi sư huynh, nhưng chuyện này đệ nhất định phải nói cho Ngô Phong biết "

Lão Hoàng Lân sau khi lấy lại sức lực, liền hướng Tiêu Triệt xin lỗi, sau đó quay sang nhìn Ngô Phong nói rõ sự thật.

"Đệ chỉ cần ở bên cạnh viên ngọc trong một ngày là cơ thể đệ đã có thể sinh hoạt như một người còn sống. Còn về việc tại sao sư huynh nói là hai ngày, thì ta không biết "

Ngô Phong nghe thế liền chăm chú nhìn Tiêu Triệt, vẻ mặt không thể tin được.

"Nhị sư huynh... điều mà nhị sư huynh nói... là thật... đúng không? Triệt, huynh đã nói dối ta... phải không? Triệt, huynh nói gì đi chứ, huynh mau nói đi! Huynh không hề lừa gạt ta, phải không? "

"Phong, ta thật sự xin lỗi "

"Tại sao? Tại sao!? Chắc chắn huynh phải có lý do chứ. Tại sao? "

Ngô Phong càng nói nước mắt càng to hơn, Tiêu Triệt đau lòng dùng một tay kéo sát Ngô Phong ôm vào lòng, để cảm mình dựa lên đầu của Ngô Phong.

"Ta quả thật không hề muốn lừa dối ngươi. Từ sau khi ngươi và ta hiểu được lòng mình, ta biết ngươi luôn áy náy về việc không thể sinh hài tử cho ta. Mãi cho đến khi ngươi tự tử, ta liền điên cuồng tìm kiếm phương thức hồi sinh người chết sống lại, có một trang giấy ghi rằng nếu người được hồi sinh là nam nhân và ở cạnh viên ngọc hai ngày liền, người đó có thể sinh hài tử.

Phong, ta thật sự không muốn lừa dối ngươi một chút nào, nhưng ta biết đó là mong muốn của ngươi. Bọn họ sẽ tìm cách lấy lại viên ngọc để cứu nữ nhân kia, ta không còn cách nào khác ngoài việc lừa gạt ngươi, như thế ngươi mới có thể an toàn mà đạt được mong ước của mình "

"Ngốc lắm, huynh ngốc lắm. Huynh vì ta làm bao nhiêu chuyện vì ta, nhiều đó đáng sao? Xấu lắm, huynh xấu lắm! Huynh lừa ta tự mình gánh vác mọi chuyện, tại sao? Làm như vậy chỉ khiến huynh mang thêm nhiều tội danh. Ta không cần! Ta không cần huynh giúp ta sinh được hài tử! Ta không cần huynh ta sống lại! Ta không cần! "

Ngô Phong nghe xong những lời đó liền ở trong lòng Tiêu Triệt khóc, nỗi đau vật trong lòng hấn lại càng tăng thêm. Chỉ vì mình mà Triệt phải mang trên mình một gánh nặng tội lỗi. Nhìn người trong lòng khóc đến thảm thương như vậy, Tiêu Triệt cảm thấy rất đau lòng.

"Phong, tất cả những gì ta làm, tất cả tội danh ta gánh trên vai, tất cả đều đáng giá. Bởi vì ta làm đều là vì ngươi, vì người mình yêu mà làm tất cả, cho dù phải mang bao nhiêu tội danh, tất cả đều đáng.

Phong, có lẽ lần này ta thật sự không thể vượt qua được cửa tử này rồi. Ngươi mau đi đi, thuộc hạ của ta sẽ đưa ngươi đến một nơi an toàn. Ta đã để tình dịch của bản thân vào một lọ, hãy sống bình an với hài tử của chúng ta. Cho dù chết đi, ta vẫn sẽ ở luôn ở bên ngươi và hài tử. Phong, đây là lần cuối cùng ta ra lệnh cho ngươi, hãy mau đi đi, ta xin ngươi "

Tiêu Triệt cố gắng khuyên nhủ Ngô Phong rời đi, nhưng người trong lòng vẫn một mực không chịu rời đi. Lão Hoàng Lân và Hoàng Dực thấy tình cảnh trước mắt tuy rất cảm động, nhưng thời gian đã không còn nhiều nữa. Vừa tiến lên một bước liền bị tên thuộc hạ của Tiêu Triệt ngăn cản.

"Ngô Phong, xin đệ hãy... "

Lão Hoàng Dực chưa kịp nói xong đã thấy một vật nhỏ tròn đang bay về phía mình. Lão theo bản năng bắt lấy, đó chính là viên ngọc mà mình đang cần.

"Hai huynh mau đem về sau đó thả linh hồn cô nương kia ra đi "

"Đa tạ đệ "

Đã có thứ mình cần, lão liền quay lại đưa cho Lãnh Phong viên ngọc.

"Tiểu tử, ngươi mau đem viên ngọc về, sau đó để lên trán Nguyệt nhi thì linh hồn con bé sẽ trở về. Còn về phần Bạch Thiên Chính, lục phủ ngũ tạng của hán tất cả đều đã bị đánh hỏng. Khi linh hồn Nguyệt nhi trở về con bé sẽ tỉnh lại ngay sau đó, nhưng thân thể vẫn chưa thể lấy lại sức lực ngay được, có lẽ nên để hán gặp Nguyệt nhi lần cuối ". Lão Hoàng Dực đề nghị.

"Được, vậy ta sẽ trở về trước, còn lão? "

"Ta và sư huynh sẽ ở lại đây thêm một lát, ngươi mau trở về đi, chỉ còn lại một canh giờ nữa thôi "

Lãnh Phong vội vàng cất viên ngọc vào trong người sau đó trợ giúp Lâm Vũ Hạo và Trần Thiên Vũ đưa Bạch Thiên Chính trở về. Cả ba người đều cảm thấy Bạch Thiên Chính đã hoàn toàn trở thành một con người khác, không còn là con người ngạo mạn độc đoán như trước. Chỉ tiếc, lúc hán nhận ra đã quá trễ, lúc này hán chỉ còn lại những hơi thở đứt quãng.

Lão Hoàng Lân và Hoàng Dực muốn đi đến chỗ của Tiêu Triệt nhưng lại bị tên kia nạt quyết ngăn cản.

"Bọn ta chỉ muốn vào xem tình hình của sư huynh, ngươi không cần phải đề phòng bọn ta như vậy "

"Không có lệnh của giáo chủ, không ai được lại gần "

Ở phía trên, sau khi Ngô Phong đưa viên ngọc cho lão Hoàng Dực, cả người liền bị Tiêu Triệt ôm chặt vào người. Lúc ngẩng đầu lên chỉ thấy hán đang rất tức giận.

" Tại sao ngươi lại đưa cho bọn họ? Chẳng lẽ tất cả những gì ta làm ngươi không cảm động sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn mang hài tử của chúng ta sao? Mạng sống của ta không còn dài nữa, Phong, chẳng lẽ ngươi không thể làm tgeo ý ta một lần cuối hay sao? "

" Ta biết huynh sắp phải rời khỏi ta, lời hứa huynh nói sẽ ở bên cạnh ta, huynh không thể làm được, huynh sẽ bỏ ta lại một mình. Cho dù có hài tử thì sao? Hài tử vẫn không thể thay thế vị trí của huynh trong lòng ta. Vì thế ta quyết định sẽ đi theo huynh, Triệt, ta biết làm vậy sẽ khiến cho tất cả những cố gắng của huynh trở nên vô nghĩa, nhưng vì huynh luôn là người phải đi theo ta, vậy lần này hãy để ta đi theo huynh ". Ngô Phong mỉm cười nhìn Tiêu Triệt.

" Ngươi nói ta ngu ngốc, trong khi ngươi mới là người ngu ngốc hơn ta "

Tiêu Triệt thở dài ôm chặt Ngô Phong vào lòng, dịu dàng hôn lên trán hắn.

" Để bọn họ đi lên đây ". Tiêu Triệt ra lệnh.

Rào cản cuối cùng đã không còn, lão Hoàng Lâm và Hoàng Dực lập tức đi đến bên cạnh Tiêu Triệt và Ngô Phong.

" Sư huynh, sư đệ "

" Sư huynh, sư đệ "

Cả hai người đồng thanh nói, Tiêu Triệt đưa ánh mắt ý bảo hai người đi đến gần bọn họ.

" Có lẽ đây là lần đầu tiên chúng ta tụ họp đông đủ sau bao nhiêu năm ". Tiêu Triệt cảm thán.

" Đúng là huynh đệ chúng ta đông đủ, nhưng tình huống này lại không hề vui vẻ cho mấy ". Lão Hoàng Dực buồn bực nói.

" Sư huynh, huynh vẫn có thể chữa trị được, huynh có muốn... "

" Không còn kịp nữa rồi, cho dù đệ có là Dực Vương cũng không thể cứu được ta, suy cho cùng ta chính là tội nhân. Ta có một chuyện muốn nhờ, hai đệ hãy giúp ta chăm sóc cho Phong thật tốt, đừng để đệ ấy làm chuyện dại dột "

" Ta không đồng ý! Có chết ta cũng phải đi theo huynh, chẳng lẽ huynh quên đã hứa với ta chuyện gì sao!? "

" Sư đệ, ta biết đệ không cam lòng nhưng mà... "

" Nhị sư huynh, tam sư huynh, Triệt, thật xin lỗi, ta không thể làm theo lời của các người. Nói đúng hơn là bây giờ đã quá trễ, độc vốn đã bắt đầu xâm nhập vào người đệ rồi ". Nói rồi Ngô Phong phun một ngụm máu đen ra.

" Phong, ngươi trúng độc lúc nào? ". Tiêu Triệt lo lắng hỏi.

Lão Hoàng Dực vội vàng tiến lên bắt mạch chi Ngô Phong, một lúc sau vẻ mặt của lão vô cùng ngạc nhiên.

" Sư huynh, đệ... đệ xin lỗi, Ngô Phong, đệ... đệ ấy chỉ còn lại rất ít thời gian, có lẽ huynh nên tranh thủ thời gian còn lại thôi "

" Không! Không thể nào! Phong, ai hạ độc ngươi? Là kẻ nào to gan dám tổn thương ngươi? ". Tiêu Triệt không thể tin hỏi.

" Triệt, là... là ta tự mình uống. Ta biết huynh chắc chắn sẽ không để cho ta đi với huynh, nên ta đành phải tự mình ra tay. Đồ trên người huynh, cất giấu ở đâu, công dụng ra sao, chẳng lẽ ta còn không biết sao? "

Ta vốn mang theo để ép buộc đối phương, nhưng lúc này ta phải dùng cho chính mình. Triệt, huynh muốn trốn khỏi ta, chuyện đó không dễ đâu "

" Đồ ngốc "

Tiêu Triệt không thể làm gì khác ngoài ôm chặt Ngô Phong vào lòng, máu trên người hắn không ngừng chảy, bàn tay Ngô Phong dùng để cầm máu cũng dần thả lỏng.

" Từ lúc này ngươi sẽ trở thành Giáo chủ Ma giáo, ngươi hãy thay ta trông coi Ma giáo. Nếu chính đạo muốn tấn công, ngươi hãy tận lực chống trả, nếu không, cứ an nhàn đừng làm gì. Không thể quá nhượng bộ, ngươi hiểu ý ta chứ!? ". Tiêu Triệt hướng thuộc hạ của mình ra lệnh.

" Thuộc hạ tuân lệnh Giáo chủ "

" Còn hai đệ, hãy giúp ta làm một việc cuối cùng. Hãy chôn cất ta và Phong cùng một chỗ, đó là việc cuối cùng ta cầu xin hai đệ "

Lão Hoàng Lâm và Hoàng Dực ở lại cho đến khi Tiêu Triệt và Ngô Phong không còn hơi thở, cả hai người vẫn ôm nhau cười hạnh phúc cho đến lúc chết. Sau khi an táng ổn thỏa, hai người mới lên đường trở về.

... ..

Lãnh Phong cố gắng trở về nhanh nhất có thể, hần vội vàng chạy vào trong phòng của Hàn Nguyệt Chi, sau đó để viên ngọc lên trán nàng, một luồng ánh sáng bao bọc lấy nàng. Một lúc sau, nàng chậm rãi tỉnh dậy, lúc này cả cơ thể của nàng rất là nặng nề, giống như đang bị một tảng đá kéo xuống.

" Phong... ". Nàng yếu ớt gọi.

" Tiểu Chi, nàng rốt cuộc cũng tỉnh lại ". Lãnh Phong vui mừng tiến đến đỡ nàng ngồi dậy.

" Nàng cảm thấy như thế nào? "

" Thân thể ta lúc này rất mệt mỏi, đã xảy ra chuyện gì vậy? "

" Ta sẽ kể cho nàng sau, lúc này có một người đang muốn gặp nàng "

" Là ai vậy? ". Hàn Nguyệt Chi mơ hồ hỏi.

Lãnh Phong bước ra mở cửa, sau đó cùng Hàn Khiết Nam đưa Bạch Thiên Chính vào. Lúc này cả người Bạch Thiên Chính không còn bao nhiêu sức lực, hần liên tục thở dốc lấy từng ngụm khí.

" Ca ca, chuyện này là...? "

" Chi nhi, Bạch Thiên Chính vì cứu muội nên cùng Lãnh Phong xông vào Ma giáo. Hần không còn nhiều thời gian nữa, nên huynh đưa hần vào đây gặp muội lần cuối cùng ". Hàn Khiết Nam giải thích.

Lãnh Phong để Bạch Thiên Chính ngồi lên đối diện với Hàn Nguyệt Chi trên giường, hần cố gắng nói những lời cuối cùng với nàng, nhưng điều đó rất khó khăn.

" Chi nhi, có lẽ... đây là lần... cuối cùng ta nói chuyện với nàng. Thì ra... tất cả những vết thương của ta... đều do... sự phụ ta tự tạo ra. Ta biết, bản thân ta đã để lại cho nàng ấn tượng không tốt... nhưng... Khụ khụ khụ ". Hần ho khan vài tiếng.

" Nhưng... ta đã không thể quay trở lại quá khứ... làm lại từ đầu. Vì thế, ta quyết định... dùng cái chết để chuộc lại lỗi lầm. Chi nhi, nàng có thể gọi ta... là Thiên Chính ca ca... như lúc trước, được... không? Đó chính là... yêu cầu... cuối cùng... của... ta "

Hàn Nguyệt Chi tuy vẫn mờ mịt không hiểu điều gì, nhưng nhìn thấy người trước mắt đang đứng trên bờ vực sinh tử, dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng. Ngay cả ca ca cùng Phong ở kề bên cũng dùng ánh mắt tiếc thương nhìn người trước mắt, nàng biết huynh ấy thực sự phải ra đi rồi.

" Thiên... Thiên Chính ca ca "

" Cảm ơn nàng, nếu... có kiếp sau, ta... hy vọng... mình sẽ là người... đem lại hạnh phúc... cho nàng. Bây giờ... ta phải đi... đền tội với phụ mẫu... và Văn Nhu... thôi "

Bạch Thiên Chính cố gắng vươn tay muốn chạm vào gò má đã có chút gầy của Hàn Nguyệt Chi, nhưng khi bàn tay gần chạm vào thì cả người Bạch Thiên Chính liền ngã vào trong lòng Hàn Nguyệt Chi. Nàng sững sờ một lúc, sau đó liền hốt hoảng bắt mạch cho hần.

" Thiên... Thiên Chính ca ca, huynh... huynh mau tỉnh lại đi. Chẳng phải huynh muốn ta tha thứ cho huynh sao? Ta tha thứ, ta đã tha thứ cho huynh rồi, huynh không cần dùng cái chết để chuộc tội. Thiên Chính ca ca, huynh mau tỉnh dậy đi... ". Hai dòng nước mắt của nàng không tự chủ mà liên tục chảy ra.

Hàn Nguyệt Chi ôm Bạch Thiên Chính vào lòng vừa khóc vừa nói. Nàng hối hận rồi. Nếu như nàng tha thứ cho huynh ấy sớm hơn, huynh ấy đã không phải ngày càng đi sâu vào con đường tội lỗi đó. Tất cả là lỗi của nàng!!!

Lãnh Phong tiến đến ôm lấy Hàn Nguyệt Chi đang nức nở khóc vào lòng, an ủi nàng, đồng thời cũng nhìn Bạch Thiên Chính đang nọ nự cười sau khi chết. Hàn Khiết Nam đưa xác của Bạch Thiên Chính đi an táng.

' Bạch Thiên Chính, người đã chết như một anh hùng, không phải là một ma đầu của Ma giáo, hãy an nghỉ, hy vọng kiếp sau người sẽ có một cuộc sống hạnh phúc hơn '. Lãnh Phong nghĩ.

--- ----- Một năm sau --- -----

Kể từ một năm sau khi Tiêu Triệt chết, Ma giáo không tiếp tục trả thù mà lại an phận không tranh chấp với chính phái. Lão Hoàng Lâm và Hoàng Dục đã đau lòng vì cái chết của Tiêu Triệt và Ngô Phong một thời gian dài, hai người quyết định đi ngao du tứ hải để giải tỏa tâm trạng.

Chính giáo đã nhiều lần muốn đưa quân đi diệt Ma giáo, nhưng đều bị Lãnh Phong và hai lão Hoàng Lâm, Hoàng Dục ngăn cản.

Bạch Thiên Chính đã được miễn tội, và được an táng ở bên cạnh phụ mẫu mình. Tất cả người hầu và gia sản của Bạch gia đều được Hàn Minh thu mua, sau đó để cho người hầu Bạch gia làm việc ở Kiếm Vân sơn trang.

Phải nói trong suốt một năm đó, đối với Lãnh Phong là khoảng thời gian khổ ải nhất. Hàn Khiết Nam lấy lý do Nguyệt Ánh Nhi phải giúp Diệp Uyển trị bệnh nên không thể thành thân được, vì thế hần và Hàn Nguyệt Chi vẫn không thể thành thân được.

Đau khổ hơn nữa là hẳn phải chứng kiến mọi người xung quanh thành thân trước hẳn. Vào tháng hai, hẳn đưa Hàn Nguyệt Chi qua Kim Quốc dự đại hôn của Lâm Vũ Hạo và Văn Tiểu Niên. Tháng tư, hẳn vào cung thay mặt phụ mẫu Ảnh Hồn trong ngày thành thân của hẳn với Trần Y Nhiên.

Tuy hẳn rất mừng vì thuộc hạ có thể kiếm được người chung sống với mình sau này, nhưng hẳn chính là chủ tử a, đau khổ hơn là phải chứng kiến thuộc hạ thành thân trước mình.

Cho đến giữa tháng sáu, Diệp Uyển đã hoàn toàn nhớ lại mọi chuyện, Trần Thiên Vũ phải theo đuổi nàng hơn hai tháng, và sau hai tháng, một hi sự nữa lại được cử hành.

Rốt cuộc Lãnh Phong không thể chịu được nữa, hẳn kiên quyết tìm Hàn Khiết Nam quyết đấu một trận. Nếu hẳn thắng, Hàn Khiết Nam phải lập tức cử hành hôn lễ sau nửa tháng nữa. Mặc dù Hàn Khiết Nam đã cố gắng hết sức, nhưng kết quả hẳn vẫn bại trận trước Lãnh Phong, Nguyệt Ánh Nhi sau trận đấu còn chăm chọc hẳn nữa chứ.

" Khiết Nam, chàng cũng nên để Chi nhi gả đi thôi, dù chàng cùng bá phụ không nỡ nhưng có người nào đó chờ không nổi nữa rồi. Với lại chàng muốn dễ tiếp chờ tới lúc nào nữa đây, Y Nhiên muội muội cùng Tiểu Niên tỷ tỷ đã có thai rồi, cả Diệp Uyển muội muội dường như đã có tin vui rồi "

Nghe lời đó, Hàn Khiết Nam không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận thành thân. Sau một năm ai oán, hiện tại lúc này vẻ mặt của Lãnh Phong không thể không nở nụ cười, bởi vì hôm nay chính là ngày vui của hẳn với Hàn Nguyệt Chi.

" Nhất bá thiên địa "

" Nhị bá cao đường "

" Phu thê giao báí "

Sau ba lạy, Lãnh Phong ngay lập tức bế Hàn Nguyệt Chi vào tân phòng, nhưng sau đó lại bị Hàn Khiết Nam ép ra ngoài nhận rượu mừng của mọi người.

Hàn Nguyệt Chi ngồi trong tân phòng một mình, bản thân nàng ngẫm nghĩ lại những chuyện đã qua. Từ sau cái chết của Bạch Thiên Chính, nàng đã buồn rầu trong khoảng thời gian dài, nhưng bên cạnh nàng luôn có rất nhiều người quan tâm an ủi nàng.

Đang trong dòng suy nghĩ của mình, Hàn Nguyệt Chi cảm thấy có ai bế bổng nàng lên, đang muốn hét lên thì nàng lại nghe người đó nói.

" Tiểu Chi, là ta. Có một nơi ta muốn đưa nàng đi "

Lãnh Phong bế nàng sau đó vận hết khinh công bay ra khỏi Kiếm Vân sơn trang. Một lúc sau, hẳn đáp xuống phía trước một cánh rừng, sau đó cất bước đi sâu vào bên trong.

" Tiểu Chi, chúng ta uống rượu giao bôi thôi ". Hẳn tháo hi khăn trên đầu nàng xuống nói.

Sau khi uống xong rượu giao bôi, Hàn Nguyệt Chi mới để ý cảnh vật xung quanh. Xung quanh nàng trồng rất nhiều cây đào và trúc xen kẽ nhau, nơi nàng đang đứng hình như chính là ở giữa một tòa nhà lớn.

" Phong, nơi đây là...? "

" Đây chính là tổ ấm của riêng chúng ta, đích thân ta đã tự tay xây nên tất cả, nơi đây không ai biết cả "

" Chứ không phải chàng không muốn ở cùng ca ca và phụ thân ta sao!?! "

" Đương nhiên là không! Ta không muốn có nhiều người tranh giành nàng với ta "

Nói rồi Lãnh Phong bế Hàn Nguyệt Chi đi vào tân phòng, một lúc sau ở bên trong liền phát ra vài tiếng rên rỉ ám muội.

Còn ở Kiếm Vân sơn trang.....

" Tên họ Lãnh khôn khiếp ". Hàn Khiết Nam rống to.

Thật đáng hận, hẳn đang muốn vào náo động phòng để Chi nhi không bị con sói kia ăn hết, không ngờ vừa bước vào tân phòng người không thấy đâu, chỉ có một mẫu giấy.

' Ta đưa Tiểu Chi đi nơi khác động phòng, đó sẽ là ngôi nhà mới của nàng. Đừng lo, ta sẽ "thường xuyên" đưa nàng về thăm các người '

" Phụ thân, chúng ta phải đưa Chi nhi về, không thể để con bé ở riêng với tên kia được ". Hàn Khiết Nam hướng Hàn Minh nói.

" Được, chúng ta đi "

" Không được! ". Nguyệt Ánh Nhi ngăn cản hai người đang quá kích động lại.

" Tại sao chứ? Ánh Nhi, nàg đề ta đi đi, ta nhất định phải đưa Chi nhi về "

" Chàng mà đi thì đừng gặp thiếp nữa! Chi nhi có cuộc sống của riêng mình, không thể ở đây với chàng cùng phụ thân mãi "

" Nhưng... "

" Chàng còn nói nữa thiếp lập tức đi, hài tử trong bụng thiếp sẽ tự mình nuôi "

" Ta... ta... Haiz, thôi được rồi ". Hàn Khiết Nam chán nản nói.

Nguyệt Ánh Nhi buồn cười đưa Hàn Khiết Nam trở về phòng. Chi nhi, muội hãy sống thật hạnh phúc, Kiểm Vân son trang sẽ luôn nhà nhà của muội.

Đêm, còn rất dài.....

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ngoại truyện 1: Câu chuyện đêm động phòng.

Lãnh Phong mạnh mẽ ôm Hàn Nguyệt Chi bước vào tân phòng, cánh cửa vừa được đóng lại, bản chất "sắc lang" của hắn liền hiện rõ.

Hắn vừa hôn nàng vừa thuận tay cời từng kiện xiêm y, tranh sức của nàng. Hàn Nguyệt Chi nguyên bản vẫn chưa nhận ra hành động của ai kia, mãi cho đến khi nàng được đặt lên hi giường, nàng mới nhận ra mình đã không còn một mảnh vải che thân.

Lãnh Phong dùng cặp mắt nóng rực chăm chú nhìn cảnh đẹp trước mắt. Làn da trắng nõn, khuôn mặt ửng đỏ lúc này của nàng khiến nàng càng trở nên kiều diễm. Hắn liếc nhìn hai bên cao vút kia, thầm nghĩ, nhất định phải khiến cho nơi đó to hơn một chút. Nhận thấy ánh mắt nóng rực của ai kia, Hàn Nguyệt Chi xấu hổ dùng tay che lại nhưng hành động đó lại khiến hắn thêm nóng bức.

" Đừng che lại, nàng lúc này rất đẹp ". Hắn áp hai tay nàng lên đỉnh đầu.

" Vậy... vậy chàng đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó "

" Phu quân nhìn thế tử của mình có gì là sai!? Hay là... nàng xấu hổ sao? ". Hắn vừa nói vừa thổi khí bên tai nàng.

" Ai... ai xấu hổ chứ! ". Hàn Nguyệt Chi đỏ mặt nói.

" Vậy nương tử, chúng ta nên bắt đầu động phòng thôi "

" Không chịu! Chàng... chàng coi chàng vẫn còn mặc y phục, trong khi ta lại... "

" Thì ra nàng muốn nhìn thân thể của ta, nếu vậy ta không thể để nương tử của mình chờ đợi nữa "

Lãnh Phong dùng sức xé hi phục của mình, sau đó toàn thân xích lửa nhanh chóng áp lên trên người Hàn Nguyệt Chi. Dạ Minh Nguyệt -DBLQĐ

" Tiểu Chi, nơi đây của ta không thể tiếp tục chờ đợi thêm nữa "

Lãnh Phong để một tay Hàn Nguyệt Chi chạm vào bên dưới hắn, chỉ thấy nơi đó vốn đã trưởng to. Hàn Nguyệt Chi đỏ mặt rút tay lại, mắng một tiếng "sắc lang" sau đó đôi bàn tay nhỏ bắt đầu vuốt ve lồng ngực của hắn. Nhận được sự đồng ý của nàng, hắn mạnh mẽ tiến công.

Đầu tiên là cùng nàng môi lưỡi dây dưa, hắn chờ cho đến khi ý thức nàng trở nên mơ hồ, một bàn tay bắt lấy nơi đầy đặn cao vút kia.

" Rất vừa tay ta, chi có điều không đầy đủ cho lắm "

" Chàng không thích thì đừng chạm vào! "

" Ai nói ta không thích! Chi là vì phu thích nơi này của nàng có thêm chút thịt, vậy nên trách nhiệm của ta chính là giúp nàng "

Nói xong hắn dùng hai ngón tay bắt lấy khóa hồng nho nhỏ kia, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn. Một bên dùng tay xoa nắn, bên còn lại hắn dùng miệng giúp

nàng.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh khóa hồng, đôi lúc lại khảy một cái, hai khóa hồng rất nhanh mà cương cứng lên.

" Ừm... ". Nàng không nhịn được khẽ rên, hai tay không tự chủ muốn đẩy hẳn ra.

Lãnh Phong bắt lấy hai tay của nàng, sau đó để lên trên đỉnh đầu, dùng một mảnh lụa trôi vào đầu giường.

" Hai tay của nàng rất không ngoan "

Nói xong hẳn lại tiếp tục trêu chọc hai khóa hồng kia, một bên dùng tay xoa nắn, một bên dùng lưỡi trêu chọc. Lãnh Phong làm một lúc rồi lại đổi bên, hẳn cứ liên tục chọc ghẹo khiến Hàn Nguyệt Chi cảm thấy khó chịu, nàng liên tục ưỡn ngực ra phía trước, hai chân không tự chủ được mở rộng ra.

Hai mắt Lãnh Phong vô tình nhìn xuống phía dưới của nàng, hai mắt tối xầm lại. Hẳn lại tiếp tục hôn nàng, chờ cho đến khi ý thức của nàng trở nên mờ lung, hẳn chậm rãi trượt bàn tay từ cổ xuống bụng sau đó là nơi bí ẩn bên dưới. Hàn Nguyệt Chi hoảng sợ vội khép chân lại, vô tình khóa chặt bàn tay của Lãnh Phong giữa hai chân. Sức nóng nơi bàn tay khiến cho bên dưới của hắn thêm sung to, nhưng làm giảm nỗi đau của nàng mới là quan trọng.

" Tiểu Chi, ngoan, mau thả lỏng cơ thể. Đây là lần đầu của nàng, của ta có chút lớn, ta giúp nàng làm quen trước, ngoan... ". Lãnh Phong vừa hôn khắp cơ thể nàng vừa dụ dỗ.

Một lúc sau, Hàn Nguyệt Chi một lần nữa bị Lãnh Phong hôn đến mơ màng, hai chân của nàng cũng dần dần thả lỏng. Lãnh Phong nhẹ nhàng đưa bàn tay vào nơi thần bí kia, đưa một ngón tay vào nơi nhỏ hẹp không ngừng tiết chất dịch trắng. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" A! ". Cảm thấy có dị vật tiến vào, Hàn Nguyệt Chi bất ngờ la lên.

" Đừng sợ, để ta giúp nàng khuyếch trương nơi đó trước. Nơi đây thật nhỏ hẹp, và một điều nữa... Tiểu Chi, nơi này của nàng thật ướt! "

" Chàng... chàng vô sỉ. A! Đừng... đừng động nữa "

Lãnh Phong nhân lúc nàng đang nói liền tiến nhập thêm một ngón tay nữa. Hắn không ngừng dùng tay miết chặt "cửa động", sau đó không ngừng ra vào ở dưới thân nàng.

" Ừm... Phong, chàng đừng làm... như vậy. Ta... ta cảm thấy khó chịu lắm, chàng... dừng lại đi. A! Đừng... dừng lại "

" Nàng muốn ta dừng lại, hay là tiếp tục hử ". Lãnh Phong xấu xa nói.

" Ừm... dừng... dừng lại. A! "

Lãnh Phong không ngừng trêu đùa bộ vị mẫn cảm của Hàn Nguyệt Chi, hẳn rút hai ngón tay ra, đưa lưỡi thưởng thức hương vị ngọt ngào đang ở trên tay.

" Thật ngọt "

" Chàng đừng nói nữa "

" Không nói, vậy ta tiếp tục làm vậy "

Nói rồi Lãnh Phong cúi xuống dùng miệng mút lấy những chất dính đang chảy ra của nàng. Đầu tiên đưa lưỡi khẽ lướt xung quanh, sau đó là dùng khoang miệng bao chặt lấy, điên cuồng mút lấy từng chất dịch đặc sệt kia.

" Phong, dừng. Ừm... A... a... nơi đó... nơi đó rất bẩn, chàng... chàng đừng tiếp tục nữa "

Lãnh Phong cố tình làm ngơ lời của Hàn Nguyệt Chi, tiếp tục động tác của mình, khi hẳn cảm thấy "nơi kia" của Hàn Nguyệt Chi đã đủ để chứa "tiểu đệ" của hắn, Lãnh Phong cời dây lụa đang trôi tay nàng lại, để hai tay nàng lên cổ của mình, sau đó để vật đã sớm cương cứng ngay miệng cửa huyệt của nàng.

" Tiểu Chi, mở mắt ra nhìn ta "

Hàn Nguyệt Chi ngại ngùng nhìn người ở phía trên nàng. Đây chính là phu quân của nàng, là người mà nàng sẽ tin tưởng suốt cuộc đời này. Nhưng nghĩ đến lúc vật kia thực sự đi vào người nàng, nàng có chút sợ hãi. Dạ Minh Nguyệt - ĐDLQĐ

" Phong, cái kia... ừm... sẽ rất đau, đúng không? "

Lãnh Phong sững sờ một lúc, sau đó lại lớn tiếng cười.

" Hahahaha, thật không ngờ, nương tử của ta lại sợ đau "

" Ai cho chàng cười, ta đương nhiên có quyền... A! "

Ngay lúc Hàn Nguyệt Chi đang phân tâm, Lãnh Phong mạnh mẽ cử động thân dưới khiến nàng ngạc nhiên. Hàn Nguyệt Chi vì quá bất ngờ nên hai bàn tay liền ôm chặt cổ của hắn, móng tay bầu chặt lấy tấm lưng trần kia.

" Tiểu Chi, nàng thật chặt, thật ấm ". Lãnh Phong vừa nói vừa thổi khí bên tay nàng.

" Ừm, thật đau "

" Một lúc nữa sẽ tốt hơn, nàng chịu khó một chút "

Lãnh Phong vừa dụ dỗ nàng, thân dưới cũng nhẹ nhàng cử động. Hắn biết nàng rất khó để tiếp nhận hắn toàn bộ, nên hắn chỉ có thể nhẹ nhàng cử động để nàng có thể từ từ dung nhập hắn toàn bộ.

" Ừm, Phong, ta... ta khó chịu quá "

" Nàng thấy khó chịu ở đây? ". Lãnh Phong nói xong liền dừng lại động tác bên dưới.

" Ừm? Sao chàng... lại dừng "

" Nàng muốn nó sao? ". Hắn xấu xa cười.

" Chàng... chàng... chàng... "

" Tiểu Chi, nàng đã không nói vậy thì để ta giúp nàng. Nàng rất muốn nó! "

Lãnh Phong nói xong liền tiếp tục động, động tác dưới thân cũng ngày càng nhanh hơn. Hàn Nguyệt Chi không thể chống đỡ được, khoái cảm khiến nàng không thể kiềm chế được tiếng rên rỉ từ miệng phát ra, điều đó càng khiến cho Lãnh Phong cảm thấy lửa càng thêm nóng.

Hai thân thể cứ tiếp tục quấn quýt lẫn nhau, mãi cho đến khi Hàn Nguyệt Chi ngắt đi lần thứ ba, Lãnh Phong mới lưu luyến tha cho nàng. Dạ Minh Nguyệt - ĐLQĐ

Hắn ôm nàng đi tẩy sạch thân thể ở phía sau phòng, Hàn Nguyệt Chi không thể cử động thân thể vào lúc này, chỉ có thể để cho Lãnh Phong tẩy rửa giúp nàng.

" Một sao? ". Hắn hỏi.

" Chàng còn hỏi, tất cả đều do chàng ". Nàng bất mãn kháng nghị.

" Đối với ta nhiều đó vẫn không đủ đâu, cảm giác suốt một năm trời, nàng còn phải giúp ta một khoảng thời gian nữa "

" Chàng... "

" Nàng nhắc ta mới nhớ, chẳng phải nơi đây là một nơi thích hợp sao? Làn khói mờ nơi đây sẽ giúp nàng không còn cảm thấy đau nữa. Tiểu Chi, từ giờ về sau nàng chỉ thuộc về một mình ta, chỉ một mình ta mà thôi "

Khung cảnh ái muội lại tiếp tục diễn ra, đêm còn rất dài....

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khóc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ngoại truyện 2: Cuộc chiến giành nương tử

Đã ba tháng kể từ khi Hàn Nguyệt Chi thành thân, phải nói cuộc sống của nàng lúc này rất hạnh phúc. Lãnh Phong đã tự mình xây lên ngôi nhà của cả hai ở một nơi bí mật, lúc đầu nàng cũng không biết mình đang ở đâu. Tất cả mọi thứ trong nhà, từ bàn, ghế, giường đều do một tay Lãnh Phong tự mình làm, ở ngoài sân lại có những mẫu đất nhỏ để trồng rau cũng như thảo dược. Xung quanh nơi đó chỉ có âm vệ canh giữ, ngoài ra không có bất cứ người hầu nào cả.

Công việc ở Huyết giáo không thể cứ để đó, vì thế Lãnh Phong không còn cách nào khác ngoài việc tự thân đi đến Huyết giáo. Trong lòng Lãnh Phong cảm thấy rất có lỗi vì để Hàn Nguyệt Chi một mình, vì thế mỗi buổi trưa luôn trở về dùng bữa với nàng rồi mới trở về Huyết giáo.

Lúc đầu khi Hàn Nguyệt Chi gắng hỏi nơi này là đâu, Lãnh Phong luôn tìm cách lái sang chuyện khác. Mãi cho đến hai tháng trước, Lãnh Phong vui vẻ

ôm nàng vào lòng nói.

"Ta không muốn cho nàng biết nơi này là đâu vì ta sợ nàng sẽ bỏ ta lại một mình. Nhưng bây giờ ta đã có thể hoàn toàn yên tâm nàng sẽ không rời bỏ ta, Tiểu Chi, nàng biết nơi này là đâu không? Chính là ngôi nhà của ta trước khi bị Tiêu Triệt đến phá hoại, tuy lúc trước nơi đây là ác mộng của ta, nhưng nhờ có nàng ở đây, tất cả đều là một niềm vui với ta. Tiểu Chi, thật may mắn khi ta có nàng ở bên cạnh "

Khi nghe xong câu đó của Lãnh Phong, Hàn Nguyệt Chi nói một câu "Chàng ngốc lắm" sau đó ở trong lòng hần khóc rất lâu. Mỗi khi nàng nhớ lại, nàng đều cảm thấy trong lòng rất buồn, mặc dù nàng cố che dấu nỗi buồn nhưng Lãnh Phong vẫn có thể nhận ra được. Những lúc như thế, hai người luôn ngồi ngoài sân vào buổi tối nhìn ngắm bầu trời, có đôi lúc còn "vận động nhẹ".

Hàn Nguyệt Chi đang ở trong trù phòng chuẩn bị bữa trưa, lúc này bên ngoài có một bóng đen đáp xuống.

"Phu nhân, giáo chủ nhân là trưa nay người không thể về, người còn dặn phu nhân sau khi ăn xong nên nghỉ ngơi, việc dọn dẹp thuộc hạ sẽ lo liệu "

"Có chuyện gì xảy ra ở Huyết giáo sao? "

Hàn Nguyệt Chi lo lắng hỏi, đây là lần đầu tiên Lãnh Phong không về dùng bữa với nàng, chắc chắn là có chuyện gì quan trọng đã xảy ra ở Huyết giáo.

"Chuyện này... chuyện này... Phu nhân, thứ lỗi thuộc hạ không thể nói được "

"Ngươi cứ nói, ta sẽ đảm bảo tính mạng cho ngươi ". Nàng còn không rõ tính cách của phu quân mình sao.

"Vậy... Thật ra thì sáng nay có người đến Huyết giáo khiêu chiến, giáo chủ lệnh cứ để bọn họ nháo. Nào ngờ bọn chúng lại dám tấn công, tuy thiệt hại không lớn nhưng giáo chủ rất tức giận, hiện tại người đang tra hỏi bọn người đến khiêu chiến "

"Ngươi mau đưa ta đến Huyết giáo ". Hàn Nguyệt Chi suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Phu nhân, chuyện này là không thể. Giáo chủ không muốn người đi ra bên ngoài, giáo chủ muốn... "

"Ta biết chàng muốn cho ta điều gì, nhưng lúc này chàng đang gặp chuyện, ta không thể cứ đứng ngoài cuộc. Ngươi không cần khuyên, còn không mau đưa ta đến huyết giáo "

"Thuộc... thuộc hạ tuân mệnh "

Một đường đi đến Huyết giáo, trong lòng Hàn Nguyệt Chi cảm thấy rất lo lắng, nàng không biết liệu Lãnh Phong có bị thương không? Kẻ nào dám cả gan khiêu chiến với Huyết giáo chứ?

Lãnh Phong đang tra khảo bọn khiêu chiến trong địa lao, khi nghe tin Hàn Nguyệt Chi đến đây, hần liền nhanh chân đi tẩy hết mùi máu trên người, sau đó lao nhanh đi gặp nương tử của mình.

"Tiểu Chi, tại sao nàng lại đến đây? "

"Ta lo cho chàng, Phong, chàng không sao chứ? Có bị thương ở đâu không? Để ta xem qua thử "

"Nàng không cần phải lo, ta không có thương tích gì cả. Nàng thật là, đã có thai được hai tháng lại còn đi lung tung, ta không muốn nàng xảy ra chuyện gì hết "

Lãnh Phong vừa nói vừa đặt tay lên bụng của Hàn Nguyệt Chi, nơi đây đang có hài tử của hần, là kết tinh tình yêu của bọn họ.

"Ta không sao, chàng không cần phải lo lắng quá như vậy. Mọi chuyện sao rồi, có cần ta giúp gì không? Ta không muốn nhìn chàng một mình cực khổ "

"Mọi chuyện đã được làm rõ rồi, rất nhanh bọn chúng sẽ không dám đến đây lần thứ hai, nàng cứ yên tâm "

"Chàng chắc chắn chứ? "

"Có khi nào ta dối gạt nàng chưa, đừng nhắc đến chuyện này nữa, nàng cứ lo lắng như thế sẽ không tốt cho hài tử đâu. Dù sao nàng đã đến đây, để ta đưa nàng đi một vòng "

"Cũng được "

Lãnh Phong đưa Hàn Nguyệt Chi đi một vòng Huyết giáo, sai người hầu cho nàng một gian phòng để nghỉ ngơi, sau đó quay trở lại làm việc đang dang dở.

Lúc vừa nghe tin Hàn Nguyệt Chi mang thai đã được một tháng, khuôn mặt của Lãnh Phong không thể nào hạnh phúc hơn. Kể từ lúc đó, hần lại càng quan tâm nàng chặt hơn, không cho nàng làm bất cứ việc nặng gì, chỉ cho phép nàng ngồi một chỗ.

Thai phụ hai tháng đầu vẫn chưa có biểu hiện gì, nhưng khi qua tháng thứ tư thì Hàn Nguyệt Chi lại bị hành hạ rất nhiều. Nàng liên tục nôn nghén không thể ăn được gì, cả người ốm đi rất nhiều, khiến Lãnh Phong đau lòng không thôi. Mặc dù hần đã giao mọi chuyện của Huyết giáo cho các đường chủ

nhưng đôi lúc hắn vẫn phải tự mình đi giải quyết, những lúc như vậy hắn chỉ có thể để Hàn Nguyệt Chi một mình. Mặc dù không muốn nhưng hắn vẫn phải ra quyết định cuối cùng, đưa nàng trở về Kiếm Vân sơn trang. Cũng từ đó, rất nhiều tình huống dở khóc dở cười đã diễn ra.

Mỗi sáng khi tỉnh dậy, Lãnh Phong đều có thói quen hôn nhẹ lên trán Hàn Nguyệt Chi để đánh thức nàng, nhưng từ khi nàng có thai, hắn chỉ dám hôn phớt qua. Hắn không muốn đánh thức nàng nên nhẹ nhàng rời giường, sau đó tự rửa mặt chải đầu rồi mặc xiêm y. Không ngờ khi hắn vừa đặt tay lên cửa liền bị một giọng nói làm cho khó chịu.

"Chi nhi, chúng ta mau đi thỉnh an phụ thân thôi". Hàn Khiết Nam ở bên ngoài la to.

Lãnh Phong vội vàng quay trở lại giường vỗ nhẹ cho Hàn Nguyệt Chi thiếp ngủ lại, sau đó trực tiếp đi ra kéo Hàn Khiết Nam đi.

"Ngươi muốn làm gì, ta phải chờ Chi nhi cùng đi đến chỗ phụ thân". Hàn Khiết Nam chống đối.

"Thế nương tử của ngươi đâu?"

"Ánh Nhi nàng ấy đã mang thai gần mười tháng rồi, ta làm sao dám nổi đánh thức nàng"

"Ngươi xót nương tử của mình thế là lại đi làm phiền Chi nhi, nàng mới mang thai được bốn tháng, nhưng ngươi lại đi quấy phá giấc ngủ của nàng"

"Ta... ta không có ý. Đó vốn dĩ là thói quen lúc trước của ta, dù sao Chi nhi cũng đã ngủ lại rồi"

"Hừ, thật sai lầm khi đưa Tiểu Chi về đây"

Cảnh tượng hai nam nhân cãi nhau lúc sáng sớm đã quá quen thuộc với mọi người ở Kiếm Vân sơn trang. Kể từ khi cô gia đưa tiểu thư trở về, thiếu gia cùng cô gia lúc nào cũng cãi nhau vì muốn tranh giành tiểu thư.

Có một lần...

"Chi nhi, muội mau ăn thử món này đi, đây là món muội thích nhất". Hàn Khiết Nam gấp một miếng cua cho Hàn Nguyệt Chi.

"Không được, cua mang tính hàn, không tốt cho hài tử. Tiểu Chi, nàng uống bát canh nóng này đi". Lãnh Phong trực tiếp bỏ miếng cua và miệng mình rồi nói.

"Ta gấp miếng đó cho Chi nhi..."

"Nàng ấy hiện tại không thể ăn cua được"

"Tại sao muội ấy lại không thể!? Lúc trước khi Ánh Nhi có thai nàng ấy rất thích ăn thịt cua, thậm chí một ngày lại ăn đến... Đau". Hàn Khiết Nam chưa kịp nói xong liền bị Nguyệt Ánh Nhi ở bên cạnh nhéo một cái.

"Nương tử ngươi khác Tiểu Chi, nàng hiện tại đang ốm nghén, không thể ăn cua được, ngươi nếu muốn tốt cho nàng thì đừng tiếp tục làm những chuyện dư thừa, ta có thể lo cho Tiểu Chi"

"Lo được mà ngươi đưa con bé về Kiếm Vân sơn trang sao?"

"Ta đưa nàng trở về vì đôi lúc ta phải đi đến Huyết giáo, không thể đưa nàng đi rồi đưa nàng về được, ngươi đừng dùng lý do đó với ta"

"Ngươi..."

Một lần khác...

"Chi nhi, để ta đi mua đồ đi dạo"

"Ca ca, tẩu tẩu đâu rồi, chẳng phải huynh nên đi mua đồ sao?"

"Ánh Nhi nàng ấy trở về nghỉ trước rồi, càng gần đến ngày sinh nàng ấy lại càng buồn ngủ, muội biết trước khi ngủ ta nói nhiều như thế nào mà, nên ta muốn bồi muội một chút, lát nữa khi ta buồn ngủ thì sẽ không đánh thức Ánh Nhi dậy"

"Sao ngươi không đi luyện công đi, cơ thể mệt mỏi cũng sẽ rất dễ ngủ". Lãnh Phong từ phía sau xuất hiện ôm Hàn Nguyệt Chi vào lòng.

"Ta muốn bồi Chi nhi đi dạo, liên quan đến ngươi sao?"

"Đương nhiên là có, ta là tướng công của nàng"

"Ta là ca ca của muội ấy"

.....

Các cuộc cãi vã cứ thế tiếp tục, sau khi Hàn Nguyệt Chi sinh con được một tháng, Lãnh Phong trực tiếp đưa nương tử cùng hài tử của mình trở về, khiến Hàn Khiết Nam tức giận không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử Của Lãnh Khốc Giáo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.